

A.C. Joshi Library
P.U. Chandigarh

MSS No. 36 Subject

Name of MSS Bhāgavad

Author N.A

Period N.A Folios

Script SANSKRIT Source

Missing Folios CC-0 Punjab University Chandigarh. An eGangotri-Vaidika Bharara Initiative

याह॥ जयतीति

यदुवराः परिवत्सः

अधिकारिविशेषानपेक्षमेव हंदावन

पानां च सुस्मितेन श्रीमतामुरवेनैव कामदेवं वर्धयन्

त्यर्थः॥ ४७॥ तत्र कार्यविशेषैः स्वीकृतमस्त्य

एषा द॥ ३॥ मनु

भिर्मिस्मन्त्रधर्मे स्तिरचरत्तजिनघ्नः सुस्मितश्रीमुरवेन

यात्तलीलातनोत्तदनु रूपविडंवनानि॥ कर्माणि कर्म कषणनिय

नया नुसवर्मेधिया मुकुंदश्रीमत्कथाश्रवणकीर्त्तनचिंतयैति॥

दर्थः॥ ५०॥ चित्रं न च तदुरुजीयविचित्रलीलाविद्युस्तंकल्प

नं निति भुजोपियपुर्त्यदर्थः॥ ५१॥ योगो वर्धनभूधरं करधृतं

पदः॥ यैश्चै निजशासने हरविं चारवंडलादीन् सुरान्

वते महापुण्ये दशमस्कंधे श्रीकृष्णलीलाचरितानुवर्

रके कृष्णस्त्रीनां प्रथमः एतन्नेत्रे त्रिसर्गः॥ ४॥

एलिचरितमिश्रयातमृणयादेत्यर्थः॥ अनुव

त्पातानि हस्तेन तस्य धामलाकमेति॥ ला

तश्रीपरमानंदसंमता दशमाश्रया॥ श्री

भुजः॥

जीवानां निवासः आश्रयः॥ तेषु वानित्यं वसति त्रंतर्पामितयास

मेव कुरुपायस्य॥ इच्छामात्रेण निरसनममर्थोपिक्रीडार्थ

तुरुगवादीनां संसारं दुःखं हंता॥

कामाश्वासो दीव्यति वि

कूर्मादिनानामर्त्तः॥ विशेष

मनु

कर्मणि कर्म कषणनिय

नया नुसवर्मेधिया मुकुंदश्रीमत्कथाश्रवणकीर्त्तनचिंतयैति॥

दर्थः॥ ५०॥ चित्रं न च तदुरुजीयविचित्रलीलाविद्युस्तंकल्प

नं निति भुजोपियपुर्त्यदर्थः॥ ५१॥ योगो वर्धनभूधरं करधृतं

पदः॥ यैश्चै निजशासने हरविं चारवंडलादीन् सुरान्

वते महापुण्ये दशमस्कंधे श्रीकृष्णलीलाचरितानुवर्

रके कृष्णस्त्रीनां प्रथमः एतन्नेत्रे त्रिसर्गः॥ ४॥

एलिचरितमिश्रयातमृणयादेत्यर्थः॥ अनुव

त्पातानि हस्तेन तस्य धामलाकमेति॥ ला

तश्रीपरमानंदसंमता दशमाश्रया॥ श्री

= प्रकृतिो ह्यप्रत्याति यथाऽतिमेहेन पृक्कृष्टायावर्द्धयंति तद्वत्प्रभृत्य पृक्कृष्टायावर्द्धयया समेधिता वनः अ
 स्मात्र किं स्मरथा समेधितत्वमेवाहा विपङ्गणात्रयस्मात्प्रमोचिताः स्मां वोऽप्रभृतिः कया हृत्प्रावर्द्धितं दे
 हृत्तिः कृताः कानि च तीर्थादीनि सेविता नीतिनवतां च तीर्थाटनं न घाथं किं उ तीर्थात्रयस्य मि

= बुविष्ठिर उवाच ॥ अपि स्मरथा तोऽप्रभृत्य पृक्कृष्टायावर्द्धयया समेधिता व विपङ्गणा द्विषाया देर्माचि
 ५६ ताय समाहृताः कया हृत्प्रावर्द्धितं व अरक्षिः किति मंडलं तीर्थातिक्षेत्रमुत्पानि सेविता नी हृष्ट
 तलो नवद्विषा नागवता स्त्रीर्यष्टाः स्रयं विनो तीर्थी कुर्वंति तीर्थानि छांतस्ते न गदाहता अपिनः
 सुहृदस्मात्तवां धवाः कृष्णदेवताः दृष्टाः शुता वायदवः स्रयं सुखमासतोऽसुक्रौ धर्मराजे तस ५६
 वंत समवर्णाय त्रायया उभृतं कमशो विनाय ड कुलकयां नवः प्रियं ड विपहं हृणां स्रय सुप
 येरक छितं नावेदय सकरुणो डः खिता इहु मक्षमः कंचि कालमथाऽवा सी सत्कृतो देव वस्वकैः प्रा
 उज्येष्ठस्य श्रेयस्तु सर्वेषां प्रीतिमावह श
 मलिनानि

त्याह मलिन जनसंपर्केण तीर्थाति संतिष्ठतः स्रयं तीर्थी कुर्वंति छांतं मनः तत्र स्तेन स्रयं तां छितेनेति वा ॥
 अपि किं सुखमासतो नवद्विष्कापि दृष्टाः शुता वायड कुलकयावर्णने कारणमाह न द्विति श्रेयस्तु त
 भवद्विधा इति ॥ २

ननु शूद्रोऽसौ कथमुपदिशेत् न ह्यसौ शूद्रः किञ्च यमस्य दूषणेण सीत्वा किं तत्र कारणं। यमेवात्रागते असुत्र
को दंडधर इत्यपेक्षायामाह। अविप्रदिति। धृतवानित्यर्थः। मांडव्यस्य शापात्। कचिच्चौरातनुधावं तोर
जस्य मांडव्यं कपेक्षपश्चरतः समीपे ते ताश्च संप्राप्य तेन महति वध्यानीयराज्ञेति वेद्यतदा ज्ञायामर्वाश्च
= शूलमारोपयामासुः॥ ततो राजा तष्टुपिंशावा शूलादवतार्य प्रसौदयामासात् ततो मुनिर्यमंगवाक्यपितउ
वाचा कस्मादहं शूलमारोपित इति। तेनोक्तं त्वं वाल्ये गलसंक्रशायेण विध्य कीडितवानिति। तच्छुत्वा मा

अविप्रदयमादंडं यथाव दद्व कारि श्रुत्वा यद्वधार शूद्रत्वं शापाद्वर्षशतं यमः॥ युधिष्ठिर गेल ब्रह्म
ज्यो हृष्टा पौत्रं कुलं धरं। प्रात्निलो कपालासैर्मुमुदे परयाश्रिया। एवं गृहेषु यस्मान्नां प्रमत्तानां त
दीदृश्या। अत्यक्रामदविज्ञातः कालः परम दुस्तरः॥ विडरसदसि प्रेत्य धृत राश्च मसाष ता राज्ञ निर्गम्य
तां शीघ्रं पश्येदं नयमागतं। प्रतिक्रियानयस्यो ह कुतश्चि कर्हिचित्प्रसो। स एष स गवाकालः सर्वेषां नः
समागतः॥ ॥

उयसंशशापावाले अज्ञाततो मे महोतंद एडयतस्त्वं कारितवाश अतः शूद्रोऽसवेति। इदानीं राज्यापकर्षे नि
रूपयि त्वं उक्ते निगमयति। युधिष्ठिर इति। कुलं धरं वंशधरं। तदीदृश्या गृहव्यापारेण प्रमत्तानां। अत्यक्रामत्
आयुः कालोऽति क्रांतः॥ यद्वा तानन्यतवदित्यर्थः॥ अति प्रेत्य ज्ञात्वा तत्पतीकारः क्रियतां किं निर्गमिते न त
वाहा प्रतिक्रियेति। सर्वेषां मितियैः प्रतिकर्त्तव्यं तेषां मपीत्यर्थः॥ ॥

कथं च नादि वियोगः सोऽङ्गकः अत आहायेन चेति अनिपन्नः अतिग्रहः अत्रावच्छानमिति देत्यमिति
दर्शयत्र वैराग्यमुत्पादयति पितृप्राप्तिरिति सप्तमिः आत्मा च देहः येन पुत्राहतामेन लीमेन दत्तं पिंडं
गृहपालवत् गृहपालः सौमिष्टुष्टुः प्रक्षिप्तः गारो विषां हविता अवमताः तद्वत्तैरजादितिलक्षैः अमु
निः कियत्पयो जनेन किंचिदित्यर्थः तस्यापि एवैतन्मम सुखवतोऽपि परेति क्षीयते गतं धार्थं यशो धर्मो हि

= येन वेवाऽनिपन्नोऽयं प्राणैः प्रियतमैरपि जनः सद्यो विमुञ्जेत किमु तान्यैर्धनादितिः पितृप्राप्त
५७ सुहृत्पुत्राहं विगतं वयः आत्मा च जरया ग्रस्यः परगोहमुपासमो अहो महीयसी जंतो जंति
ताशाययास वाश्रीमेनावर्जितं पिंडमादत्तैरगृहपालवत् अग्निनिष्टुष्टुदत्तं अगारो दाशश्च ह
विताः त्वत्तं के वंधनं येषां तद्वत्तैरमुनिः कियत् तस्यापि तव देहोऽयं कृपणस्य जिजीविषोऽयं ५७
रेत्यनिष्ठतो ज्ञाणो जरया वाससी इवागत धार्थमिमं देहं विरक्तो मुक्तबंधनः अविज्ञातगति
जन्त्यामवैधीर उदाहृतः यः सकात्परतो वेह जातनिर्वेद आत्मवाशं हृदि कृत्वा हरिं गोहास्यं जे
स्तनरोत्तमः अथो दीर्घादिशं यावुच्चैरज्ञातगतिर्न वाशः इतोऽर्वाक् प्रायशः कालः पुंसो गुणविकर्षणः

सूत्या मुक्तबंधनः त्यक्ता निमानः कृगत इत्यविज्ञाता गतिर्यस्य साः धीरः प्रापडः स्वस्य सुखं सहनेन सु
क्षिप्राप्तेः नरोत्तममुत्ततः प्रागेव कृतप्रतीकारः सकात्परत एव परतः परोपदेशतो वा त्वं नरोत्तमो नाहूः अ
त इदानीं धीरो न वेत्याह अथेति अर्वाक् अर्वाचीनः एष नित्यार्थः गुणाद्वैर्यदयादीन् विकर्षति आदि
नन्तीति तथा।

= आजमीढः आजमीढवशजः॥ प्रज्ञाचक्रः अंधः एवं बोधितः सशङ्कः हिमो चित्रदायातः प्रात्रासंद-
र्शितः अचावतमोक्षयोर्मार्गो यस्य सः॥ सुवलस्य उत्री गंधारी साध्वी सुशीला हिमालयं प्रयांतं प्रति
मनुजगामा कथं सा सुकुमारी हिमादिडः खव डलं हिमवंतं गता अत आहः यस्मिंदंशनां प्रहर्षो

= एवं राजा विडरेणः उजेन प्रज्ञाचक्रं बोधिते आजमीढः॥ हित्वा श्वे उज्ज्वलपाशाश्च हिमोनि-
श्रुत्वा मया हसंदर्शिता ध्या॥ प्रतिप्रयांतं सुवलस्य उत्री पतिव्रता चाः उज्जगाम साध्वी॥ हिमाल-
यं त्यज्य दंडप्रहर्षं मनश्चिन्तामिव ससंप्रहाराः॥ अज्ञातशत्रुः कृतमैत्रो ज्ञतामिर्विप्रान् तत्काले
गोष्ठमिदं कैः॥ गृहं प्रविष्टो गुरुवंदनाय न चापश्यत् तिरौ सोवली चातत्र संजयमासीनं प-
प्रहो द्विप्रमानसः॥ गावलाणो कनसातो दृष्टो हीनश्चेन्न योः॥ अंवावहत उत्रात्रापि त्वयः कर्म-
तः सुहृत्वा अपिमयः कृतप्रज्ञे हतवंधुः सत्तार्यया आशंसमानः शमलं गंगायां डः खितोऽपतत्
पितर्युपरते पांडौ सर्वान्नः सुहृदः शिशूश्च अरक्षतां व्यसनतः पितृद्यौ कृतावितः॥

यस्मिन्नुतां डः खदमपिकेषां चित्प्रहर्षहेतुर्भवतीत्यत्र दृष्टं तः॥ मनश्चिन्तां श्रुत्वा उद्वेगवतीवः प्रहारी यथा
पावां तुरे ससंप्रहारं बुद्धं यथेति कृतमैत्रं मित्रदेवत्वं संध्यावंदनं येनानत्वा संप्रज्य पितरौ विडुरधृतराजौ॥ हे ग-
तलाणो गवलाणोऽप्युत्र संजया अकृतप्रज्ञे मंदमतौ शमलं अपराधं आशंसमानः आशंसमानः॥ तार्यया सह यो
अरक्षतां तौ इतः क्षान्ताः॥

कपयासेहवेक्यायातपाडताआत्मेश्वरंष्टगाडअप्रशत्रविरहकर्षितअष्टतासंजयःतप्रसुतरमात्र
अत्मनाउद्याआत्मातंसतोविष्टस्यत्रैर्ययुक्तंक्रत्राप्रसोर्धतराडस्य
तवंतीतोऽस्मि।एवकचिकालेशोचतितस्मिन्नयनारदआजगामाअत्राहिकचित्युसकोपातातरंतड
लंययसंप्रदायंथाख्यायतोशोकवेगादस्यत्रयत्रिआहराजानवस्ययमाहंवेदवेधियाअपारेशोकाणा

वृत्तवाचा॥कपयासेहवेक्यासुतोविरहकर्षित॥आत्मेस्वरमचक्राणोनप्रत्याहःतिपीडि
ताविष्टस्याःश्रुतिपाणिभ्याविष्टस्यात्मानमात्मनाअजातशत्रुप्रत्यवेप्रभोःपादावजम्भरशा॥सं
१५५५यववाचा॥ताहंवेदयवसितंदित्रोर्वःकुलतंदनागांधार्यावामहावाहोमुषितोऽस्मिगहात्मनि॥
अथाजगामसगवानारदःसहजंवरु॥प्रसुत्यायानिवाद्याहसाउजोऽसर्वयज्ञंमुनि॥युधिष्ठि
रुवाचा॥ताहंवेदगातिंवित्रोर्लगावश्क्रातावित॥अंवावाहतंउत्रार्त्ताक्रगताचतपश्चितीकम
रइवापारेत्तावात्मारदर्शत॥अथावभाषेत्तावात्मारदोमुनिसत्तम॥माकंचनअचोउजययवाय
नवशंजगत्लौकाःमपालायसोमेवहंतिवसिमीशित्र॥यथाक्रीडोपक्राणांसंयोगविगमावि
रह्ययाक्रीडिउःस्यातांतथैवेशेह्ययाष्टणा॥

देवतावाश्चमेवपारदर्शक॥अतोब्रूहीतिशेषः॥आदावेवयथाहृत्कथनेशोकेनमृद्धितःप्रतेदिरिउष्ट
मवह्लोकमुपशमयति॥कंचनमाशुचःमाशोचतकेवलंतानेवायद्यस्मादीश्वराधीनंजगत्तातदेव
तोलोकाशतिप्रहृत्त्रौपारतंअसुक्तासंयोविप्रोगयोरप्याहयद्येति॥क्रीडोपक्राणांक्रीडासाधनां॥
नसंयुनक्तिनूतानिसएवविद्युनक्तिवायंयागावानसिप्रोतास्तंत्योवकाःस्वदामनिः॥यौक्तैत्यौनामजिर्वहति
पसंयुनक्तिसंयाजनिविद्युनक्तिनियोजतातेवागावोदलीवरांतंत्योरीतंतोवहोमसिनायिकादंभ्रोताःस्वाभिदोवसितं

चतुर्दशोत्तरिष्टानिदृष्टागताविशंकिता॥ अष्टादशोत्तरिष्टानिदृष्टागताविशंकिता॥ श्रीकृष्णसत्त्वेतिचकारेण
 निप्रयवज्ञाउक्तित्विनासप्ततदाकालातिक्रमपितोद्वारकातःतत्रायातनागतःनिमित्तानिगत्यातत्रक
 रुद्रहोयुधिष्ठिरः॥ रोद्रांघोरांतदेवाहाविपर्यसाकृत्तुधर्मायस्मिन्तस्य वार्ताजीविकांक्रोधलोलाहतेयः॥

॥ श्रीकृतवाचा॥॥ संप्रसिद्धेद्वारकायांजिह्वोवंबुद्धिदृष्ट्याज्ञाउंचपुण्यश्लोकस्यकृष्णसत्त्वे
 ६० हितांयतीताःकतिविन्मासासुदानायाततोऽर्जनः॥ ददर्शयोररूपाणिनिमित्तानिकुरुदृष्टाकाल
 स्यात्तातिरोद्रांविपर्यसुर्धर्मणः॥ पापीयसीष्टाणांवार्ताक्रोधलोलाहतात्मनां॥ जिह्वाप्रायंहंतं
 यस्मिंश्चसौहार्दंपितृमातृसुहृद्भ्रातृदंपतीनांचकल्कनां॥ निमित्तान्यत्यरिष्टानिकालेचत्रागताः॥ ६०
 लोलाघधर्मप्रकृतिदृष्टोवाचाउज्ज्वलः॥ युधिष्ठिरउवाचा॥ संप्रेषितोद्वारकायांजिह्वोवंबुद्धिदृ
 ष्ट्याज्ञाउंचपुण्यश्लोकस्यकृष्णसत्त्वेविचेष्टितांताः॥ यथाऽधुनामासालीमसेनतवाऽज्जः॥ तायातिक
 स्पवाहेतोर्तादंवेदेदमंजसा॥ अपिदेवर्षिणाऽदिष्टःसकालोऽयमुपस्थितः॥ यदाऽत्मनोऽगमाक्रोडतग
 वाचमिष्टकृति॥

तत्रात्मायेसां॥ जिह्वाप्रायंकपटवज्जलंयवहृतंयवहारंशायंवंचनंतन्मिश्रंसौहार्दंमखां॥ पित्रादीनांश्चप्रतियो
 गितिकल्कनंकुलहादिअत्यरिष्टानिअत्यंतमशुभानिदृष्टाष्टाणांलोलाघधर्मप्रकृतिचदृष्टाअज्जंभीमांवेतिवि
 त्तकस्याहेतोर्नायातीत्यहंतवेद्यिअपिकियदाआत्मनःआक्रोडंकीडासाधनंअगमउपनाद्यंउत्सृष्टमिष्टतिसका

लप्राप्ता

समादिनाह विज्ञानेतिहास्यां आत्मानमहंकारस्य हंस्मूलदेहाद्वियोज्यविज्ञा नात्मनिष्ठौ संयोगात्
 कोक्ततातं विज्ञानात्मानं दृश्याद्वियोज्य केव जेदृश रिप्रविलाप्य तं च केव जेदृश दृशाद्वियोज्य आधारे आस
 यमहेव स्य निप्रविलाप्य घटांवरं घटोपावेर्वियोज्य यथा महाकाशे प्रविलाप्य ते तद्वत् अज्ञानात्मावमाह निसे
 त्वात्तर्थात् कोनाद्वावहिरिन्द्रियविकेपाद्वा युक्तानं स वेत्तत इत्यंतस्य नास्ति यतः ह्यसौ मायाशुणानादृद
 कः उत्तरं फलं वा सनायस्य निरुद्धा निकरणं निच कुरादीनि आशयो मनश्च यस्या अतएव निवर्तित अस्ति

विज्ञानात्मा निमं योज्य केव जे प्रविलाप्य तां ब्रह्मणात्मानमाधारे घटांवरं निवांवरं ध्वसमायायणे
 दकोतिरुद्ध करणशयः निवर्तिता खिलाहार आसेष्ठा पुरिवाऽनुना तस्यां तरायो मेवाध्व संयमा
 खिल कर्मणाः सवा अद्यतना द्वाज उपरतः प्रचमेऽहनि कलेवरं हास्यतिष्ठंत ब्रह्मस्मीलतिष्ठति द
 स्यमानेऽसिद्धिर्देहे पत्न्यः पत्नी महोदजे वहिः स्त्रितापतिं साधी तमग्निमनुवेक्ष्यति विडुरमुत्तराय
 निशाम्य कुरुतं दनाहर्षशोक युतस्य स्माजंता तीर्थनिषेवका इत्युक्ताऽथारुहस्वर्गं नारदः सत्तु बुद्धः
 अधिष्ठिरो वचस्य हृदि क्वाजहासु च ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे प्रथमस्कंधे त्रयोदशोऽध्यायः ॥

आत्मानोऽपि इन्द्रियैर्विषया हरणं वायेतम ॥ अणुरिव निश्चल आसौ तथा प्रतमप्याने जं उद्यतं प्रत्याहा तस्येति चिंत
 रायो विष्णु मेवाध्वरित्यङ्गतामाः स्वादसः ॥ दर्शनमपिता वक्तव्यमिच्छुद्यतं प्रत्याहा सवा अद्यतनादङ्गः संधाधीनं तर्हितहा
 दार्यम मिष्यामि तेत्याहा तच्चेति तर्हि भाषार्थानयता यमिष्यामि तेत्याहा प्रमुद्देहे महोदजे पर्णशाला सहिते योगिनि
 नामहण हंपत्यादिति दस्यमाने तस्य पत्नी वहिः स्त्रितापतिं साधी तमग्निमनुवेक्ष्यति तर्हि विडुरा नयनार्थं गंतव्यमेव
 नेत्याहा विडुरमुत्तरा निशाम्य दृष्ट्वा प्राञ्जः ॥ आत्मा हर्षतन्मस्य नाशोकश्च तात्प्रायुक्तः तस्मात्स्वानाच तीर्थानि से विडुर्गता

गमिष्यति ॥ इदं शोकात् ॥ प्रथमं भाषणं ॥
 प्रवेक्ष्यति ॥ २

अस्माकं सर्वपुरुषार्थत्वे हेतुः श्रीकृष्णः अतश्च द्वितीयोर्विंशतिः निष्टंनस्मादित्याशयेनाह। यस्मात्तु श्रीकृष्णः
 साहेतोः॥ एतच्चोपरिष्टादज्ञेनः स्पष्टीकरिष्यति। लोकाश्च यद्व्यकरणरूपोयस्यानुग्रहात् अहं सन्ति
 हितं नोऽस्माकमाशंसता। तथा तावदैहिकानाहं साहेतुः॥ ऊर्वादयो वामाः स्फुरन्ति वेपथुः कं पथ
 हृदयेवर्जते। एते मह्यं आरा सन्ति हितं विप्रियं दास्यन्ति। सौमाताह। साहेतुमिभिः। शिवाकोशी आदित्यमनि

यस्मात्तुः संपदोराज्यं दाराः प्राणाः कुलं प्रजाः। आसन्नमपत्नविजयो लोकाश्च यदनुग्रहात् पश्यो
 त्याता नरव्याघ्रदिव्या उन्मोमा अदैहिका शंदा मणार शंसतोऽहं यं नो बुद्धिमो हनो ऊर्वक्षिणाह
 वोमह्यं स्फुरन्त्यं गपुतः पुनः॥ वेपथुश्चापि हृदय आरादास्यन्ति विप्रियं। शिवैषोद्यंतमादित्यम
 निरोत्याः तलानना। मां मां सारमेयोऽयमनिरोतिह्यः। तीरुवता शस्त्रां ऊर्वतिमां सव्यं दक्षिणं पश
 वोऽपरोवाहं अशुभमव्याघ्रलक्ष्ये रुदतो ममा सुहृदः कपोतोऽयं सुहृकः कं पयुत्पता। प्रतु
 चूकश्च कुक्का नैरनिद्रौ अन्यमिच्छतः॥ धृष्टादिशः परिधयः कं पतेधुः महादितिः। निर्धातश्च महाना
 सी आकं च घनयित्व निः। वायुर्वातिखरस्य शरिजसा विष्टुजं सप्तः॥

रोति उद्य सूर्यातिष्ठत्वं कोशति। अतलानना अग्निं सवेन वमंती। अगहेनीममामतिलक्ष्य सारमेयः आहूतः
 अतीरुवशतिः शंकशस्त्राः गवादयो मां सव्यं वामं ऊर्वति। अपरेगर्दनाघाः प्रदक्षिणां ऊर्वति। वाहो रश्मिः। अ
 - यंकपो तो सुहृदो सुहृदश्च कः उलूको मृकः प्रतुलूकः तत्पतिपक्षी मृकः काकैवा ऊक्का नैः कुसितशब्देन
 - सु अन्य मिच्छतः॥ धृष्टाः धृष्टरादिशः परिधयः इवाग्निं लोके मावृण्वति। दिव्यानाह। साहेतुमिभिः। निर्धातो निरध्वज
 पातः घनयित्वोऽगजिताति तैः॥ महाभारतः विनोदो गपुतः॥
 चरन्ति ये ते यतोः शरणागताः सुपुत्र मेकमंडले

अष्टरुक्रं गहाणां मर्दं युद्धं प्रतापं च उचराः तस्मात्तानां सङ्कलैः यामिभ्योऽपि लिङ्गैः सदिता रोदसी
धावा यथैव ज्वलिते दीपे इव च पश्येति पुनर्नौमाना दानय इति सा द्वेष्टि लिङ्गैः प्राणिनां मनां सिचङ्क्यंती
तिकर्मकर्तार्यर्षेण प्रसूयन्तीत्यर्थः देवतानि प्रतिमाः अघङ्कः खण्डैः कृत्वा न विद्यते अन्ये पुत्रस्य पुत्राश्च

— अष्टयर्षेति जलदावी सप्तमिव सर्वतः। सूर्यं हतप्रसं पश्य ग्रहमर्दं मिथो दिवि। स संकुलैः सूर्यं
६१ जलौ ज्वलिते इव रोदसी। तद्यो न दाश्च कुलितोः सरां सिचमनां सिच। तज्वलत्यग्निराज्ये न कालोऽयं
किं विधास्यति। तपि वंति स्रनं वसान ड्यंति च मातराः। रुदं त्यञ्जुस्वागावो न हृष्यं त्यसता ब्रजोः
देवतानि मर्दन्ती वस्त्रिघंति सुव्रलंति च॥ इमे जनपदाग्रामाः पुरोघानाकराश्चमाः। प्रष्टुमिथो निरा
नंदाः किमघं दर्शयंति न॥ मत्प्राप्तैर्महीत्यातैर्जनं सगावतः पदैः॥ अतन्य उरुप्रसीलिहीनाः प्रहृत ६१
सौतगाः इति चिंतयत सस्य दृष्टारिष्टेन चेतसा। राज्ञः प्रत्यागमत्तु ब्रह्म उरुडुप्रयोः कपिष्वजाः तं
पादयोर्निपतितमथ या पूर्वमात्रं अधो वदत स विद्वत्सु च तं नयता ज्ञयोः॥ विलोक्यो द्विमहद
यो विज्ञायं मनुजं नृप॥ एहति स्म सुहृत्सु धर्मं स्मरन्तारं देरितं॥ युधिष्ठिर उवाच॥॥ कश्चिदातनं
उर्या नः प्रजनाः सुखमासतो मधुनी जदशा हीर्हाः सान्वतां धक दृष्टयः॥

ज्ञां क्रुशादिशोनायेषां तैर्न गवतः पदैः हीता प्ररित्य हं मत्प्रेतस्य राज्ञः इत्येवं दृष्ट्वा नि अरिष्टानि येन तेन चेत
सा चिंतयतः सतः। अथ या पूर्वं निपतितं तदेवाह। आतुरमित्यादि अर्थः विद्वन् अश्रूणि नेत्राभ्यां विष्टुजंतमि
त्यर्थः॥ उद्विग्नं कं पितं हृदये यस्य विज्ञायं विग तकांतिं प्रजना वां धवाः॥ अपां विद्वन् ११

= किंवदन्तीति शंकया व्यवहितक्रमेण प्रवृत्तिश्चरित्यादिना। मारिषः मान्यो माता महः॥ आनकडंडुलिः व
 सुदेवः सुसारः परम्यरां व सुदेवः केमेतासा म पि के मं २ शुमेर्वेष्टयग पिष्टवृत्ति। अयमिति आङ्कः ३
 प्रमेतः अस च उत्रोयस्य। अतएव जीवने मात्रमेव घट्टं अनुज अदेव कशा हृदी क सुतः कृतवमोजयं तादयः

= शूरो माता महः कश्चिच्च स्या स्रे चाय मारिषं॥ माउलः माउजः कश्चि कुशल्यान कडंडुलिः॥ सप्त
 सार सुतत्पत्न्यो माउलात्पः॥ महात्मजाः॥ आसते म सुषाः केमं देवकी प्रमुखाः सुयां कश्चि द्राजा कुको जीव
 त्यः म सुत्रोः म्माउजः॥ हृदी कः म सुतोः शूरो जयंत गदसारणा॥ आसते कुशलं कश्चि द्वे च शत्रुजिवा द
 यः॥ कश्चि दा स्रे सुखं गमो न गवा आत्व तां प्रभुः॥ प्रभुमः सर्ववृत्तीनां सुखमाप्ते महारथः॥ गंती ररयोः लि
 रुहो व र्द्धते गवा उत। सुषेण आरु दे स्य सां वो जां ववती सुतः॥ अन्ये च कार्ष्णि प्रवराः म सुत्रा ज स
 नादयः॥ तथैवा उचराः शौरेः सुत देवो ह्वा दयः॥ सुतं दनं द शीर्षेण पाये चान्ये सान्व तर्षसा॥ अपि स्य स्य
 सते सर्वे रा म क स पुजा प्रयाः॥ अपि स्मरं ति कुशल म स्मा कं व ह्म सौ ह्म दा॥ स गवान पि गो विंदां व ह्म
 ण्यो न क्त व स लः॥ कश्चि तुरे सुधर्मायां सुखमाप्ते सुहृद हतः॥

रुद्र आतरः सर्ववृत्तीनां मध्ये महारथः॥ गंती ररयः युद्धे महावेगः॥ वर्द्धते मो द त इत्यर्थः॥ श्री कृष्णस्य प
 त्यानिकार्थयाः तेषु प्रवराः॥ सुतं दनं द शीर्षेण पाये चान्ये सान्व तर्षसां ते स गवति सुखमाप्ते इति प्रश्नस्या नौचित्य
 मां गं क्वा दा उर इत्यादि।

नगवतोऽत्रावस्थातेहिलोकातामंगलानांनयेत्याशयेन। चतुर्भिः। मंगलाय सुखाय। क्रोमाय लब्धपा-
लनाय। नवाय उद्वाय। अनंतसुखः। वलन इमहाय। अर्चिताः सर्वे पूजिताः परमानंदं यथाभवति। म-
हापौरुषिकाः वैकुण्ठनाया उचराः यस्यापादं शुश्रूषणमेव सुखं तप आदिश्रेष्ठं यत्कर्म तेन सत्यनामा
दया। मंखेयुश्चै श्रीफलवलेन निर्जित्य तदा शिषः। देवसोपाशपरिजातादीशवृक्षाशुधसवस्त्रना

मननद

मंगलाय च लोकानां क्रोमाय च नवाय च। आश्वेयडकुलं लोधा बाधोऽनंतं सुखः। उमाशयहा
२२ उदं हे गुहायां प्रपूर्यो यदवोऽर्चिताः॥ क्रीडंति परमानंदं महापौरुषिकाः श्वायत्यादं शुश्रूष-
णमेव सुखं तप आदिश्रेष्ठं यत्कर्म तेन सत्यनामा दया। मंखेयुश्चै श्रीफलवलेन निर्जित्य तदा शिषः। देवसोपाशपरिजातादीशवृक्षाशुधसवस्त्रना
ववल्लोचिताः॥ यद्वा उदं शशुदयो उजीविनो य उप्रवीराह्यः। कुतो सया मुकुः॥ अक्षिकमंतं
प्रितिराहतां वलासनां सुधर्मां सुरमन्नमोचितां। कश्चित्तेनामयं तात प्रष्टते जावितासि मे। अल-
क्षमानोऽवशातः किंवा तात चिरोचितः॥

इति लोकि
चित्ताया २
जाती ५५
६१

शनीतम्या उचिताः यद्वा उदं उप्रसावोपजीविनः। सुधर्मां मंघ्रिनिरधिकां प्रतिमगो विंदः। सुखमाप्नोति
गतपंचमश्लोकेनात्रयः॥ इदानीं तस्मै वक्रशलं पृच्छति। कश्चिदिति प्रश्निः॥ अनामयं आरोण्यां तल श्रोमो नो
मेन वं उ स्यं सकाशात्। किंवा तेः प्रपुत अवशातः। तिरस्कृताः। यतश्चिरोचितः वक्रकालंतवश्चितः॥

अमुतमाहा मावुरिति। उरुतं सुवर्णं। स्फुरत्स्फुरत्सौलिर्यस्यामितम्वीह्यादित्य श्वेतीति प्रत्ययः॥ अपीच्छं
 अति सुंदरं दृश्यत इति दर्शनं रूपं यस्या तडिद्वद्वा समीपस्येति श्याममिति च पदाभ्यां विष्णुर्द्वैतमेवोपमा
 सूचिता। अमुतं अविकारं तस्य दाहोतीर्णं यत्कांचनं तन्मये कुंडले यस्य। कृतजाकं संरंसा दत्तारक्तनेत्रं।
 अमुतेजो विधमंतं विनाशयंतं। नीहारं हिमं गोपतिः। सूर्यश्चासन्निकर्षे समीपे ददर्श दृष्ट्वा च असौ कर
 = मातुर्गर्तगतो वीरः। स तदा तदगुतं दत्ता ददर्श। उरुतं कंचिदह्यमानोऽमुतेजसा। अंगुष्ठमात्रममलं
 स्फुरत्स्फुरत्सौलिनं। अपीच्छं दर्शनं श्यामं तडिद्वद्वा समीपस्येति। श्रीमद्दीर्घचतुर्वाङ्गतमकांचनं कुं
 डलं। कृतजाकं गदापाणिमात्मनः। सर्वतो दिशं। परिप्रमंतं सुल्कालं। प्रामयंतं गदां सुङ्ग। अमुतेजः।
 स गदया नीहारमिव गोपतिः। विधमंतं सन्निकर्षे पर्येकतक इत्यसौ। विधूयत दमेयात्मा तस्य वा
 च धर्मगुणविभूतिः। मिषतो दशमास्यस्य तत्रैवां। तद्वधे हरिः। ततः। सर्वगुणोदके सा मुक्कलग्रहोद
 योजने वंशधरः। पांडोर्ध्वः। पांडुरिवो जसा।

निपर्येकतवितर्कितवाचः। अमेयात्मा कथं तद्विधूतवानित्यवितर्करूपः॥ धर्मगोपायतीति धर्मगुणदश
 मस्य परिच्छेद्यस्य तस्य मिषतः पश्यता यत्र दृष्टः तत्रैवां तर्हितः। न त्वन्यत्र गतः। यतो विभूतिः। सर्वगतः। उदक उन्नतं
 मलोः। सर्वगुणानां सुतरोत्तराधिक्यसूचके लभो तत्र हेतुः॥ अनुक्कलैरन्यैर्यहैः सहितानां अनुग्रहाणां उदयो
 यस्मिन्

= जातकं जातकर्ममंगलं प्राणा हं वराश्रये शशः। अन्नं शोभनमन्नं च। अन्नं विधत्ते नालं तावन्नमोति पूतकम्।
 विनेतालेततः प्रश्नोऽसूतकं उविधीयत इति कचनावतः। एवं आदात्ता आमानं वा। प्रजातीर्थे उनीत्यत्रिषण्य
 मालो उत्रे जाते व्यतीपाते दत्तं सवति चाक्षयमिति स्मृतेः॥ देवाश्च पितरश्चैव उत्रे जाते द्विजानां। आयां
 सिहित्यपश्चेष्टप्राणाहमिति चात्र वराहे पौरवर्षे न पुरुषां पुरुवंशानां शुक्ले उत्रे अस्मिन् प्रजातं देवे

= तस्य श्री तमनाराजा विप्रैर्धौम्यरूपादिति॥ जातकं कारयामास वाचयित्वा च मंगलं हिरण्यगोम
 ५४ ग्रामाश्च ह्यश्वाश्च पतिर्वराश्च प्रादास्वन्नं च विप्रेभ्यः प्रजातीर्थे सतीर्थं विहातमृच्चुर्वासाः। शुभ
 राजानं प्रश्रयानतां एष ह्यस्मिन् प्रजातं तौ कुरुणां पौरवर्षे न। देवेनाऽप्रतिघातेन शुक्ले संस्थापितः ५१
 विरातो वोऽनुग्रहार्थाय विष्णुना प्रसविष्णुना। तस्मान्नामा विष्णुरात इति लोके बृहद्ब्रुवाः॥ न वि
 तितसंदेहो महासागवतो महाशः। उशिष्ठिर उवाच॥॥ अष्टौषवंशान्ना जर्षी सुण्यश्लोकात्मवान्
 न॥ अनुवर्तिताश्चिघशसासाधुवादेन सत्तमाः॥

ना कथं धृतेना अप्रतिघातेन डर्वरेणा संस्थापनां उपेयुषि गते सति वोऽनुग्रहार्थाय यस्मात्प्रसवतः स
 न श्री विष्णुना रातो दत्ता तस्मात् लोके विष्णुरात इति नाम्ना लविष्णुति। महासागवतश्च गुणैश्च महात्सविष्णु
 तिना त्रसंदेह इति तं राजानं ब्राह्मणा कुरितिरियाणामन्वयः॥ महासागवतो लविष्णुती युक्ते हृष्टः पृथ्वीति
 अपि विष्णुसाधुवादेन यशसा मकीर्त्या अनुवर्तिता लविष्णुतीति पूर्वमेवातः परमप्यनुषंगः॥

तत्त्वतस्तस्य संसारे नास्तीत्याह यत्र दिवि अलदा पादेहा दिसं प्रातः तत्त्वैः यद्वादिनिःतद्वादिः प्रकृति कारयेत् वातपुत्रैः म
 तस्यापि संचातेनापि न युज्यत इति यत्र देव शब्दे शानो (व) इत्यनन्तान् शानो न स्यात्पि नु यत्र ईश्वरः तच्चाबुद्धिर्न युज्यते दा स वा
 न तत्रेव श्रीमगादिनिः संसारप्रतीतेः कथं लगवा ततीर्णं सुख्यते तत्राहा उद्धामेति ह्याम्यां यासां उद्धामां गीरोया
 भावोऽलिप्रायः तस्य पिशुनः सूचको म लोवत्यः सुंदरो हासो व्रीडावलोकश्च तास्यां निहतः अमदनः श्रीमहादे
 वोऽपि संमुख्यलजायाचापं पिता कं अजहात्र एवं प्रसावायाः श्रिय इत्येतावद्विवाकितं यद्वा लगवतो मोहि
 तीरूपेण महेशोऽपि मोहित एव एताश्च तादृशिलासा एवेति तथोक्ताः ताः ऊहकैः कपटैर्विप्रमैः यस्येदियं मता
 विमथि उंत शक्ताः तं श्रीकृष्णं अयं प्राकृतो लोकः आत्मोपम्ये नष्टमादृश्येन संगितं मनुजं मनुते ज्ञान
 हेतुः आह एतान् व्याप्रियमाणं यतोऽयमबुधः अतश्च ज्ञाः कृत इत्यपेक्षाया मे श्रयं लक्षणमाहा एतदिति इति
 = उद्धामजावपिशुनामलवल्लुहासुव्रीडावलोकनिहतोऽमदनोऽपियासां संमुख्यचापमजहात्यमदे
 • तमास्त्रायस्येदियं विमथि उं ऊहकैर्न शोकाः तमयं मनुते लोकोह्यः संगमपि संगितं आत्मोपम्येन मनु
 • ज्ञं व्यापृणानं यतोऽबुधः एतदीशं नमीशस्य प्रकृतिश्चोऽपि तच्छृणोः न युज्यते मदाः तस्मै यथा बुद्धिः
 • दा यथा तं मे निरेऽवला मूढाः श्रेणं वाऽबुधतं रहः अप्रमाणविदो न उरीश्वरं मतयो यथा ॥ इति प्रथमे एकादश
 शतमे श्रयं नामैतदेवा किंतु प्रकृतिश्चोऽपि तस्यागुणैः सुखदुःखादिसिः सदान युज्यत इति यतः यथा आ
 त्मस्यैः आनंदादिसिः आत्मा अयाऽपि बुद्धिर्न युज्यते तद्वत्वा वैधर्म्यं दृष्टं तो वा आत्मस्यैः सत्ता प्रकाशादिसि र्यथा
 बुद्धिर्न युज्यत इति एवं वा असदात्मा देहः तत्र स्यैः गुणैः तदा अया बुद्धिः तदुपाधि जीवो युज्यते एवं प्रकृतिश्चोऽपि त
 दुणैर्न युज्यत इति यतः एतदीशं नमीशस्येति तत्त्वत्वाऽपि तस्य तत्त्वेन जानंतीत्याहा तं श्रेणं आत्मवत्त्वं रहः एका
 ते अत्र बुधतं अत्र बुधतं च मे निरेऽवला मूढाः अप्रमाणविदो न उरीश्वरं मतयो यथा ॥ इति प्रथमे एकादश
 इति त्रयोयथास्वाधीनं अधर्मयोगिनं मनुते तद्वत्वा यद्वा यथा तासां मतयः कल्पनाः तथा तमीश्वरं श्रेणादिरूपं मेति
 यथा ॥ इति प्रथमे एकादशः ॥ १॥ २॥ ३॥ ४॥ ५॥ ६॥ ७॥ ८॥ ९॥ १०॥ ११॥ १२॥ १३॥ १४॥ १५॥ १६॥ १७॥ १८॥ १९॥ २०॥ २१॥ २२॥ २३॥ २४॥ २५॥ २६॥ २७॥ २८॥ २९॥ ३०॥ ३१॥ ३२॥ ३३॥ ३४॥ ३५॥ ३६॥ ३७॥ ३८॥ ३९॥ ४०॥ ४१॥ ४२॥ ४३॥ ४४॥ ४५॥ ४६॥ ४७॥ ४८॥ ४९॥ ५०॥ ५१॥ ५२॥ ५३॥ ५४॥ ५५॥ ५६॥ ५७॥ ५८॥ ५९॥ ६०॥ ६१॥ ६२॥ ६३॥ ६४॥ ६५॥ ६६॥ ६७॥ ६८॥ ६९॥ ७०॥ ७१॥ ७२॥ ७३॥ ७४॥ ७५॥ ७६॥ ७७॥ ७८॥ ७९॥ ८०॥ ८१॥ ८२॥ ८३॥ ८४॥ ८५॥ ८६॥ ८७॥ ८८॥ ८९॥ ९०॥ ९१॥ ९२॥ ९३॥ ९४॥ ९५॥ ९६॥ ९७॥ ९८॥ ९९॥ १००॥

उरोक्तं यत्प्रसंगाय दौर्णिकं दार्ढ्यं विस्मयं च दशैव तदेवायं श्रीर्द्विजन्मवर्णनं ॥ परीक्षितो यथा
तन्मकर्मविलायतां संस्तु च पांडुपुत्राणां वक्ष्ये क्लृप्तकथोदयमिति प्रतिज्ञाय प्रोक्तवान् राज्ञः हितं ह्यपी
न ह्यतः संप्रसंगं समाध्यायमारभ्य निरूपिता इदानीं प्रोक्तवती कमुक्ता उवाच दृष्टव्यं कष्टं ह्यति अथ त्वं प्रेति
यत्प्रोक्तं विष्टेन तस्य जन्मेत्यादि ब्रूहि इत्युत्तरेणाचक्ष्य ॥ स परीक्षित उवाच दृष्टव्यं कष्टं ह्यति अथ त्वं प्रेति

= शोत कमुवाच ॥ अथ त्वं प्रोक्तं विष्टेन तस्य जन्मेत्यादि ब्रूहि इत्युत्तरेणाचक्ष्य ॥ स परीक्षित उवाच दृष्टव्यं कष्टं ह्यति अथ त्वं प्रेति
तस्य जन्म महा बुद्धेः कर्माणि च महात्मनः निश्चयं च यथैवासीत् प्रत्यगतवान् यथा तदिदं प्रोक्तं
ह्यमि गदि उं यदिसत्यसे ॥ इति ॥ अदधाता नो यस्य ज्ञानमदा बुद्धिः ॥ श्री सुत उवाच ॥ अथ प्रोक्तं
मराजः पितृवद्वं जय उ प्रजा ॥ निस्पृहः सर्वकामेभ्यः क्लृप्तपादा उमेवया संपदः ॥ कृतबोद्धिर्गो
पीश्रा तरोमही जं हृदी पावि पत्यं च यशश्च त्रिदिवंगतं किं ते कामाः सुरस्यार्हा मुकुंदमनसो ह्यदि
जा ॥ अविजङ्गमुदंगोत्तः कुक्षितस्य यथोत्तरो ॥

यामीत्याह गदि उं यदिसत्यसे अत्र प्रहेणा तर्हि ब्रूहीति यस्य ज्ञानमदा बुद्धिः इति श्रवणेन चायां कारणं निश्चयं
स्यापि राज्ञः श्री क्लृप्ता उग्रहावता ह क्लृप्तैः समं जनीति वक्ष्ये तस्य श्री क्लृप्तेन मुकुंदे कमाहा अपीपलदिति त्रिभि
षेत् वदपीपलत्यालयासा कृतवः तउपाजितालोकाश्च सुरस्यार्हाः सुराणां स्पृहणीया ये संपदादयं क
मादिषयाः राक्षः किं मुदं प्रीतिं विजङ्गं न कृतवंत इत्यर्थः ॥ इति ॥ मुकुंद एव मनोयस्येति कुक्षितस्य अनेकम
म ॥

= प्रजातामवितारकः॥मानवःमनोःपुत्रः॥ब्राह्मणोष्ठहितःसत्यप्रतिज्ञश्चप्रीरामोयथा॥उशीनरदेशाधिप
 * तिःशिविःयेनैषमांसंदवाशरणागतःकपोतोरक्षितः॥घातांज्ञातीनांयज्वितांचयशोविष्मारकोदौषंतिर्न
 रतश्वाअर्जुनयोःपार्यकार्त्तवीर्ययोः॥हिसवानिवसतांनिषेधः॥अन्यगतिकवेतवसुधेवतितिकः॥कृता

= ब्राह्मणकृत्॥॥पार्यप्रजावितासाक्षादिह्याकुरिवमानवः॥ब्रह्मण्यःसत्यसंधश्चरामोदाशरथिय
 * यः॥एषदाताशरणश्चयथाह्योशीनरः॥शिविः॥यशोविततिताघातीदौषंतिरिवमज्वनांधविनामग
 तीरेषउत्पथाः॥र्जुनयोर्द्वयोः॥कृताशवडर्धर्षःसमुद्रश्चडधुरः॥मृगोदश्चविकांतोनिषेधोहिस
 वानिवातितिकुर्वसुधेवाःसौमहिषः॥पितराविवःपितामहसमःसाम्येप्रसादेगिरिशोपमः॥आश्रयः
 सर्वधृतानांयथादेवोरमाश्रयः॥सर्वसङ्गणमाहात्म्य एषकृत्समुद्रतः॥रतिदेवश्चोदारोययातिरिव
 मिकः॥धृत्यावलिममः॥कृत्पद्मादश्चमद्दहः॥आहर्षोऽश्मेधानांवृक्षाणांपर्युपासकः॥राजवीणांन
 नयिताशास्त्राचोत्पथामिनांनिग्रहीताकलेरेषधुवोधर्मस्यकारणात्तत्कृत्कादात्मनोमृत्सुंदिज
 त्रोपसर्जिताशुप्रपश्यतउपश्रुत्यमुक्कसंगाःपदंहरे॥जिज्ञासितात्मयाथात्म्योमुनेर्यासमुतादसौ॥हिल्वे
 दंष्ट्रपगंगायांयाम्यः॥ह्याःकृतोत्तयं॥

प्रीत्यामातापितराविवसहिषः॥पितामहोब्रह्मातेतसमःसाम्येसमवेरमाश्रयोहरिः॥सर्वोमहुर्लौक्यमाहात्म्यं
 * एषेवप्रीकृत्सुखः॥समुद्रःयहः॥अग्निनिवेशोयस्य॥आहर्षोऽकृत्॥जिज्ञासुत्रेणप्रतिज्ञाकृत्कार्यात्मनोमृत्सु
 दंष्ट्रपगंगायांयाम्यः॥ह्याःकृतोत्तयं॥

सुखाद्वैतसंज्ञा...
(इडा कर्माती...)

सातमनुष्या यत्र जलोवय...
सा

लघ्वप्रचिर्तिः पूजायेः परीक्षिदिति न निर्वर्तिः लघ्वप्रचिर्तिः यत्र समात्यः समर्थः मत्रात्ते दृष्टं
लघ्वप्रचिर्तिः यत्र हृदयमाते पुनरेवमथोसर्वमपि तरं परीक्षेत् अयमसौ सवेदिति नोवा इति वि
चारयेदतः परीक्षिदिति ख्यातः। पूर्वदृष्टमिति वा पाठः। अक्ले अक्लपक्षे मिदु उडु प्रोः ब्रह्मं यथा का
याति प्रचदशकलातिः आर्ष्यमाणो वर्द्धते। एतं पितृनिः शुद्धिश्चिरादितिः कामैश्च उं प्रष्टि कलातिश्चा

गम

= इति राज उपादिश विप्रा जातक कोविदाः। लघ्वप्रचिर्तयः सर्वे प्रतिज्ञासुः स्वका नृप हाश।
स एष लोक विख्यातः परीक्षिदित्यत्र उः। पूर्वदृष्टमत्र ध्यायत्र परीक्षेत् नरेष्विहा सराज उः
नोववृधे आशु अक्ल इवो डु प्रः। आर्ष्यमाणः पितृनिः काया निरिवसोः ब्रह्मं यत्क्यमाणोऽश्वमे
न जातिद्रोह जिहासया। राजाल ध्वतो दध्मो नाऽन्यत्र करदंडयोः। तदपि प्रेतमाल क्य प्रातः
उत्तमादिताः। धनं प्रहीण माज ऊः रुदी च्यादिशि। धृरिशः। तेन संस्तुत संसारी लब्ध कामोऽपि वि
रा। वाजिमेधै प्रिलीतो यज्ञैः समयजद्वरिः॥ ३४॥ इति श्री सागवते प्रथम स्कंधे द्वादशोऽध्यायः॥

रा

रा

एषमाणो वर्द्धते। पूर्वमपक्वमप्योक्ता नृश्वमेधाश्चावसरे सप्रकारं कथयति। जातिद्रोहस्य हाने च याय
लमाणः। करदंडयो रन्यत्र ताभ्यां विना तलब्ध भतः। दध्मो चितया मासा करदंडस्य परिजन सरणमात्रोपकी
पलाश प्रहीण मरुतस्य यज्ञे त्यक्तं सुवर्णपात्रादिक मानीतवंतः। संस्तुत संसाराः संपादित यज्ञोपकाराः। सी
तो जातिद्रोहाः॥ ३४॥ प्रथमे द्वादशः॥

तं युधिष्ठिरं युयुसुः धृतराष्ट्रं दैत्यं यज्ञातः गोतमः कृपः यमो न कुलमहदेवोऽन्याश्च प्रियः मय्युताञ्जरा
 तम्याः पुनर्ग्रहणं गते रक्तककुलविरहे मोहाधिव्याश्रयद्वामय्युतामत्यवती ॥ तेषां ककुलविरहासहम
 केऽत्यन्तायेनाहोमसंगादिति द्वाभ्यां ॥ सतां संगं धेतोर्मुक्ताः पुत्रादिविषयोऽङ्गः संगोयेतसः ॥ सङ्गिः कीर्त्यमानोऽसुचिक
 रयम्ययसीः सकृदप्याकर्ण्य स संगं त्यक्तुं न शक्नोति ॥ दर्शनादिनिष्ठस्मिन् श्रीकृष्णे तस्या अप्यस्य श्रीर्येषां तो अनाल
 = ॥ आसंज्यचाऽत्युज्जातः परिषज्याऽसिवाद्यतं ॥ आसरोहरयं कैश्चित्परिषक्तोऽसिवादितः ॥ सुसंज्ञौप
 दीकृन्ती विराटतनया तथा ॥ गांधारी धृतराष्ट्रश्च युयुसुर्गौतमो यमो ॥ वृकोदरश्च श्रीमथाश्च प्रियो मय्यु
 तादयः ॥ तमेहिरेविमुह्यंतो विरहं शङ्कध्वजं ॥ स संगं त्यक्तुं न शक्नोति ॥ संगो ह्युतामत्यवती ॥ कीर्त्यमान
 यशो यम्यसकृदाकर्ण्योचनं तस्मिन् अप्यप्रियः ॥ पार्याः सहेरश्च विरहं कथां दर्शनस्य शसंलापशय
 नासनसोजने ॥ सर्वे तेऽतिमिषे रक्तैश्च मय्युज्जुतचेतसः ॥ वीकृतः प्रेहमं वदन् विचेलुस्रतत्रहान्ममं व
 रुज्जलद्वारमौकं द्याद्वेवकी सुतो ॥ निर्यात्यागशत्रौऽसदमिति स्याद्वां धवप्रियः ॥ सुदंशं खनेयं श्रीवीणा
 पणदमोऽप्या ॥ धुंधुर्यातकघंटाद्याते डडुंडसयस्यदा ॥
 अनिमिषेन त्रैलोक्यमेव वीक्षमाणः स्रजतत्रार्हणात्पनाघर्थं चलंति स्मापतः ॥ मेहेन सम्यक्कंबद्धः ॥ अतएव तं अच
 तातानि चेतांसि येषां अगारात्रिर्याति निर्गच्छति सति श्रीकं द्याद्वेतोः ॥ उज्जलत्वं प्रवत्तवाप्यं अक्रान्तं ध्वजने त्रैलोक्यं
 ततत्तत् ॥ तत्र देवः ॥ असदं नो स्यात् ॥ असंगलं मापुदित्येतदर्थः ॥ सुदंशं दयोदशवाद्यसेदा ॥

५११ **म**म व्रीडास्मितपूर्वमीक्षणायासाता॥ गुडाका निजातस्मादंशो जितनिद्रोऽर्जुनः व्यजनेवापरे जगद्गुह्यं
 मधुपतिः श्रीकृष्णः सत्याः श्रीकृष्णेतामामथ सिचारात् किं ननु चरुपाश्च ताश्च चरुपाश्च निर्युणस्य
 मम मधुश्च सुखी सवेत्यादयोऽनञ्चरुपाः॥ गुणात्मनो माचुष्यताद्यावतारेऽचरुपाश्चेत्यर्थः॥ सर्वा मां क्र
 मीनामनो हर उपनिषदोऽपि मुनिर्मम सत्याः तं संजल्पमस्य तंदन्निव्यर्थः॥ तत्र ते जज्ञो दया द्यति शये
 तविस्मितास्यः सखीस्योऽन्याः प्रियः कथयंति नात्र विस्मयः कार्यः साक्षाद्दीश्वरवादस्येति सवा इति च

५१२ **म**म दशिखिरारुढाः कुसुतायो दिदृक्षुः॥ वदतुः कुसुमैः कृष्णे प्रेमव्रीडास्मिते कृष्णाः॥ सि
 तातपत्रं जगद्गुह्यं दामविष्ट्रितीरं तदं गुडाकेशः प्रियः प्रियतमस्य हृदयः सात्यकिश्चैव ४७
 मजने परमाहुते विकीर्यमाणः कुसुमैरेजे मधुपतिः पथि अश्रुयंता शिषः सत्यासु तत्र दिज्ञो रतत
 मचरुपाश्चरुपाश्च निर्युणस्य गुणात्मनः॥ अन्योन्यमासी संजल्प उन्नमज्जो कचेतसां कौरवे इतर
 श्रीणां सर्वश्रुतिमनोहराः सदैव किलाऽयं उरुषः उरातनो य एक आसीदविशेष आत्मनि अग्रे गुणो
 जगदात्मनी श्वरतिमीलितात्मनि शिशुमशक्लिषु॥१॥
 ५१३ **वै**ष्णवो किलेति प्रसिद्धा प्रमाणघोतरी य एक एवा द्वितीयः उरुष आसीत् स एवायं श्रीकृष्णः॥ कुत्रासीत् अ
 निशेषे आत्मनि तिः प्रपंचेति ज रूपे। कदा अग्रे गुणोऽयं गुणोऽस्मात्पूर्वो तथा निशि प्रलये च तस्य लक्षणां जगतामात्म
 नीवे निमीलितात्मनि निमीलितात्मनि तिष्ठन्मम तं पदं जगतावेकवचनं ईश्वरे लीन रूपेण जीवेषु सञ्चितार्था
 जीवानां प्रकृत्यादकथं लय सवाहा सुखं किञ्चित् सती जीवोपाधि तस्य त्वादि शक्तिलय एव जीवलयः
 यथी॥

उएल्लोकमोतोङ्गा॥ हेमखिपोवेदेउरहस्यागमेपुचरहस्यनिरूपके॥ अउगीतसकथ॥ अवउगी
 तास्यकथायसमएवायांगानप्रकारमाङ्गा॥ यएकईशइत्यादि॥ एवंपूतस्यनानावतारेकारणमाङ्गा॥
 यदाहीति तमोव्याप्राधीयेषांतेनुपाअधर्मेणजीवंतिकेवलंप्राणाउपुसंतितत्रतदाएषएवसवायचित्ते
 यत्तत॥ विशुद्धसत्वेनरूपाणिदधत नगादीनिधत्तेप्रकटयति॥ युगोयुगोतत्रदवसरे॥ संगेएश्वरीसत

४८ सवाअयंसत्त्वः उगीतसकथोवेदेपुग्यह्येपुचयुह्यवादिसि॥ यएकईशोजगदात्मलीलया
 पुजत्यवत्यः त्रिनतत्रमज्जतोयदाद्यधर्मेणतमोधियोनुपाजीवंतितत्रेप्रहिमात्तत॥ किलाध
 सेसगंसत्यमृतंदयांयशोसवायरूपाणिदधयुगोयुगो॥ अहोअलंश्लाघ्यतमंयदोः कलाअहो ४८
 अलंउएतमंसधोर्वनं॥ यदेप्रपुंमाष्टपस॥ प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः
 (यथाशास्त्रेणायमानैकर्मयत्रदृतेस्मृते॥ क्रियमाणंनुतकर्मसत्यमित्यभिधीयते॥)

सत्यप्रतिज्ञत्वांअतंपथार्थोपदेशकत्वां॥ दयांसकृपां॥ यशः॥ अहुतकर्मत्वंविशेषतः॥ श्रीकलावतारसौमा
 पंतर्णयंति॥ अहोइतिपंचसि॥ यद्यस्मादेषपुरुषोत्तमः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः प्रियः
 सकरोतिअतः॥ श्लाघ्यतमंतत्वांचक्रमोत्तमधोर्वनंमधुरांसकरोति॥ अतस्त्रुणतममिति॥ तमेवैश्या
 प्यतंतातिशयेअलमिति॥ तत्राप्याअयेअहोइत्युक्तां॥

कृतार्थत्वमेवाङ्ग॥ अहोसवतावयंसनायाः स्मयद्यस्मान्नवरूपं प्रथमत्रैविष्टपानामपि हरे दर्शनं यस्म
 देवानामपि दुर्लभमित्यर्थः॥ प्रेमास्मितं तड्कैः प्रेम्नि निरीकणायस्मिन्नतदानतं यस्मिन्नतं हृषोः सर्वस
 र्वेषु तांगे प्रमोसगं यस्मिन् अर्त्तकौशवसकरुणमाङ्ग॥ यर्हि यदातो अंबुजाका नोत्तवानिति पाठेन इत्यना
 दरे पृष्टी अस्माननादृत्त अपससार अपहाय जगामाङ्गुरुहसिना पुरं मध्वरमधुरं वा तत्र तदा वि
 यत् ३

अहोसनाथासवतास्मयद्यं त्रैविष्टपानामपि हरे दर्शनं प्रेमास्मितस्मिन्ननिरीकणाननं पश्येत्
 रूपं तव सर्वसौतगां यर्ह्यः बुजाकाः पससारतोत्तवारुकरुतधृत्वाः श्रुत्वा हृदि हृदया तत्रावलो
 कप्रतिमः कणोत्तवे द्विविनाः स्फोरिव नम्रवाः सुता इति चोदीरिता वाचः प्रजानां लक्षवसनाः स्थापा
 नोऽनुग्रहं दद्यादित्यत्र विशाखरां मधुसौजदशाहर्दिकुकरांधकटलिति आत्मउत्पलैर्युक्ता
 नागैर्लोगवतीमिवा सर्वैर्लसर्वविलसत् उण्णहृदलताश्चैः॥ उद्यानोपवनारा मैर्हतपद्माकरश्रियां॥
 नां २ (विकागन्मुकादीनां हृदि स्थितमपि)

वता आम्नादक्लोयथा एव तव नः त्वदीयानामस्माकमपीत्यर्थः॥ इति च एवं विधाः अन्त्याश्चोचिता वाचः
 प्रावृत्त इष्टा सा सितं दौवलोकनेनानुग्रहं कुर्वन् रङ्गैर्लसौतिपंचति॥ अत्रत्यवलेर्मधुसौजादिसिद्धिं र
 क्ततां सर्वेषु अत्र सर्वविलसत्तुष्पादिसंपदोये प्रांतैः उण्णहृदकाः लताश्चमालतामंडपाश्च येष्टैरुद्यानादिनि
 ताये प्रजाकराः सरांसितैः श्रीः शोभायस्मांतां उद्यानं फलप्रधानं उपवनं पुष्पप्रधानं आरामः कीडार्थवतां

गोपुरं पुरद्वारं द्वारं हद्वारं कृतानि कौतुकैः न उभवेन तोरणानियम्यां। गमदादिर्विज्ञांकिताः ध्वजाः ज
 पदयत्रांकिताः पताकाः। चित्राणां ध्वजपताकानामयैः अंतःप्रतिहतआतपोयस्यां संमार्जितानि निःसा
 रितरज्जुका निमहामार्गादीनियम्यां। महामार्गं राजमार्गं रथ्या इतरमार्गं। आपणाकाः पणपवीथयः। चव
 णपंगनानि। फलादिति सप्तं अवकीर्णं प्रेषमायां तं निशम्य शुचा वसुदेवादयः। प्रत्युक्तमुगिति च उच्ये
 गोपुरद्वारमार्गेषु कृतकौतुक तोरणं चित्रध्वजपताकाग्रैरंतःप्रतिहता तपां। संमार्जितमहामा
 र्गं रथ्यापणाकचवरांसिक्तां गंधजलैरुपसां फलपुष्पाकृतां कुरैः। द्वारिद्वारिगृहाणां च दध्यकृतफले
 कृतिः। अलंकृतां पूर्णकुं सैर्वलिसिर्धूपदीपकैः। निशम्य प्रेषमायां तं वसुदेवो महामताः। अङ्कुर
 श्योयसेनश्च गमश्च। दुतविक्रमः। प्रहर्षप्रश्नारुदेसश्च सां वो जां ववती सुतः। प्रहर्षवेगो ह्यसिते उच्यते
 शयनासनसोजनाः। वारणोऽं पुरकृत्यत्रां ह्यणैः। ससुमंगलैः। शंखतुर्ये निनादेन ब्रह्मघोषेण चाः
 दताः। प्रत्युक्तमूरथैर्हृष्टाः प्रणयागतमाध्वसाः। वारमुखा अशतशोयाने सदर्शनो मुकाः। लसकुं
 डलनिर्मातृकपोलवदनश्रियः। (लो. नि. नि. २)
 वयः। प्रहर्षवेगो न उच्यते। सितानि उल्लंघितानि शयनादीनिये। गससुतगतौ। वारणोऽं मंगलार्थं पुरताः
 ससुमंगलैः। सुमंगलपुष्पादियुक्तपाणिनिः। ब्रह्मघोषो मंत्रपावः। प्रणयेन मेहेन आगतं साध्वसं संप्रसादये
 वारमुखा नद्योऽपि प्रत्युक्तमुः। अहुतानि चेतिकारस्य वं दिनश्रेत्यवयः। लसत्कुंडलैर्निर्मातृकानियाति
 पोला नि तैर्वदने प्रश्रियासां ता वारमुखाः। तत्तव्यो वेश्याः।

मयः रयः

यस्य मुखं सर्वं प्रानिना ह सा
सौ न यीरुत काना म मात्रे १

न तावद्वरसातिनयच उराः॥ तालाघचमारेण तुल्यं मेतर्वा नाः॥ गंधर्वा गायकाः॥ सुताः पौराणिकाः प्रोक्ता माग
धातशशंसकाः॥ वंदितश्चमलप्रज्ञाः प्रघातसदृशोक्ताः॥ ते सर्वे गायंति चेति चकार स्यात्तत्र यः॥ यथाविधि
योः सह यथोचितं तैश्च समागमं कृत्वा सर्वेषां मानं कृतवानित्यर्थः॥ तदा हा प्रह्वेति प्रह्वत्वं शिरसान्तिः॥
अतिवादं वाचान्तिः॥ आश्वास्य अस्य दंष्ट्राश्च पाकानप्यसिद्धा प्यवरेः असीष्ट दानैश्च मानं कृतवानाश्च

न तर्वा कां धर्वाः सुतमागधवंदिनः॥ गायंति चोत्तमश्लोकचरितान्यऽदुतानि च। सा वांश्च त्रवंध
रां पौराणामनुवर्तिनां यथाविश्वपसंगम्य सर्वेषां मानमादधे॥ प्रह्वसिवादनाश्लेषकरस्य शशि
देवताः॥ आश्वास्य च पाके स्यो वरेऽस्याऽसि मतेर्विभुः॥ अयं च पुरुष निर्विघ्नैः सदा वैः स विरैरपि आ ५१
शीर्षेणुं ज्युमातोऽन्येर्वेदिसि आऽविशत्युरां राजमार्गं गते कृत्स्ने द्वारका याः कुलप्रियः॥ हर्षाणां च
जडविप्रसदी कणमहो अवाः॥ नित्यं निरीक्षमाणानां यद्यपि द्वारकौकसां न विलप्यंति हि दृशः न ताः
प्रियो धामां गमयुतां प्रियो निवासो यस्योरः पातपात्रं मुखं दृशं॥ वाहवोलोकपातानां सारंगीणां पदं दुःखं॥
तैश्च वंदिसि अतस्ते कणे महा उच्यते यासां॥ यद्यस्माच्च नित्यं सदा अच्युतं निरीक्षमाणानामपि दृशो नैव ह
पति अत आनन्दः॥ कथं ह्युतां प्रियः शोभाया धामस्त्रातमां यस्म्यंता एतदेवातिनयेता ह प्रियो लक्ष्मण यस्यो
रुवहः॥ निवासः॥ यस्य मुखं सर्वं प्राणिनां दृशं सौंदर्यं दृष्टवान् यथा प्राञ्चं यस्य वाहवोलोकपातानां निवासः
संस्तुयतीति सारंगानामाशेषां यस्म्यपदां बुजंति वा स प्रियो निरीक्षमाणानां दृश इति सर्वेण च यः॥

यस्य वाहवोलोकपातानां
निवासः

आयां तं पतिं दर्शनात् पूर्वमात्मना बुद्ध्या परिरेक्षितो दृष्टिर्न ततः समीपमागतमात्मजैः पुत्रैः गृहीतकं वसा
 लीं गायं त्यक्त्वा स्वयमात्मनि गते इत्यर्थः। अत्र हेतुः। डरंत नावाः। गतिं प्रायाः। तदा च तामोनेत्रयोः निरु
 द्धमप्युवाच वेत्तव्या त्वेव शपात्र आश्रयत्वं इति त्वत्प्रायाः। अतएव धैर्यं हात्या विलज्जतीनां देहप्रय
 र्यं चित्रं प्रवृत्तिः। पार्श्वगतः समीपस्थः। तत्रापि रहोगतः एकांते प्रवर्तते स्म। पदे पदे प्रतिक्षणं न वनं वसेत्

स्वरूपोपक्षपादकवचनम्

तमात्मजैर्दृष्टि रितं तगात्मना डरंत नावाः परिरेक्षितो दृष्टिर्न ततः समीपमागतमात्मजैः पुत्रैः गृहीतकं वसा
 लीं गायं त्यक्त्वा स्वयमात्मनि गते इत्यर्थः। अत्र हेतुः। डरंत नावाः। गतिं प्रायाः। तदा च तामोनेत्रयोः निरु
 द्धमप्युवाच वेत्तव्या त्वेव शपात्र आश्रयत्वं इति त्वत्प्रायाः। अतएव धैर्यं हात्या विलज्जतीनां देहप्रय
 र्यं चित्रं प्रवृत्तिः। पार्श्वगतः समीपस्थः। तत्रापि रहोगतः एकांते प्रवर्तते स्म। पदे पदे प्रतिक्षणं न वनं वसेत्

अत्र कैः पुत्राभ्यां का विरमेतेति। चलाचंचल घनावापि। उक्तं श्री कृष्णचरितं संक्षिप्ताह। एवमिति ह्याया
 कितेनां गायजन्मयोषां। अदौ हिणीति। कृत्वा परिहृतं सर्वतः। प्रसृतं तेजः। प्रभावो येषां। अमनोवायुर्वेणुनां
 न्योन्यमंघ्र्येणानलं विधाय मिथो दाहेन यथोपशम्यति तद्वत्। श्रीरत्नकूटस्थः। उक्तमश्रीकदंतस्य।

= मिहिरातपत्रयजनैरुपस्कृतो मंडितः॥ अर्कश्च उडुपो नक्षत्रमहितश्चंद्रश्चापानिंद्रश्च अक्षरं विडुहेः
 तैः॥ अर्कश्च वस्योपमानंतकृत्राणि पुष्पवृष्टेः चंद्रः परिधमकृतमंडलाकारयोः आमरयजनयोः चापं वरमाला
 यः॥ विष्णुतेजः॥ पिशांगवाससोऽभूतोपमेयां यदि घनस्योपरिष्ठुर्यविवंतुतपतश्चंद्रोऽसर्वतो नक्षत्राणि॥ अथ च नि
 लिचाप इयं स्त्रिं विष्टुतेजो यदि न वेत्तते हि स घनो यथा लाति तथा हरिर्वसावित्यर्थः॥ देवकी प्रसूत्याः सप्त
 तटं दशति मातृसौ दयादारुविशेषज्ञापनार्थमुक्तां॥ अष्टादशापि वसुदेवस्य नार्यो मातृउत्पत्त्या नमस्कृताः॥

= मितातपत्रयजनैरुपस्कृतः प्रसूतवर्षैरसि वधितः प्रथि। पिशांगवासा वनमालया वसौ घनो यथाऽ
 दुपचापवैकतैः॥ प्रविष्टुगृहं पित्रोः परिषक्तः अमातृति॥ ववं देशिरसा सप्तदेवकी प्रसूत्याः अष्टादश
 पुत्रमंकमारोप्येह सुतपयोधरा॥ हर्षविह्वलितात्मानः सिधुर्नैत्रजैर्जलैः॥ अथाऽविशस्वसवदरा
 त्रैकात्म्यमुत्तमं। आसादायत्रपत्नीनां सहस्राणि च षोडश। पत्न्यः पतिं प्रोच्छगृह उपागतं विलोक्य भ्राता
 तमनोमहोसवा॥ उतस्युराराग्रहसाऽसताशयासाकं वतैर्ब्रीडितलोचनातना॥

सहस्राणि च षोडशेति चकारादष्टोत्तरशताधिकानीति ज्ञेयं। प्रोच्छदेशांतरे उषिवा आगच्छद्गृहदेवविलो
 क्य संजातो मनसि महोसवोपासांता॥ आसतादाशयात्पुत्रिणीति ज्ञेयं। प्रोच्छदेशांतरे उषिवा आगच्छद्गृहदेव
 विलोक्य संजातो मनसि महोसवोऽसताशयात्पुत्रिणीति ज्ञेयं। आशयोऽतः करणं तस्मादप्यात्मनो वस्युः॥ अत्र
 नात्मनः संश्लेषे अंतःकरणव्यवधानमपि तासहं तेत्यर्थः॥ ब्रीडितानिलोचनाति आनतानि चयासां अपांगैरेव वीक
 णा ब्रीडितलोचनाः अवततमुखत्वाद्ब्रीडिता
 नानाः॥ साकं वतैरिति। हास्यक्रीडावर्जनादिनियमा अपि तासहं तेत्यर्थः॥ अतः वतापवो वस्युरिति वा। वतानि
 चयासवत्त्वतो ज्ञानि। क्रीडां शरीरसंस्कारं समाजोऽसवदर्शनां हास्यं परगृहेयानां त्यजेत्प्रोषितनर्तकेति।

यत्प्रजाः २

= अहो वत अत्याश्रये किंतु शस्यली द्वारका अर्ग उक्कृष्ट इति यद्यशः स्याति रक्षरी परितव कर्तु उक्कृष्ट
उण्यशस्कृतीति वति। यद्यतः यत्रत्याः सर्वाः प्रजाः आनुग्रहेण इति तं प्रेषितं स्मितपूर्वावलोकं यदा अ
नुग्रहार्थमिति तं इष्टं स्यात्तनः प्रति श्री कृष्णं ननु पित्रादिव हेह मात्र प्रति नित्यं प्रशंति स्म उचितमि
ति पादेष्वनुग्रहार्थमुचितं कृतनिवासं नैतस्वर्गः श्रीत्यर्थः हेमखि अस्य गृहीतपाणिनिः प्रतीतिः इति
रोऽयमेव वृत्तं जन्मांतरेषु समर्चितः यस्मिन् धरासु ते आशयश्चित्तं यासां ताः संमोहं प्राप्ता इति मनोहर

= अहो वत सर्वशस्य रक्षरी कुशस्थली उण्यशस्कृती उवः॥ प्रशंति नित्यं यदनुग्रहोऽपि तं स्मि
तावलोकं प्रति स्मयत्यजाः॥ वृत्तं वत आनंजनादिनेश्वरः समर्चितो ह्यः स्यात् गृहीतपाणिनिः॥ पि
वंतियाः सारथः धरासु तं मुकुर्वजश्चियः संसु मुकुर्वदशयाः॥ यावीर्यमुत्केत हताः स्वयं वरे वसथां
चैघ्रप्रभाराहिशुभ्रिणाः॥ प्रद्युम्नसां वां वसुतादयोः परायाश्चः हतानो मवधे महप्रशः॥ एताः प
यति १ रं श्रीत्वमपास्यपेशलं निरक्षशोचं वत साधु कुर्वते। यासां गृहासु करलोचनः प्रतिर्न जातव्ये त्यः हे
तिनिर्हृदि स्पृशत।

त्वमुक्ता एतत्प्रपंचं या इति द्वाभ्यां। वीर्यं प्रसाव एव मुकुं मूल्यं तेन। शुभ्रिणाः वलिष्ठाः प्रद्युम्नसां वश्रं वश्रं
ताया मां रुक्मिणी जाववतीना गुजितीनां ता आदिर्यासां सत्यतामादीनां ताः याश्चापरा अस्य श्लोकस्योत्तरश्लोकेना
व्ययतां श्रीत्वमेव परं केवलं साधुशोभनं कुर्वते अपास्यपेशलं न इष्टातं ज्ञेयं स्यात्तानि रक्षं शोचं अचिलं य
आदृतया भूतमपि जातुकदाचिदपि तापेति न निर्गच्छति। आहृतिनिर्व्याहारे॥ यदा परिजातादिप्रियवद्वाहरो
हृदि स्पृशत आनंदयत।

दिवः स्पृशती
नरमात्र

एवं विनाः विंशतिरसस्मितेन निरीकणेन निनंदत् हस्तिर्यो मधु द्विषोऽपि गोपीयावरकणा यस्मै हात्या
 रेखाशुभ्यः शंकितः मन्त्रा युक्ता हृष्यश्चरय पादां तं मे नागं स्पात्रं विधमि त्येवं च उरं गिणीष्टतं मे
 पांशोऽङ्गसंशतया त्रपांडवा अपि कौरवा एव ताश प्रियैरुद्धवादिभिः सह कुरुक्षेत्रं कुरुदेशं तर्गतो
 वक्रमोऽत्र न विवक्षितः मम निर्मुदको देशः धनोऽत्योदकः आनर्त्ता व्योहारका देशः मवित्र उपागा त्व

एवं विधागदंतीनां स गिरः पुरयोषितां निरीकणेनाऽस्मिन्नंदत् मस्मितेन ययौ हरिः अज्ञानशत्रुः दत्त
 नां गोपीया यमधु द्विषः परेत्यः शंकितः स्नेहात्पा युक्ता च उरं गिणी अथ हरागता शौचिः कौरवा उरि
 रहा उराश संनिवर्त्य दृढं शिघ्रात् प्रयास्य तगरी पियौ कुरुजां गलपांचोला उरु मेतान् सय सु
 नाश वस्त्रा वर्ते कुरुक्षेत्रं मस्यान्सारय तानथ मरुधश्च मतिक्रम्य सौवीरा तीरयोः पराश आनर्त्ता
 उत्तारि वोपागा त्रयां त वाहो मना विभुः तत्र तत्र हतत्र ये हरिः प्रत्युद्यता र्हेणः सायं ते जेदिशं पश्चा
 त्वागच्छिषीमां गत सदा ॥ इति श्री सागवते महाभारते प्रथम स्कंधे दशमोऽध्यायः ॥

आप्तः हे सार्वभौम नाकूर्ड पत्न्यां ता वाहाय मय सः तत्र तत्र देशे तत्र त्वैर्जनैः प्रत्युद्यतानि निवेदितानि अहं
 णानि उपायतानि यस्मै सः सायं अपराक्षे पश्चादिशं पश्चिमां दिशं ते जे प्राप्तः तदाग विषः घर्गः सूर्यः पांडव
 गताः प्रविष्टः अघंगत इत्यर्थः असौ वाणप्रपात मदेत्यापः सायं प्रविशतीति श्रुतेः यद्वा तदा सायं काले जातेर
 मादव तीर्थग विषः धूमोऽस्ति ततः गांजलाशयं गताः सत्रपश्चादिशं संघांते जे उपासितवानि त्यर्थः प्रथमे दशमः

नोवाकृष्टीनां वृत्तिनिःपरमात्मानं श्रीकृष्णं अंतरेवलीनः आसौ यस्य सः॥ निष्कले निरुपाधौ संप्रत्यक्षमं नि
लितं आज्ञाय आलक्ष्य देवैर्मानवे अवादिताः॥ राक्षसं च ये साधवः अतस्तु यथा निर्हरणादीनि संस्कारादीनि
सम्यक् परेतस्य पुक्कस्यापीत्यर्थः॥ पितरं ह तराष्टं तपश्चिनी संतापवती राजा बुधिविरा॥ प्रथमेन वचनं॥

॥ श्रीसुत उवाच ॥ कृष्ण एवं स गवति मनोवाह्ये वृत्तिनिः॥ आत्मन्यात्मानमावेश्य सोऽतः आसु उपार
मत्वा संप्रत्यक्षमात्मज्ञायतीति अस्मिन्निति कलेऽसर्वे वधुः बुधेः सत्त्वं वयांसीव दिनात्मये॥ तत्र बुद्धेः सत्त्वं
ते बुद्धेः मानववादिताः॥ राक्षसं च साधवो राजांस्त्वायेतुः उपपद्यते॥ तस्य निर्हरणादीनि संप्रत्यक्षमा
मवाह्यविराकारयिवा सुहृद्वेडः खितोऽसत्त्वं तत्र बुद्धेः सत्त्वं तयो हृष्टः कृष्णं तदुच्यते नाम निः॥ तत्र
कृष्णहृदयाः आश्रमाश्च प्रययुः पुनः॥ ततो बुधिविरोगावा स ह कृष्णो राजा कृष्णं पितरं सां प्रयासां समाव
रोचत पश्चिनी पितृचाः पुनस्तो राजा वा सुदेवा उमोदितः॥ चकार राज्यं धर्मेण पितृपैतामहं विभुः॥॥
इति श्रीभागवते महापुराणे प्रथमस्कंधे बुधिविराज्यप्रलंभो नाम त्रयोविंशोऽध्यायः॥॥ शौनके उवाच॥
हृष्टाश्च रिक्ताश्च धनं आततायिनो बुधिविरोधमर्पितां वरिष्ठः॥ महाबुद्धेः प्रत्यवसहस्रोजनः कथं प्र
वृत्तः किमकार्षीत॥॥

गविस्त्रिंशोऽध्यायः गविस्त्रिंशोऽध्यायः गविस्त्रिंशोऽध्यायः

॥ मे कृतकार्यस्य हस्तिनापुरतो हरेः॥ श्रीनिःसंभूयमानस्य वर्णिते द्वारकागमः॥॥ राज्यं च कारेत्सु कौतव्यं वृत्ति
येति धर्मरिक्ते धने स्युः ते स्मये ते तथा यद्वाश्च रिक्ताय स्युः संप्रयागो ये प्रां अतएव धनं दिहरणादात्मन्यायितः॥
रहन्वा प्रत्यवसहस्रोजनः वं बुधवधुः खितं संकुचितं नो गः॥ राज्यं लालेत प्राप्सो गोवाकथं राजो प्रवृत्तः प्रवृ
त्ताततः किमकार्षीत्॥

५५
उत्तरमाहेत्यनेनोच्यः।१

सत्ये प्रवृत्ते श्रीकृष्णस्य प्रतिपर्यलोच्य प्रवृत्तव्याशयेनोत्तरमाह। वंशं ऊरोः संरोहयिवापरीक्षिष्वातोऽ
संरोह्य अंजुरितं कृत्वा कथं भूतं। वंशद्वयमिति हंत वंश एव द्वयो वनंतस्माड्भूतं क्रोधरूपोऽभिषेक इति हं
तं दध्ना निजराज्ये निवेश्य च। प्रवृत्तो हेतुमुक्त्वा किमकार्षीदित्यस्योत्तरमाह। निशम्येति। प्रवृत्तं यद्विज्ञा
नं परमेश्वराधीनं जगन्नघतं प्रसितो वंभूतं तेन विदुः सो विप्रमोऽहं कर्तव्ये वंभूतो मोहो यस्य सः। अउ जैरउ

प्र१.

स्यनोदितः पा०

— श्रीमत्तुगवावा॥ वंशं ऊरोर्वंशद्वयमिति हंत संरोहयिवापरीक्षिष्वातोऽहं निवेशयिवातिजराज्ये
संरोह्य अंजुरितं कृत्वा कथं भूतं। वंशद्वयमिति हंत वंश एव द्वयो वनंतस्माड्भूतं क्रोधरूपोऽभिषेक इति हं
तं दध्ना निजराज्ये निवेश्य च। प्रवृत्तो हेतुमुक्त्वा किमकार्षीदित्यस्योत्तरमाह। निशम्येति। प्रवृत्तं यद्विज्ञा
नं परमेश्वराधीनं जगन्नघतं प्रसितो वंभूतं तेन विदुः सो विप्रमोऽहं कर्तव्ये वंभूतो मोहो यस्य सः। अउ जैरउ
समाभिंद्रताऽजिताश्रयः परिश्रुपांतामनुजातुवर्जितः। कामं ववर्ष प्रजं न्यः सर्वकामं डधामही। निवि
जुः। मवजाशगावः पयसो धधती सुदा नघः समुद्रागिरयः सवनस्यति वीरुधः। फलं त्योषधयः सगी
काममहं उतस्य वै। ताधयो व्याधयः क्लेशा देवभूतात्महेवते। अजातशत्रावः सवर्षजं त्वां राक्षिक
हृदि शिरो विवाहं धिन उरे मासार कतिपया हं। अहं च विशोका यध सुप्रिय कामया।

वर्जितः सेवितः सश अजितं श्रीकृष्ण एव प्रयोयस्य सः परिधिः समुद्रः तत्पर्यं तां गांष्टं धीपालयामासात्स्यराज्य
मनुवर्णयति। काममिति धितिः। मही सर्वकामदोऽप्रीवभूवावजाशगोष्ठातिरुधधतीरुधधत्यः। रुधः क्षीराशयः
स्य लोवस इत्यर्थः। निविजुः। अम्य विचश अहं वक्तुं हतौ। आधयो मतो व्याधयो रोमाः क्लेशां शीतोष्णादिभ्य
ता देवं वभूता निव आत्मा च हेतुर्धेमा माधिरैविका दीतैर्जं रतां ना स वः। इदानीं द्वारकागमनं निरूपयितुं
शुभेति। अउः। अउ दयाया॥

अहमेतज्जितौहोराष्ट्रकाप्ररीक्षितः श्रीकृष्णमन्त्राः कृत्याराजः शोकशुकीत्येताः ॥ तेषां प्रथमः स
 देवानां मृताणां गंगाया सुदकं दत्तां सकृन्नाः श्रीकृष्णमन्त्राः सहिताः ॥ श्रियः ॥ अरुह्य अग्रतः कृत्वा ॥ तस्मिन्
 देवीपुरः सरस्वतिनाम्ना नितीयदत्ता हरिपादाब्जजोतिः प्रतापामरिशङ्गातस्माज्जलोडनार्हणम्

श्रीष्टुतवाचा ॥ अथ ते संपरेतानां घाता सुदकमिच्छतां दातुं सकृन्ना गंगायां अरुह्य तपसा श्रिया
 ने नितीयोदकं सर्वे विलप्य च तृशं पुनः ॥ आसुता हरिपादाब्जजः प्रतसरि जलो तत्रासीन् उरुप
 तिष्ठत राट्टमहावृजं गांधारी पुत्रशोकार्ताष्ट्यां कृष्णान्च माधवः ॥ सांत्वयामास पुनि निर्हतवंधूर
 मुचाः पितरा उतेषु काससागतिं दर्शयन्नप्रतिक्रियां माधयिवाऽजातशत्रोः घरात्रा कितवे
 र्दंतां घातयिवाऽमतोराज्ञः कचस्य शंकातायुषः ॥ याजयिवाऽश्वमेधैः सुविनिर्मुक्तमकलयको ॥ त
 घशः पावनं दिङ्मशतमनोरिवाऽतनोत् ॥ आमंत्र्यां डुप्रांश्च सेनेयोद्धवसं युतः ॥ द्वैपायनादिभिर्वि
 प्रैः सजितैः प्रतिवर्जितः ॥ गन्तुं कृतमतिर्ब्रह्म उद्धारकारथमाश्रितः ॥ उपलेतेऽतिवाचं तीमुत्र गं प्रयवि कृतं

विवाहा
 रीमुरलेर
 श्रीमंशोम
 ते ॥

प्रदक्षिणं स्मृताः तिगामतो कुरुपतिं बुधिश्विरं महावृजं तीमादिमहितं ॥ कितवैधूतैर्दयोधनाद्यैः ॥ श्रिया
 कचपदणादिना कृतं तस्माद्युर्वेष्टा तां युतयि त्रेत्यादिनातिकथामंदेपः ॥ शतमन्योः शतकनो रितारे नपाः
 मासात्यक्रिश्नवोद्धवैः संयुतोरथमाश्रितः ॥ राट्टमहावृजं प्ररीक्षित्वा तरं अतिमुदधावतं ॥ प
 ५२५

शिने
 न प्रा

七

५॥

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १ ॥
 देवकी कंस मम द्वेषा विमोचिता अहं च तथैव किं मोहिनेति का कामदा च विशेषतः कं। तं दर्शयति सा
 विमलदासती तस्मादेव स ह्यदिमो चिता तथा अच्युतं तं यती न च तस्याः उचारयति अश्विनामो
 यैस्या अहं उ विप्रज्ञा तत् तत्रापि मुकुंशं च स तज्जाय लये च नाथेनेति विप्रज्ञा मे तददर्शयति
 प्रातः समस्य विप्रमोह कदा नात्मा महा मे अत्र हृदा हत्वा उरुषा दाहि तं तादयो राक्षसाः तेषां दर्शनात्
 सपुटः

पथादधीकेशखलेन देवकी कंसेन सखाः तिचिरं शुचाऽर्पिता विमोचिताऽहं च महात्मजा विलीन
 येन नाथेन मुहुर्विपङ्गात् राधा विषात्महायेऽमुषाददर्शनादसमसाया वनवासमङ्गलानां हरेः
 ध्येऽनेकमहारथा घृतोदोण घृतयाऽस्मदरे निरक्षिताऽविपदाऽसंभुताऽशश्वत्तत्र तत्र जगद्गुरोः ३५
 वतौ दर्शनं यस्यादुत्तमं दर्शनं गजैश्चर्यं न श्रीनिरेधमानमदऽउमाग्रनैवाऽहं विवाहं
 देव्याम किंचन गोचरं एतन्मोऽकिंचन विद्याय निवृत्तगुणवृत्तयो आत्मारामाय शंताय कैवल्यप्रप्तये नमः
 ३६ नमोऽर्चने देवदेव्यै २
 ३७ नायाः घृतस्थानात् अति तोरक्षिताः आत्मअलवामा पश्यन्ति विपत्त्या कीदृशं दर्शनं ना विभुना
 दर्शनं यस्मात्संपदमुपेयः परिप्रेक्षिता इत्यादा जन्मसकुलो जन्मादि निरेधमानो मदीयसाया अति
 गिरसगोविंदेति वक्तुमपि अकिंचनता गोचरं विषयप्रतां प्रसुतमतोरथहरणाय प्रणामसि अकिंचनता
 एव विभं सर्वं यस्मात्सौवतः किमनिवृत्ताय एतयोधसार्थका मविषयाय स्मात्सौक्यता आत्मारामाय शंताय
 नायाय रागादिरहिततादा किंचनैवलागतयेऽहं च संमथीयुः

= मम उम हांत म डय हं कृत वा नित्या हं ह्यस्याः अतिगम अश अवा हं सा हा यमा चं क ष्यामी
 यं धृतां प्र प्रतिज्ञां हित्वा श्री कृष्णं श्रुं ग्राहयिष्यामीत्येवं रूपां सत्यतिज्ञां अतं सत्यं यथा तव तितया
 अवि अवि कां कर्तुं योरथ सुः सन्न वसुतः सह सैवावतीर्णः अवसुतः सत्रयोः स्ययात्र अस्मि सुखमप्राप
 तां संहं तुं हरिः सिंह इवा किं भूतः॥ धृतेरथ चरण अक्रये नमः॥ तदा च संरं लेणमा उपा नाघ विस्मृते म
 दर सु सर्व धृत सुवन नारेण प्रतिपदं चल दु अलं तीगौः पृथीय स्यात्वा ते नैव संरं लेणप शिगातं प्रति तमुत्त
 रीय वं यय स मु कंदो मे गति र्त्त व वितु तरेण च यः॥ एवं यदाऽभ्य या न दा स्म य मान स्या त ता यि धौ मे शिते य
 = अतिगम मप हाय मत्य तिज्ञा सुत मधिक कर्तुं म वसु तोरथ स्याः॥ धृतरथ चरणोऽस्य या च ल हं हरि रिव ह
 उमि भंग तो त्वरीयः॥ दा शित वि शिख हं तो विशी र्ण दंशः कृत ज परि सुत आत ता यि नो मो र्त्त म लि स सा रा
 र म द्वा र्थे स त व उ मे स गा वा उ ग ति र्त्त कंदः॥ श वि ज य रथ क ड वं च आ त तो वे धृत ह य र श्मि ति ता हि ये क
 णीयोः स गा व ति र ति र सु मे सु सु र्धो र्थि मि ह नि री द्य ह ता गा ताः स रूपां॥ ७॥ सा रा यं सु न
 र्त्त वि शि र्धे हं ताः अ तो विशी र्ण दंशः वि ध्व स क व चः कृत जे न रु धि रे ण परि सुतः व्या प्रः प्र स नं व ला त वार यं त
 र्त्त न म य ति क स्य भ द्वा र्थे स लि स सा र अ ति ज गा मा ए वं यो लो क प्र ती त्या अ र्त्त न प्र कृ पा ती व ल कि ताः॥ व सु त
 सु न मे वा च य हं कृत वा इ स सा गा वा उ मे ग ति र्त्त व वित्य र्थः॥ श त दे व म न्या ये र पि नृ त्य र का य प्रे क्क्ष र ति मा शा स्त्रे॥ वि
 स योऽ र्त्त न म स्य र थ ए व क ड वं अ कृत्यै र पि र कृ णी यो य स्य त स्मि वा आ त्रः प्र तो दो ये न त स्मि न्॥ धृ ता अ ते ह या नां रं ग य
 प्र य हा स्त्रे स ति य स्य त स्मि न्॥ वी त्या दि न्य अ त्य त का रं ता द पि र शि श द्वा दि नि॥ त त्रि या त या सा र थ्य श्रि या ई कृ णी ये शो स मा नो उ
 श्रि यो र्त्त म ति नो॥ न व न्या य व र्त्ति नि कि मि ति र तिः प्रार्थ्य तो अ त आ हा स गा व ति अ चि त्ते अ र्थे त दा हा इ ह दु ह्ने ह ताः सर्वे यं नि री कृ
 स रूपां त समा र्त्त रूपां ताः वा सा इ ति दि द्या द द्या प श्य ना हा न
 प म द के नो र्त्त म त दा ७
 तो वः ३

इत्युक्तं ननु प्रगते सति नवप्रवाहो विनश्यति विहर्षप्रकृतिमुपेयुषि सति नवप्रवाहो भवति ननु कथं स्वस्वमुपागतं
 नवप्रवाहो विहर्षप्रकृतिमुपेयुषि सति नवप्रवाहो भवति ननु कथं स्वस्वमुपागतं
 अथ येन उद्दयाधारणया हतमभुतयस्य सः तस्य श्रीकृष्णस्य कृपाकृपादष्टोत्तराश्रयप्रमोदयस्य सः
 तपवति हतः सर्वे इयदृतीनां विभ्रमः विविधं भ्रमणं यस्यासः जन्तुदेहां परमफलरूपां श्रीकृष्णरतिं प्रा
 र्थयितुं अथ मं प्रकृतमर्पयति इति नानाधर्माद्युपायैर्मतिर्मनोधारणालक्षणा उपकल्पिता समर्पिताः कृसा
 यतानां संगवे श्रेष्ठे स गतिवित्तल्लाभिः कामाः अवित्तल्लेति वाहेदाः अवित्तल्लेति व्यर्थः विगतो धूमाय स्यात्त
 स्मिन्नायमपेक्षान्यत्र महत्त्वं नास्तीत्यर्थः तदेव परमैश्वर्यमाह अशुखं च रूपं पूतं परमानंदं उपगते प्रा
 - विमुद्दयाधारणया हताशु सप्तदीक्षये वाश्रुताशु प्रश्रमः निवृत्तसर्वे इयदृतिविभ्रममुपा
 वृत्तं विमुज्ज्वलनादृतां श्रीती प्रश्रवावाः इति मतिरुपकल्पिता वित्तल्लासमावतिसाहस्रतंडा
 विवेविश्रिष्टः सुखमुपगते क्वचिद्विहर्षप्रकृतिमुपेयुषि सति नवप्रवाहः ॥ ॥ त्रिभुवनकमजं तमाल
 वतीरविक्रमगौरवरांवरंदधानो वपुरलककलाहता ननाजं विजयसखेरतिरश्चमेः नवधा ॥ ॥
 दत्येव क्वचित् विहर्षप्रकृतिमुपेयुषि सति नवप्रवाहो भवति ननु कथं स्वस्वमुपागतं
 र्थः ॥ विहर्षमिदं प्रपंचयति यद्यतः प्रकृतेर्नवप्रवाहः सृष्टिपरंपरा सवति इदानीं श्रीमूर्तिवर्णयचरति
 प्रार्थयतो विभुवनकमनं त्रिलोक्यामेकमेव यत्कमनीयं तद्वदुदयाने रतिर्मेऽष्टा तमालवनी लोवर्णो यस्य तद
 प्रातः कालीनारवोः करा इव स्रजं एव गौरे पीते वरे निर्मले अं वरे यस्मिन् तत्राश्रयककुलैरुपयाह तमाननाजं
 यस्मिन् तत्राश्रयककुलैरुपयाह तमाननाजं
 गरीतवतिः प्रकृतेः स्वरूपमाला वदवप्रवाह इति ॥ ॥

कदाचित् ५

= विजयसखित्वमेवात्रवर्णयत्तरतिप्रार्थयतोयुधिष्ठिर उवाच ॥ अत्रैतन्निर्दिष्टमाधुमगवे
 चतेविष्वचः इतश्चतश्चलंतः कचाः कुंतलाः तैर्ललितं च कीर्णं श्रमवारिषेददिडरूपं तेन स कचाः सल्लघ्वे
 तकेनालंकृतमास्यस्य तस्मिन् श्री कृष्णसमात्मा मनोऽप्युत्तममिति व्यथः ॥ अतः किंप्रतोमदीये नि शिरे
 धीशोः शरैर्विलिख्यमाना वपसाः शरैर्विलसत्कवचं यस्य तस्मिन् किंचासपदीति मेनयोरुत्तयोर्मध्ये रथ
 स्थापय मेऽक्षतायां वदेतां निरीक्षेऽहं योऽङ्गकामानवच्छितानिति सख्युरङ्गनस्य वचोनिशम्य सपदि त

= युधिष्ठिर उवाच ॥ विष्णुप्रविष्टकवचलितश्रमवार्यलंकृतस्योऽसमनिशितशरैर्विलिख्यमानत्व वि
 ४४ विलसत्कवचेऽप्युत्तममात्मा ॥ सपदि सखिवचोनिशम्य मध्ये निजपरयोर्वलयोरथं निवेशाच्च
 तवतिपरमेनिकायुरक्ताहृतवतिप्रार्थयत्तरतिममाशु ॥ ४॥ अथ वहितपुत्रतासुखं निरीक्ष्य जन
 वधाद्विमुखस्य दोषबुद्ध्या कुमतिमहरदात्मविषयाय अरण्यरतिः परमस्य तस्य मेऽहं ॥ ५॥

* वृक्षणमेवोवलये सैन्ययोर्मध्ये स्थिते प्रार्थयत्तरतिरष्टात्रवच्छिन्ना कृतं सख्यं दर्शयति ॥ परम्यडुयोर्भनस्य
 निकानामाशुरक्ताकालहृद्याहृतवति अमोदोताः अमो कर्ण इति तत्रत्यदर्शनव्याजेन दृष्टौ वसर्वेषामाशुर
 याङ्गनस्य जयं कृतवति ॥ न केवलमङ्गनस्य सपत्न्यायुर्हती प्रादी निरीक्षेत्यर्थः ॥ ४॥ जनवधाद्विमुखस्य निरुत्तम
 तडुक्तागीताश्रुणवसुक्ताः ॥ अङ्गनः सखेरस्योपसृज्या विशिष्टा विमुक्त्यस्य शरं चापं शोकसंविग्रमानस इति ॥ अमा
 यं हं तेत्यादि बुद्धिः ॥ ५॥ २२॥ तेनैव जयमावहत् ॥ कित्वविद्याहरणेनापीत्याहायवदिताद्वेच्छितायास्तनान्त
 उपसिखसुखं अयच्छिता ३२

अथोभमेवप्रपंचयति। आहतिषर्हि। प्राकृतेन अविदेकजातेन आत्मना चिदेनां देविप्राः। पारकाय
हृद्यगालायाहारस्य देहस्यार्थमेमया अक्षौहिणीः अक्षौहिण्यः। अक्षौ हिणीप्रमाणं यामे नोक्तो अक्षौ
हिणीप्रसंख्यातारयातां द्विजसत्तमाः। संख्यागणततत्वज्ञैः सहस्राण्येकविंशतिः। शतांशुपरिचैवा जैत
याभ्यश्चमसति। गजानां च प्रसंख्यतमेतदेव प्रकीर्तितं ज्ञेयं शतसहस्रं उग्रसहस्राणि नैवैव उग्रसहस्राणि

आह गजाधर्मसुतश्चितयश्च हृदां वधं प्राकृतेनाः। त्मना विप्राः मेहमोहवशांगतः। अक्षौ मेपश
ताः। ज्ञानं हृदि रुढं डगमनः। पारकायस्यैव देहस्य वद्व्योमेः। क्षौहिणी हताः। बालद्विजसुहृन्निव
पितृभ्रातृपुत्रमुड्डहः। न मे स्यान्निर्यात्मा क्षौह्यः। पितृर्षा सुता सुतैः। नैतोरज्ञः। प्रजासुतुर्धर्मसुदे
वधो विप्राः। इति मे न उवो धाय कल्पतेशासनं वचः॥

पिपंचाशत्शतानि त्रीणि चैव हि। पंचषष्टि सहस्राणि तथाः। शतानि च दशोत्तराणि सहस्राणि संख्या
तत्त्वविदो जनाः। एतामक्षौहिणी प्राङ्मर्यावदिह संख्यायेति सुहृदः। संवर्धितः मित्राणि सखायः। पितराः प्रे
व्याः। द्विषां वध एतः। प्रापं न सवतीति यत्तु शासतं शिक्षारूपं वचः। कृतो न कल्पेतां यत्तु स ह्येवा प्रजासुतुर्देवा अयं
भावः। अथ प्रजानां मन्युतो वाधे प्रसक्ते ह्यधोऽनुज्ञातः। दुर्धितेन उग्रजायां पात्यमानायां मया केवलं राज्यं
नेन उग्रत्वात् प्रापमेवेदं किति।

पत्र ५

अहो दुर्घटघटनापडः काल इत्याहायत्रेति श्रीकृष्णोऽर्जुन अश्रीधरवीततः तत्रापि विपला प्राप्तिं
 रीरवलशश्रुते पुण्यशश्रुदैः संपत्तावपीत्यर्थः। ननु कृष्णं कथं कालोऽति क्रामेदित्यपेक्षायामाहा
 तस्यस्य श्रीकृष्णस्येत्यंगुत्यानिर्दिशति। विधिसितं कर्तुमिष्टं यस्य विधिसितस्य विजिज्ञासयादै
 कृष्णो विपदवान् इतुं न शक्नोति त्रमं कानयति न हीति।

कालाधीनः

१२. यत्र धर्मसु तोराजागदाप्राप्तिर्वृकोदरः। कृष्णोऽश्रीगां डिवं चापं सुहृत् कृष्णसुतो विपला तैल्यभ्य
 कर्हि विज्ञात उमात्रेद विधिसितं यद्विजिज्ञासया युक्ता सुहृन्ते कवयो पिहि। तस्मादिदं दैवै ४२
 तंत्रं व्यवस्यतरतर्षसा तस्याऽनु विहितोऽनाथा नाथपाहि प्रजाः प्रतो एष वै सगावा रसादा
 धो नागयणः उमाश मोहयन्मायया लोकं गूढश्चरति रश्मिभू। ननु एवमस्माद्यगे यत्वा कथं तद
 नुविधानमिति ते कालं निर्दिशति—
 कालः

वतंत्रमीश्वराधीनां व्यवस्यति श्रित्या तस्येश्वरस्यानु विहितं अत्र वत्सी सशकर्वरिका हेनाथ कुलपरंपराय
 तद्यामित्र प्रतो समर्थ अनाथाः प्रजाः पाहि। अत्र विधेयाः परमेश्वर अश्रीकृष्ण एवेत्याहा एष एव सावा उक्तव
 सरा यत आद्यः उमाश तच्च यतो नागयणः साक्षात्।

रेणुकासुतः परशुरामः ब्रह्मरातः शुक्रः आंगिरसो बृहस्पतिः वसुधामतीशः हृदि संसृतं पुरतः
 सीमं पूजयामास उपसीताशः समीपे उपविष्टाश्च प्रयोजितं प्रेममेव ताभ्यां संगता उपसन्नाशः
 तां तरेताभ्यामवतताशः अस्याचष्ट अन्यसापता अत्र रागाश्च मेहाश्रुतिः अंधीष्टतेन च ऊषा उपल
 = पर्वतो नारदो धौम्यो लगवा द्वादशयणः बृहदश्वो सरद्वाजः सशिखो रेणुकासुतः वशिष्ठ इन्द्र
 मद्व्रितो गन्धमदोऽसितः कक्षीवात्सगोतमोऽविश्वकौशिको यशुदर्शनः अन्ये च सुतयो ब्रह्म
 ब्रह्मरातादयोऽमलाः शिष्ये सप्रेता आजगुः कण्ठपांगिरसादयः ताश्च समेतान् महासागरात्
 लम्पवष्टुमां पूजयामास धर्मज्ञो देशकालवित्सागवित् कृष्णचतस्रसावज्ञ आसीनो जगदीश्वरः
 हृदि सं पूजयामास माययोपात्रविग्रहं पांडुपुत्रा उपसीता उपश्रयप्रेमसंगताः अस्याचष्टा न
 उरागाश्चैरंधीष्टतेन च ऊषा अहो कष्टमहोऽन्यायं यद्युधर्मनंदनाः जीवित्रुतादर्थं किंचिद्वि
 धधर्मीकृतं यथाऽसंखितेऽतिरिधे पांडोष्टया बालप्रजावधूः शुभकृते वरुणेश्वरप्राप्तो
 कवती सुद्धः सर्वकालकृतं मन्ये सवतं वैयं दधियां सपौलोयं द्वशेलोको वायो रिवधना वलिः
 तः ददर्शेति वा असितापणमाहा अहो इति एकादशतिः हे धर्मनंदनाः किं हंत वत्येवं जीवित्रुतादर्थं एत
 दहो कष्टं जगुः सितं अहो अन्यायं चैतत्वाय तो ह्ययं विप्राः धर्मीकृतं अत्राश्रयो येषां ते किंचिदसंखितं बालाः
 प्रजायम्याः सावधूः इति देवां दर्शितं तो कान्यपत्या नितद्वती अपत्यैः सह क्लेशाश्च प्राप्तेत्यर्थः कालकृतं त
 न शो कं वास्यति सर्वमिति ज्ञान्याः सवतामपि यद्वशेयस्य वशवतीं ह
 यथा ३ हते २ पूजयि
 यथा ३ हते २ पूजयि

उक्तं पंचकमाकर्ण्य उरुषस्य तावेन विहितं न रजातिमाधारणं वर्णयामासेति तृतीयेना
च यथावर्णवर्णधर्मश्च यथाश्रमश्चाश्रमधर्मो धर्मो गरागत्याश्रयाधिन्यां क्रमेणाश्रतं उक्तं
निरुद्धिप्रवृत्तिरूपं लक्षणं येषां तान्। अनस्यैव विशेषमाहादातेति। मोक्षधर्माश्च समुद्रमादीशया
वर्णधर्माश्च रितोषणाश्च दृष्ट्यादिनियमरूपाश्च। समासव्यासौ संक्षेपविशारौ तावेव योगौ उपाद्येन

४३ श्रीसुत उवाच ॥ सुविष्टिरसदाकर्णयानं शरपं जरो अष्टद्विविधावधर्मश्चिणीणामव
 श्रुतां पुरुषसत्तावविहितान्यथावर्णयथाश्रमं वैराग्यगोपाधित्यामाज्ञातो न यल्लक्षणम्
 दानधर्मस्त्राजधर्मश्चमोक्षधर्मात्रिणां गणः ॥ श्रीधर्माज्ञावधर्मश्चमासव्यासयोगतः ॥ धर्मार्थका
 ममोक्तं अमहोपायान्यथा सुतो नानाख्यानेति हासे प्रवर्णयामास तत्त्ववित्ताधर्मं प्रवदतश्च स
 कालः प्रत्युपस्थितः ॥ यो योगिनश्चंदस्युत्कर्षितसूत्ररायणः ॥ तदोपसंहृत्य गिरः सहस्रिणीं विप्रं
 कंसं गंगमन आदिशुखो हृल्लेलसत्पीतपटे च उर्ध्वे पुंश्चितेऽमीलितदृक्कवधारयत् ॥
 तसास्यां धर्मादींश्च यथाधिकारं प्रतिनियतोपायमहिताय यथायथावत् नानाख्यानेषु येशतिहासा
 मेषु यथासंतितया वर्णयामास हृंदेनेष्टयाष्टक्यस्य महस्रणीः ॥ युद्धेयमीपश्चात्सहस्रं रथिनोत्तम
 तिपालयतीति महस्रणीं तोषा ॥ सहस्रिणीरिति पाठे महस्राथवतीर्गिरालसंतोपीतोपदौ यस्य तस्मिन्
 मीलिहंते वमतो व्यवधारयत् ॥

अस्माकमयं सत्र प्रयत्नोऽपि हरिकथा सुतपानार्थ एवेत्याह। सार्द्धं द्वाभ्यां। ऊर्ध्वमल्पमाधुर्येषां अतो मर्त्यानां
 मरणवतां तथा। पिकृतं सत्यं मोक्षमिह तां यो मुच्यते। स इह सत्रे शमित्रं रिदं शमित्रं कर्म पशुहिंसनं तदर्थं।
 उपकृतः। ततः किमत आह। न कश्चिदिति। ततोऽपि किमत आह। अहो हृल्लोके हरिकथा सुतं वचः पीयेतेत्येत
 दर्थं हरिलीले वा सुतं यस्मिन् तदसावेवृथैव जीवनमित्याह। मंदस्य अलसस्य। न कंरा जीयद्वय आशुः त

॥ ऊर्ध्वमाधुर्यामंगमर्त्यानां सुतमिच्छतां। इहो प्रकृतो लगावा उच्यते। शमित्रं कर्मणि। न कश्चि
 न्नियते तावद्यावदास्य इदं तत्क। एतदर्थं हितागवाताकृतः परमर्षिति। अहो हृल्लोके पीयेत इ
 रिलीला सुतं वचः। मंदस्य मंदप्रहस्य वयोमंदायुषश्च वै। निद्रया क्रियते न कंदिवाच्यार्थं कर्मणि ६५
 ! सुत उवाच। यदा परीक्षि कुसजांगले वसं कलिं प्रविष्टं निजचक्रवर्तिनो निशम्य वार्ता मनसि
 प्रियां त शरासनं संयुगशोडिश ददे। घ्नं कृतं श्याम उरंग योजितं रथं शृंगोद्ध्वजमाश्रितः। उवाच
 वृत्तोरथाश्च द्विपपत्ति युक्तया च मे नयादि द्विजयाय निर्गतः॥

ब्रिजोत्तर १३

निद्रया दिवा अक्लिचयद्वयः तद्व्यर्थं कर्मतिरपहियते। तत्र तावकलिनियग्रहप्रसंगमाह। यदा निजचक्रव
 र्तिनो घ्नं कृतं श्यामपाविते देशे कलिं प्रविष्टं सुआवातदा तां अनतिप्रियां वार्ता किंचित्प्रियां च युद्धकौतुकसंप
 न्नैर्ता निशम्य ततः शरासनं उच्यते। निग्रहार्थमाददे संयुगशोडिश द्वे प्रगल्भा। पावांतरे युद्धे शौरिबल्यः ततश्च
 द्विजयाय निर्गतः॥

ततश्च षोडशेधर्ममयोः कलिखिन्नयोः संवादे वर्ण्यते प्राप्तिः पालकस्य परीक्षितः ॥ द्विजवर्ग्याणां शिक्षायाः पूत्यां जन्मनि अलिजातकोविदाः जातककर्मविदाः ॥ हे विप्रः महतां गुणायस्मिन् ॥ जन्मजयादीनि त्यक्त्वा धिक्कांदसं ॥ आजहाराकृतवानित्यर्थः ॥ गारुडतं कृपां यत्र येन च मेधेन निजग्राहनिर्गृहीतवाचक

॥ सुत उवाच ॥ ततः परीक्षित द्विजवर्य शिष्यामही महाभागवतः शशासहायया हिष्ठ्यामतिजा
तकोविदाः समादिशन्निप्रमहद्गुणमथाः मन्त्ररस्यतनया सुपथे मद्भवे रतीं जनमेजया दीश्वर
स्रम्या सुत्या दय सुताः ॥ आजहाराः स्वमेवां श्रीशर्गागायां ध्रुविदक्षिणाशरद्वतं गुं कृत्वा देवाय
त्राः ॥ कृगोचराः ॥ निजया हौजसा वीरः कलिंदि विजये क्वचिदां वृपलिंगधरं शृद्धं नंगो मिशुनं पदा
॥ श्रीशौनक उवाच ॥ कस्य हेतोर्निजया हकलिंदि विजये वृपः ॥ वृदेव चिह्नं धृक्कृष्टं को लोमां या
पदाः हनन् ॥ त कथ्यतां महाभाग यद्विष्णुसकथा श्रयां अथ वाऽस्य पदां लो जमकरं दलिहो सतां ॥
किमन्यैरमदाभापैरा सुघोषदमध्ययः ॥

तुरगस्य ललाटे पत्रं
पत्रप्रसिधेः सोमहृदये
तुवं नञ् काय

पञ्चविंश

मध्योद्धारिणेन
तावद्विज्ञानराशेन
कामनेन कर्मः आदिभेन

निमेव निर्दिशति। उपेति। कस्य हेतोरिति। अयमर्थः। कलिकस्माद्धेतोः केवलं निजग्राहक उहताशयतोः
मोक्षदकः अति कुक्षितः। योगां पदा अहन्निति। अस्य विस्रोः पदां लो जयो योम करं दं तं लिहंति आश्वादयंति ये
तेषां सतां महतां वा कथा श्रुयमिति समासा निष्कृष्टस्यानुषंगः। तर्हि कथा तां त्वेव किमन्ये रसहिगलापैः
५५। मानेव ते १५ पलमल्पमेव विस्तृतं पलभारं मण्यते यैः आद्युषो वृथा कथयः॥॥ ३५॥

[illegible]

॥ १ ॥ अत्र ज्ञानात्मेव तथाऽपि वक्ष्यामीत्याह। येन हे उच्यते न त्वंच उच्यते। पादैर्वर्तसे यत्र च सत्यादयो गुणानविव्यति
 न श्रीनिवासेन रहितं लोकं शोचामीति पृथेनात्रयः। सत्यं यथार्थसाधनं। शौचं शुद्धत्वं। दया परदः। स्वासहनं। का
 तिलो धप्रामोचितं संयमनं। त्यागः। अर्थिषु पुत्रकहस्रता। संतोषः। अलं बुद्धिः। आर्जवं अवकृता। शमो मनो नैश्रत्यं।
 दमो बाह्येन्द्रिये नैश्रत्यं। तपः। धर्मः। साम्यं अरिमित्राद्यसावः। तितिक्षा परापराधसहनं। उपरतिर्लोकप्राप्तौ
 दासीत्याश्रुतं शास्त्रविचारः। ज्ञानमात्मविषयं विरक्तिर्वैतल्यां ऐश्वर्यं नियंतृत्वं शौर्यं संग्रामो माहः। तेजः प्रभा
 ॥ २ ॥ वराणुवाच॥ सवाहिवेदतत्सर्वं प्रत्मां धर्मा उच्यते। च उच्यते। वर्तसे येन पादैर्लोकं सुखावहैः। सत्यं
 शौचं दयकांतिस्त्रागः। संतोष आर्जवं। शमो दमश्च। साम्यं तितिक्षा परतिः। अलं ज्ञानं विरक्तिरेश्वर्यं शौर्यं
 तेजो बलं स्मृतिः। अतं अंकोशलं कांतिर्धैर्यं मार्दवं मेव च। प्रागज्यं प्रश्रयः। शीलं सहजं जीवलं सगः। मां
 नीर्यं धैर्यं मासिकं कीर्तिर्मानोऽनहं कृतिः। इमे चाऽन्ये च। समवन्नित्यायत्र महागुणाः। प्रार्थामह
 त्वमिच्छति न विद्यति स्म कर्हि चित्रं। तेनाऽहं गुणपात्रेण श्रीनिवासेन सांप्रतं शोचामि रहितं लोकं पाप
 नाकलिनेक्षितं। आत्मानं चाऽनुशोचामि सर्वं तं चाऽमरोत्तमं देवान्यितृ नृषी आध्रुसर्वा चर्णां भियाऽभ्यार॥
 वः। वलं दक्षत्वं। स्मृतिः। कर्तव्यार्थानुसंधानं। अतं अं अपराधीनता। कोशलं क्रियातिष्ठता। कांतिः। सौंदर्यं। धै
 र्यं सत्त्वा कुलता। आर्जवं चित्राकावित्यां प्रागज्यं प्रतिनातिशयः। प्रश्रयो विनयः। शीलं सुस्रवावः। सहजीवला
 तिमनसः। ज्ञानेन्द्रियाणां कर्मेन्द्रियाणां च प्रादुर्भावः। सगः। लोकास्पदत्वम्। गीरीर्यं अक्षौत्यत्वं। धैर्यं अचंचलता। आ
 सिक्यं श्रद्धा। कीर्तिर्यशः। मानः। दृढ्यत्वं। अनहं कृतिः। गर्वासावः। एते एकोनचत्वारिंशत् अन्त्ये च ब्रह्मण्यत्वं शरण
 त्वाद्यो महानो गुणाय स्मिन्नित्याः। सहजानविव्यति नक्षी संते स्मातेन गुणपात्रेण गुणालयेनापापनापापहेउता॥

नमो विरहो डः महश्चाहवउत्तिः॥ ब्रह्मादयो यस्याः श्रियोः अपांगमो कः स्वस्मिन् दृष्टिपातः तत्कामाः संताः
 उत्तिथं वज्रकालंतपः समचरन्तः समचरन्ति स्मात्तगवद्भिः सन्तमैः प्रपन्नैः
 आश्रिता अपि सा श्रीर्यस्य पादलावणं अलमनु रक्ता सती सेवते तस्य सगवतः श्रीमद्भिः प्रादैः॥ के उर्ध्वजाः अत्र
 दधो के ताः शिञ्जानि येषां तैः पद्मा अजादीनामाश्रयेः सम्प्राप्तं कृतमंगं यस्याः

॥ ब्रह्मादयो वज्रतिथं यदपांगमो कः कामाक्ष्यपः समचरन्तः सगवत्प्रपन्नाः सा श्रीः श्रवा समरविंदवतं वि
 हाय यस्यादसौ तगमलं सज्जतेऽनु रक्ता तस्याः ह मज्ज कुलिशां कुश के उर्ध्व के तैः श्रीमत्पदैः सगवतः सम्पल
 कतां गीः त्रीनत्यः रोचतु पलस्य ततो विधूतिं लोका अमां व्यष्टजडु अयती तदते यो वै ममाति सगमा ह ॥ ७ ॥
 रवंश राजा मकौहिणी शतमपा उदयात्मतंत्रः॥ त्वां डः स्वमूनपदमात्मनि पौरुषेण संपादय श्रय डु
 रम्पमविप्रदं गं॥

॥ अतः ॥
 साः हंततो सगवतः विधूतिं संपदं उपलभ्य प्राप्य त्रीं लोका उ अतिक्रम्य अरोचेशो सितवत्यसि पश्चात्
 यस्या विधूतेर्नाशकाले प्राप्ते सति उस्मयं तीगर्वं कुर्वाणां मां सव्यष्टजडु तत्पुत्रं कवाश किंचा यो वै आशुरो वं
 शो येषां तेषां राजा अकौहिणी शतरूपं ममाति स रंसारं अपनीतवाशं वाच अपदवा तडः स्वं संपदं पौरुषे
 ण उपलभ्य कारेण आत्मनि स्वस्मिन् संपूर्णपदं उस्मयं संपादय शतकृपा देवो क्रियाया इति हेतौ शतप्रत्ययः॥
 न पादपि उमित्यर्थः॥ अविप्रदं दत्तवानित्यर्थः॥

त्वनन काय

नडाश्चादीनि पूर्वपश्चिमदक्षिणोत्तरतः सञ्चलमानि वर्षाणि मेरोः सर्वतः इलाहृतं तं उत्तरतो रम्यं कं हिरण्यं
यं च दक्षिणतो हरिवर्षं किं पुरुषं चातानि विजित्य प्रगीयमानं यशः यश आदीनि श्रावते सो ददाविति त्व
नीयेतात्र यः किंचा भिष्वेषु पांडुवेषु विष्णोर्गानि सारथ्यादीनि कर्माणि तानि श्रावते तथा विष्णोर्गकर्तृको
॥ नडाश्च केवला लं च तारतं चोत्तरात्र कुरुश किं पुरुषादीनि सर्वाणि विजित्य जगद्देवलिं तत्र त
त्रोपश्रुत्वा नः स्रष्टवेषां महात्मनां प्रगीयमाणं च यशः कृष्णमाहात्म्यं सूचकं आत्मानं च परित्रात
मश्नत्यासोऽत्र तेजसः॥ मेहं च वृद्धिपार्थानां तेषां न किंच केशवे तेस्यः परमं संतुष्टः प्रीत्युज्ज्वलित
लोचनः॥ सदा धनानि वासांसि ददौ हारात्महामनाः॥ सारथ्यापारषदमेव न सत्यदौ त्यवीरासनाऽनु
गमनं स्रवतप्रणामं भिष्वेषु पांडुजगत्पणतिं च विष्णोर्न किं करोति श्रुतिश्ररणारविंदे॥ तस्यै
वं वर्तमानस्य पूर्वेषां वृद्धिं सत्रहं नातिहरे किला श्रयं यदासीत् त्रिवोधमेधर्मः प्रदेकेन च
रश विद्याया उपलब्धगां॥ इह तिस्माऽनुवदनां विवसा मि वमातरं॥
पणतिं च श्रावते श्रुतिः परीक्षित विष्णोश्चरणारविंदे स किं करोति॥ पारषदमिति रेफप्रकारयोर्विशेषः
त्वादसः॥ तत्र पार्षदं सनापतित्वं सेवनं चित्रा उवृद्धिः॥ वीरासतरात्रोपज्ञं हस्यति श्रुतो जागरणं॥ वृद्धिं सत्र
वर्तमानस्यानातिहरे शीघ्रमेव धर्मो वृष्टिरूपः॥ विद्यायां हतप्रसां गां गोरूपं पांडुं वीवं सां नष्टपत्यां॥

वंचुं ३

॥ ते आत्मनो देहस्य यद्यपि विरामपोतलक्ष्यते तथाऽपि अंतर्मध्ये आविःपीडयन्त्याः तां ब्रामालक्ष्यो केनेय
तो विज्ञायाः सि। अतर्षत्तस्मात्ता वैवर्ण्यं सजतासु खेतलिगीना तत्र कारणानि कल्पयन् प्रवृत्तिद्वरे वंधु
नित्यादि पंचलिः द्वरे स्त्रितं त्रिलिः प्रादे स्युं न अतएवैकपादं मां वृषलेः इत ऊर्ध्वं लोक्ष्यमाणं उंश्च मात्मपद
विशेषणवात्ता हतायज्ञतागाये प्रायज्ञाद्यकरणात् हे उर्विष्टश्चित्तं तिरक्षरे माणाः श्रियः पितृसि ररक्षमा
णा इवाला उप्रसृततैरेव उरुषादैरिव निर्दयैः आर्त्ताश्च क्षिष्टाश्च वाचं देवीं सरस्वतीं कुकर्मणि डराचारे स्त्रि

॥ कश्चिद्भेदः नाम यमात्मन स्त्रे विज्ञायाः सिद्धाय ते प्रत्युषेता आलक्ष्येन वती मंतराधिं द्वरे वंधुं शोच
सिक्कं च तां व। प्रादे स्युं न शोचसि मेकपादं मात्मनं वा वृषले लोक्ष्यमाणं अहो सुरादी उहृतयज्ञना
गा उप्रजा उत श्रिन्मद्यवत्पुं वर्धति अरक्षमाणाः श्रिय उर्विवाला उशोचस्यऽथो उरुषादैरिवार्त्ताश्च
वाचं देवीं ब्रह्मकुले कुकर्मणि वृक्षणे राजकुले कुलाग्रा उ किं क्व वंधुं कलिनोपष्टथा उरा १०
आणि वा तैरवरोपितानि इत सती वाऽशनपानवासप्रानववायो मुखजीवलोकां यद्वाऽवते धूरि
भरावतारकतावतारस्य हरेर्धरित्रि अंतर्हितस्य स्मरती विष्टथा कर्माणि निर्वाण विलंबितानि इदं
माचक्षत वाधिष्टलं वंधुं धरेयेन विकर्षिताः सि। कालेन वा ते वलितां वलीयसा सुरा र्वितं किं हतमद्य लोमगां ॥

तां कुलाग्रा उब्राह्मणेन मा उसेवका उ उपष्टथा उम्याभा उ अवरोपितानि उद्धासितानि व्यवायो मैशुनं निषेधाना
दरेण सर्वतोऽशनादिषु सुखं प्रवर्त्तमानं जीवलोकां वा हे अं वमातः धरित्रिते तव यो धूरिसारस्य व्यावतारणार्थं क
तावतारस्य कर्माणि स्मरती तेन विष्टथा सती शोचसि निर्वाण विलंबितं आश्रितं ये पुतानि प्रावांतरं निर्वाणं चिदं
वितं उपहसितं यैः मोक्षादप्यधिक उखातीत्यर्थः हे अं वते सो साप्ये कालेन वा हतं ॥

नदाख्यानेकतेकयंसदंस्पादित्यत आह। यस्मादनागमिजनेयः अघंडः खंडं जव कुर्वत सवति अस्या एव धृतस्य
 मत्तः सकाशात् सर्वत्रापि तयं सवति। ततः साधुनां सद्रं सवेदिति। एतद्वं डे अहमसमर्थ इति माशं कीत्या हा अना
 गधिति। आगच्छत अपराधकर्ता तस्मात्समर्थस्य देवस्यापि भुजं आहर्ताः स्मि आहरिष्यामि। सांगादमित्यनेन भूल
 नग्न्यायां हरिष्यामीति दर्शितं। न चैकस्य नियहेणान्यस्या उग्रहेतव किंप्रयोजनं तत्राह। राज्ञो हीति। अन्यात्र अध
 मिष्टा रशा सतो दंडयत। आर्त्ता नाम सयं यस्मात्तद्वचः वो भुक्तं गचितमेव। वयं उयतः उरुपात्र प्राणिनां क्लेशहेत
 अनागः खिह धृते भुय आगच्छ निरं कुशः। आहर्ताः स्मि भुजं साक्षादमर्त्यस्याः पिसांगदं। राज्ञो हि परमोक्ष
 र्मः धर्मस्त्वा उपालनं शासतोऽन्यान्यथा शास्यमना प्रकृत्यथानिह। धर्म उवाच। एतद्वः पांडवेयानां भु
 क्तमार्त्ता सयं वचः। येषां गुणगणैः कृष्णो दौत्या दौ सगवा उक्तः। न वयं क्लेशवी जानियतः। सुः पुरुष
 सा उरुपंतं विजानीमी वाक्य सेद विमोहिताः। केचिद्विकल्पवसना आहुरात्मानमात्मनः। देवमन्ये परे क
 र्म स्वत्ता वम परे प्रभुं। जने नागस्य द्वयुं जव सर्वतो स्यव मद्रुपे ॥ ४

नमो २
 वो सवेयुः तं पुरुषं न विजानीमः। यतः वादिनां वाक्य सेदैः विमोहिताः। वाक्य सेदाने वा हा विकल्पं सेदं वसते
 आस्तादयं तिये योगिनः ते आत्मानमेवात्मनः प्रभुं पुरुषं डः ख प्रदमा डः। तडक्तां आत्मैव ह्यात्मनो वंधुरात्मैव
 रिपुरात्मन इति यद्वा विकल्पैः कुतर्कैः प्राहृता नास्त्रिकाः। एवं हिते वदंति। न तावद्देवतादीनां प्रभु कर्माधी
 नं वा शान च कर्मणा। ध्यात्री न वा श्रुतः। अयमेव प्रभुर्न वा कश्चिदिति। अन्ये देव ताः देवैर्गृहादि रूपां देव
 तां परे भुमी मांस काः कर्मा अपरे लोका यति काः स्वत्ता वं। अतिक्र। अपने पना लिका। अथवा। कर्म ३

देवनेष्टुमोष

निश्चयान्तर्द्वयोः

केचपि मे श्रेष्ठ केषपीति डर्लसत्वे दर्शितो निश्चय इति सिद्धांततत्त्वा अतर्क्याश्च मनो गोचरात् अनिर्देश्या
तवचना गोचरात्परमे श्रुतार्थं सवतीति विमृशश्च विचार्य च बुद्ध्या विवेकः तमो हः पर्यवष्टभ्य साधत
ता तवाजिति वा अनिर्धारितमिव बुवश्चातकं जानन्नपि न सूचयेदित्येवं रूपं धर्मं ब्रवी विप्रतो धर्मोऽसि सुत
ने कीदीषु इत्यत आह यदिति स्नानं नरकादि प्रहा अज्ञानादप्यकथनं सवतीत्याह अथ वेति देवस्य माया
यथातिवध्यधात कलकणाष्टनिःपूतानां चेतसो वचस आगोचरश्च ज्ञेयान सवतीति साविनिश्चयात्वात् तस्य पा

अतर्क्यादिति दर्शयामि केचपि निश्चयः अत्रात्र रूपं राजर्षे विमृशश्च मनीषया एवं धर्मेषु
वदति स मया इह जसत्तमः समाहितेन मनसा विवेकः पर्यवष्टतः धर्मं ब्रवी विप्रमर्त्य धर्मोऽसि
सिद्धं परूपं कृत्वा यदधर्मकृतं स्नानं सूचकस्यापि तद्भवेत् अथ वा देवमायाया हनं गतिरगोचरं
चेतसो वचसश्चापि पूतानामिति निश्चयः तपः शौचं दया सत्यमिति पादाः प्रकीर्तिता अधर्माः
अयो लमाः स्मय संगमदै सव इदानीं धर्मपादश्चेत्यंतिर्वर्तयेद्यतः संजिष्टं कृत्य धर्मोऽयमव
ते नैवितः कलिः

संज्ञानवीजस्यापि अनिर्वर्तनीयत्वं वाच्यं सुविनमित्याह ३

रात्रवादेन व्यवस्था माहातप इति द्वात्वा अधर्मपादैश्च वचसः पादाश्चि निरर्थे तयोः स्मयो विस्मयः इद
नी कलौ हे धर्मते पादः चतुर्थो शतत्रापि सत्यमेवास्ति यतः सत्याद्भवानात्मानं निर्वर्तयेत्कथंचिद्धारयेत्तय
दीपुरुषां साधयेत्ततमपि पादं अष्टेन संवर्द्धितः कलिरूपोऽयमधर्मो गृहीतमिच्छति तत्रेयं छितिः कृतयु
प्रथमं संपूर्णं अत्राप्याद्धर्मोऽत्रेतायां चतुर्णामपि पादानां मध्ये स्मयेन तपः संगेन शौचं मदेन दया च अष्टेन सत्य
मित्येव चतुर्थो शोहीयते द्वापरे त्वद्देशं कलौ चतुर्थो शोऽवशिष्यते सोऽप्यंतेन श्यतीति

सप्तमः खण्डः

॥ गतं स्वप्नादशेतस्य ब्रह्मणा पो निरूप्यते। स चात्र ग्रहाणां स्यात्तातो वैराग्यमावहत् ॥ १ ॥ पृथिवी किं तोनिर्योमत्यास्येव कुं
न संनवनाय जन्माश्रयं मनुस्मरयति। यो वा इति विः सुष्टोतिर्द्वयः सः। ब्रह्मकोपा उच्चिता न कृतात्तयाः प्राणविम
वा प्राणनाशं दुस्तयं तस्मान्न संमु मोह। अत्र हेतुः। यच्चुसगवत्येव। पिताशय इति। किं उगम्य ज्येति। वैपासकेः
सकस्य शिष्यः सश्वविज्ञाता अजितस्य हरेः संस्थितिस्तत्त्वं येन सः। न चैतच्चित्रमित्याहा उत मशोकस्यैव वात्तां मप
अतएव नित्यं तत्कथारूपमष्टतं जायतां संप्रमो न स्यात्। तस्मिन् राशिचतुरांतं तच्चित्रमित्याशये ताहा तावदिति।
॥ श्रीष्टुत उवाच ॥ यो वै द्रौण्यप्रविशुष्टो न मा उरुदरे मृतः। अत्र ग्रहाङ्गावतः कृष्णस्याः दुत कर्मणः।
ब्रह्मकोपो न्यिताद्युत कृतात्ता एविमवाशन संमु मोहो रुतयाङ्गावत्यः पिताशयः। उगम्य सर्वे
तः संगं विज्ञाता जितसंस्थितिः। वैपासकेर्जहौ शिष्यो गां गायां घं कले वरं। नोत्र मशोकतात्तां न।
तां तत्कथाष्टतां स्यात्संप्रमोऽत्र कालेऽपि स्मरतां तत्तदां बुजं। तावत्कालिर्न प्रसवेत्यविष्टोऽपीह सर्वता ॥ १५ ॥
यावदीशो महा उवाच। आक्षिप्तमन्यव एकराह। यस्मिन्नहनिर्ह्यवसावाचुः ससर्जगां। तदैवेह उवाचोऽसौ
वधर्मप्रसवः कलिः। नाऽनुद्वेष्टिकलिं सप्राप्तारंग इव सारधुक्। कुशला न्याः सुसिध्यंति नेतराणि कृतानि यत्ता
असिमन्योः पुत्रः एकराह च कवली ईशः प्रति। तावत् ननु तदा कलेरप्रवेश एवाह। प्रविष्टोऽपि न प्राप्तवदिति कु
तः तत्राहा यस्मिन्नहनि यर्हि यस्मिन्नेव कृते। गां पृथ्वीं अत्र उवाचः प्रविष्टः अधर्मस्य प्रसवो यस्मिन्। न त्वधर्महेतुं क
लिं सर्वथा किंतु तत्राहा तावत्तद्वेष्टीति। सारंगो प्रसरत् सर्वसारमाहायद्यस्मिन् कुशलानि उपायानि आसु
संकल्पमात्रेण फलंति। इतराणि पापानि आसुत सिध्यंति। यतस्तानि कृतान्येव सिध्यंति। ननु संकल्पितमात्राणां
सान्नाही २

२३।
॥ चतुर्विधं ध्यायेत् कत्रैवावस्थानं देहीति पुनर्याचमनाय जातरूपं सुवर्णं दत्तवाशततः सुवर्णं दानात् अष्टमं दं
कममिति संगां रज इति रजोमूलं हिंसां एतानि च वारिपंचमं वैरं चादादिति अमृति अमृष्टं चाने पुन्यवसदित्यर्थः
अथोत हेतोः उष्ट्र उष्ट्र हवि उमिष्ठु ॥ श्री सुवर्णयोरसेवतं नाम तयोरनासक्तिः ॥ एवं कलिं निगृह्य दृष्ट्वा पा

॥ पुनश्च ताथमानाय जातरूपमदात्तु ॥ ततोऽष्टमं दं कामं रजो वैरं च पंचमं अमृति पंचमं चाना
निह्यः धर्मप्रभवः कलिः ॥ औत्तरेयेण दत्तानि न्यवसन्ननिदेशकत्वं अथेतानि तसेवेत उष्ट्र उष्ट्र
षः क्वचिद्विशेषतो धर्मशीलो राजालोकपतिर्भूः ॥ दृष्ट्वा सप्तमं च त्रीन् उपादात्तपः शौचं दयामिति
प्रति संदध आश्वास्य मही च समवर्द्धयत् ॥ स एष एतर्ह्यः ध्याय आसनं पार्थिवो चितं पितामहे तो प
न्यसं राहाः राणं विविक्ता आस्रेऽधुना मराजर्षिः कौरवेंद्रश्रियो म्रसशाजा क्लये महासागः कृत
नी ह हृद्ववाः ॥ इत्युष्ट्रा उष्ट्रावोऽयमसि मत्सु सुतोऽष्टपः ॥ यस्य पालयतः क्षोणं मृयं सत्राय दीक्षिताः ॥ ४४ ॥
॥ इति श्री सागवते महा उराणे प्रथमं स्कंधे सप्तदशोऽध्यायः ॥

दात्र प्रतिसंदधे तप आदीनि प्रवर्त्तितवानित्यर्थः ॥ शुभदीप्य सत्रप्रवृत्तिरपित त्वसावादेवेत्याह विनिः ॥ एत
इदानीं शुधिविरेणारणं प्रवेष्टुमिच्छता उपन्यसं समर्पितं आसनमध्यासे ॥ अधुना पालयत इति वर्त्तमानसाम
पे वर्त्तमानवनिर्देशः ॥ स्मेत्यध्याहारो वा ॥ सत्राय सत्रं कर्त्तुं दीक्षिताः दीक्षां कृतवन्तः ॥ ४४ ॥ प्रथमे सप्तदशः ॥

न्यासित अन्योन्यद्वारेणावतारितः उरुर्लोरोयस्याः कृतं कौतुकं मंगलं यस्याः अश्रुणिकलयति सुचतीत्यु
कलातेन त्यक्ता सती श्रुद्रालोक्षंति मामिति शोचति निशातं निशितं अधर्मस्य हेतुर्गः कलिमूहं उमित्यर्थः
लिप्रेत्यद्यावा शरणं आश्रयार्हः श्लोकः सकीर्त्यर्हः गुडाकेशोऽर्जनः तस्मै यशोधरायै वयं तेषां तात्पर्यं

यद्यपि मयैव कृमाददो धर्महेतुवै ३

इयं च भर्तृगवता न्यासितो रुतरा सती श्रीमहिष्यत्यदत्यासैः सर्वतः कृतकौतुका शोचत्यः शुक्ला
साध्वी दुर्तगे वोहिताः शुनाः अवलण्णाट्टपयाजाः श्रुद्रालोक्षंति मामिति इति धर्ममहं ध्येव सांत्व
यित्वा महारथः निशातमाददेख कंकलयेऽधर्महेतवे तं जिघांसुम लिप्रेत्यविहाय ट्टपलांछनं
तत्याद मूलं शिरसा समगात्रय विह्वलः पतितं पादयोर्वीरः कृपया दीनवत्सलः शरणेनाऽवधीत्य
श्लोक्य आहवेदं हसन्निव राजोवाच न ते गुडाकेश यशोधराणां वद्वां जलेर्वेत्सयमसि किंचित्वा न
वर्तितव्यं सवता कथं वनके त्रे मदीये वमधर्मवंधुः त्वां वर्त्तमानं तरे देहेषु प्रवृत्तोऽयमधर्मपराः
लोकोऽवृतं चौर्यमनार्यमंहो ज्येष्ठा च माया कलहश्च दंसः न वर्त्तितव्यं तदधर्मवंधो धर्मेण सत्येन च वर्त्ति
तव्यो ब्रह्मा वर्त्तेयत्रयजं न्नियज्ञैर्यज्ञे अरंयज्ञविदानविज्ञाः ॥ म देव २

इहो जलिर्येन तस्मै तो किं उक्तं वनके ताणं शेन न वर्त्तितव्यं यस्मात्त्वधर्मस्य वंधुः तदेवाह राजदेहेषु वर्त्त
नं त्वामनु सर्वतः प्रवृत्तः अनायैर्देवतां अंहः अधर्मत्यागः ज्येष्ठा अलक्ष्मीः माया कपटं तन्न स्माद्वर्त्तितव्य
त्रिभुमहे ब्रह्मा वर्त्ते देशेयज्ञस्य विदानं विद्यारस्रवविज्ञाः निष्ठाः ॥

तस्य विरहं का वास हेत । प्रमाव लोकश्चरस्मिंतं वल्युजल्यश्चैर्मधुमार्तिनीनां सत्यसामादीनां र
मानं गवसहितं छैर्यं च वयः अहरत्नयस्यां धिरजसु द्वितेन वितं कितायाः अलंकृतायाः सस्यादिमि
पारोमोसवो लवति कथयतोः सतोः प्राचीं पूर्ववाहिनी कुसक्षेत्रे ॥ ३८ ॥ प्रथमेषोऽंशः ॥ ततः सप्तदशेश
जः कलेर्निगृह्यते तस्यैवं वीर्यसाजोऽपि वैराग्यं वक्तुमशक्यं ॥ हंत्यमानं तायमानं ॥ एणालं प्रयत्नं त

= ॥ का वास हेत विरहं पुरुषोत्तमस्य प्रेमावलोकश्चरस्मितवल्युजल्योः ॥ छैर्यं समानमहरत्नधुमा
निनीनां रोमोसवो ममयदं द्विवितं कितायाः ॥ तयोरेवं कथयतोः पृथिवीधर्मयोश्च दापरीक्षिनाम
राजर्षिः प्राप्तः प्राचीं सरस्वतीं ॥ ३८ ॥ इति श्रीनामवते महापुणे षोडशोऽध्यायः ॥ सूत उवाच ॥ तत्र
गोमिथुनं राजा हत्यमानमनाथवत्त्वं दृष्ट्वा च हृषलं दृष्ट्वा पलाञ्छनं ॥ दृष्ट्वा एणालं प्रवलं मंदं
मिव विन्यतं वै पमानं पदै केन सीदं तं शृङ्गाडितं ॥ गां च घर्मड्यां दीनां दृष्ट्वा शृङ्गपदाहतां विवल्वा
मशुवदनां केशीयवसमिष्ठतीं ॥ पप्रहुरयमारूढः कार्त्तधरपरिहृदं मेघगंतीरयावाचासमारोपित
कार्त्तुकः ॥ ३९ ॥

इव लोभयामे हंतं प्रयत्नं ॥ इवेत्यनेन पादावशेषो धर्मो न यान्मुत्र यत्रिवप्रतिकर्णं कीयमाणं शतम
पतिर्वाहात्कंपमान इवेति दर्शितं ॥ धर्मड्यां हविर्देग्नी ॥ कामां कृशां यवसंतृणां अत्रापि सस्यादिप्रसवकृया
मेवायहाचावाकृशा ॥ अतएव यज्ञसागमिष्ठं तीष्ठतीति सूचितं ॥ कार्त्तधरं सुवर्णं परिहृदं परिकरोयस्य
निवृत्तमित्यर्थः ॥ सज्जीकृतकार्त्तुकः ॥

ह सिंघातयसी राजाः हसितिवेत्तत्राह। नटइववेषमात्रेण नरदेवोऽसि कर्मणा उच्चिजः शुद्धः अशो
 चानिरपराधावरहसि यं प्रहरसिमशोचः सापराधोऽसि अतो वधमर्हसि। वृषं प्रत्याह। त्वं वाकः। अ
 यमेव संतावयति। किं कश्चिद्देवो वृषरूपेणास्मा उपरिखेदयववर्त्तमे। दोर्दंडैः परिरं सितवसुरक्षितो शु
 च। अशु निविना अन्येषामशु निना उपतंतीति खेदहेतुत्वं दर्शितं। एवमुक्ते पुनरपिशोचं तं प्रत्याह। सोऽसु

=॥ कक्षं महरणे लोके वलाहस्यऽवलाववली। नरदेवोऽसि वेषेण नटव कर्मणाऽद्विजः। कक्षं कक्षे
 गते हरं सहगां डीवधवनाशोऽस्योऽस्योऽशोच्या नहसि प्रहर वधमर्हसि। त्वं वाशुणालववतः प्रादै
 नृतः पदाचरशवृषरूपेण किं कश्चिद्देवो नः परिखेदयवृषं न जातु कौरवेन्द्राणां दोर्दंडपरिरं सितो।
 भूतनेऽनुपतंत्यऽस्मि विना तेषां निनां शुचः। मासौरसेया उचुवोत्ते वृषलाहप ॥ मारो दीनं बलदं
 ते खलानां मयि शास्त्रिः। यस्य राष्ट्रे प्रजाः सर्वा अस्मि ते साध्याऽसाधुनिः। तस्य मत्तस्य तर्पति कीर्तिराशु १२
 र्गगो गतिः। एष राज्ञः परो धर्मो ह्याश्वत्थिना मार्त्तिनिग्रहः॥ अतएनं वक्षिष्यामि भूतडहमसन्नमं कोऽवृष
 तव पादा श्रीसौरसेयवतुः पदः॥ माष्टवस्वाष्टशराष्टराज्ञां कृत्वा उवर्त्तिनां आयाहि वृष नदं वस्साह
 नाम कृतागसां। आत्मवैरूप्य कर्त्तरं पोथानां कीर्तिद्वेषणं॥

रते। उत्रमाशुचः शोकं माकुसुमये उअपयात्रागां प्रत्याह। अं वृमातः शास्त्रि मयि जीवति सति ते सद्रमेवा अतो
 मारो दीः। मद्दितार्थमेव न हनिष्यामि। नतवोपकारयेत्याह। यस्येति ह्यात्मा हेसाश्वि। सर्वायां काश्चिदपीत्यर्थः॥ अ
 साधुतिः न स्येते पीड्यंते इत्यर्थः॥ तगो सागां गतिः परलोकः। पुनरतिशोचं तं वृषलं प्रत्याह। कः अष्टवत्स विवेदः॥
 लाहशः त्वद्विधाऽडः खिताः। वो सद्रमशु। आत्मनस वपादहं देन वैरूप्य कृतवन्तं। कीर्तिद्वेषयतीति तथातं आस्मा
 हि॥

॥ ननु दोषाधिक्यादद्वेषणवयुक्तः न धीरेषु तस्या किंचिद्विकारत्वादिव्याह किंच तेन सवेत्तावालेषु अधीरेषु
 प्रमत्तः अत्र हितः सत्रयोष्टक इव वर्तते पारीक्षितमाख्याता अष्टवृत्तपृष्ठवंतोपूयं किंच जनानरैरेताव
 देवकर्वयमिति सर्वशास्त्रसारं कथयति याया इति कथनीया सुरुणिकर्मणि यस्या तस्य गुणकर्मविष
 याबुध्भुतिः सद्भावमिच्छहि पुनर्विस्तरेण कथनार्थं हृतोक्तिं संगच्छासिनंदंति स्मृतेति त्रिति ॥ शास्त्रतः

ननु संपूर्णं केलिं विश्वसनीय एव

॥ किंचुवालेषु शूरेण कलिना धीरसीरुणा अत्र प्रमत्तः प्रमत्तेषु योष्टकोष्टवर्तते उपवर्णितं मेतद्वः
 उण्यपारीक्षितं मया वा सुदेव कथोपेतमाख्यातं यदष्टवृत्त यायाः कथासगावतः कथनीयो रुकर्मणः
 उण्यकर्मश्रयाः जंलिः संसेयाश्च बुध्भुतिः ॥ १० ॥ अथ य ऊतुः ॥ ॥ हृतजीवसमाः सौम्यशाश्वतीर्विशदं य
 शाः यश्च संसेयिह्यस्यमर्त्यानामष्टतं हितः कर्मण्यस्मिन्ननाश्वासे धूमधूमात्मनां सवाश आपा य
 यतिगोविंदपादपद्मासवं मधु उलयामलवेनाऽपिनश्चर्गनाऽपुनर्सेवां सगावसंगिसंगस्यमर्त्यानां किंचुतां शि
 षा ॥

समाः अनंता उवसरावजीव अत्यंत संयोगो द्वितीया विभुद्वयशः कीर्तयसि तच्चास्माकं मर्त्यानामष्टतं मरणान्ति
 वर्तकं किंच अस्मि उ कर्मणि सत्रे अनाश्वासे अविश्वसनीये वैगुण्यवाङ्मये न फलनिश्चयात्तावात्रा धूमेन धूमाः
 विवर्ण आत्मा शरीरं येषां तावत् अस्माकं कर्मणि प्रष्टी आसवं स करंदं मधुमधुरं सगावसंगितो विभुसक्ताः तेषां
 सम्यग्योलवः अत्यल्पः कालः तेनापि धूर्गेन उलयामांते न संसमपिन पश्यामः न वा पवर्गं सेतावनायां लोका
 मर्त्यानां उच्चा आशिषोराज्याद्यान उलयामेति किंचुतवक्तव्यं ॥

एवं स संगमर्तितं यथावत् लोभ्य क्यमा विः कुर्वेति कोना मेति रसवित्तरसज्ञः महत्तमाना मेकां तेन परं अय
नं आश्रयो यः तस्य कथायां अगुणस्य प्राकृतगुणरहितस्य कल्याणगुणानामंतं ये योगे अगच्छेऽपि न जगुः
न तं तद्वित्तपरिगणयां वक्तुः न वः शिवः प्राप्नोति अस्या वसुख्यो येषां ते नोऽस्माकं मध्ये स गवा उप्रधानं सेव्यो य
स स न वाहनः अश्वपता हरेश्चरितं विस्मरयतु तच्च अकपरी किञ्चिद्वादेन कथयेत्याह स वा इति श्राम्य

कोना महत्तमे इति स वि कथायां महत्तमेकां तपरायणस्य। नांऽतंगुणानामगुणस्य जगुर्योगे अगच्छे
व पात्रसुख्याः तन्नो स वा उवै स गवत्प्रधानो महत्तमेकां तपरायणस्य॥ हरेरुदारा चरितं विभुदं अ
श्वपतां नो विततोऽविद्वज् स वै महासागवतः परीक्षितो नाऽपवर्गाख्यमदप्रभुद्विः॥ ज्ञानेन वेद्यास कि
शद्वितेन ते जेखगेन्द्रध्वजपादमूलं तन्नः परं उण्यमसं हृतार्थमाख्यातमत्यदुतयोगनिष्ठा आख्याय
नं ताचरितोपपन्नं पारीक्षितं सागवतान्तिरामं॥

वेद्यास किनाशद्वितेन कथितेन ज्ञानेन ज्ञातसाधनेन अपवर्गइत्याख्यायस्य तत्खगेन्द्रध्वजस्य हरेः पादमूलं
तेजे तत् अमं हृतार्थं यथा तथा आख्यायित देवनिर्दिशति। पारीक्षिते कथितं पारीक्षितं आख्यातं श्रीसागवतं
उपासी परं उण्यं सत्वशोधकं अत्यदुते योगे निष्ठायस्य अनंतस्याचरिते रूपपन्नं युक्तं अतएव सागवतानां अ
न्तिरामं प्रियं एतैर्विशेषणैः कर्मज्ञानसंक्रियोगप्रकाशकत्वं दर्शितं॥

इति वयस्य उक्ता रोषेण ता मे अर्क्षिणी यस्य को शिकीत दीतस्य अपः मंथिरा र्षः वायु जंशा पं इति एवं
सर्पनिः क्रेपेण इति दं द्यति स कृषि पति पावां तरे स स्मी करिष्यति स्मेति पाद पुराण कुलस्य गारु
त्यं मे मया तते तिज्ज्वमा र्घं गले सर्प कलेवरं यस्येय उक्त समासः सुक्त कं वः उच्चैरित्यर्थः तं सर्पं विष्ट
२ ४

इत्थं ह्कारोषतायाः को वयस्य उक्ता विवा लकाः शिकीत दीतस्य अपः मंथिरा र्षः वायु जंशा पं इति एवं
इति लंघित मर्यादं तद्दकः सप्तमेऽहनि धे द्यति स्म कुलां गारं वो दितो मे ततः ड हं ततोऽत्ये
त्याऽश्रमं बालो गले सर्प कलेवरं पितरं वो द्य दुखा तो सुक्त कं वः सुरो दद स वा आ गिर सो बल उ
श्रुत्वा उत विलापतां उन्मील्य शत कैर्नैत्र दृष्ट्वाऽथा मे सुतोरगं विष्ट उप उत्रं पप्रच्छ स स कस्मादि
रो दिषि केतवा तेऽप ह्य तमि त्य कः संन्य वेद यत्र निशम्य सप्तम तदहं नरेऽं स ब्राह्मणो नाः त्म
जमत्प नंदत्वा अहो वतां होम हृद ह ते कृतं अल्पी यमि द्रो ह उरु र्दमो धृतः न वै दृष्टिर्न र देवं परा
रम्यं संमा तुमर्हस्य विप क उ द्धे यत्रै जमा ड विष हेण गुप्ता विंदति स द्रा ण्यः कुतो सयाः प्रजाः अ
लक्ष्यमाणे न र देव नाग्निरथां ग पाणा वः यमं ग लोकः तदा हि चोर प्रभु रो विनं द्य त्यः रक्ष माणोऽ
विवरुथ वल कणात्

केना प्रकारः कृतः अनलि तं दन वाक्यं अ
हो इत्यादि वत कष्टं ते त्वया महत्या पंक्तं द्रोह अपराधे दमो दंडः परः विष्टुरित्याख्या
तियं स्य तं न र देव दृष्टिः संमा उं समं दृष्टं अलक्ष्यमाणो अदृश्यमानो अविवरुथ वल मेघ संघ वंत्वा

॥ विप्रकीर्णनिर्जटा निराश्रयः। सुतर्जुगविशेषः। तस्य वर्मणा वाञ्छन्। विशेषेण अष्टाश्रयस्य सः॥ तथा पूत
 यनिर्जटा ब्रह्मणोऽप्यसन्तः। प्रमिरुपवेशश्चातं च येन सः॥ न संप्राप्तो अर्थः। पुत्रं प्रियवचनं च येन सः॥ मम अरः। त
 त्कर्षा सह तं गता सुंभुतं धनुः। कोद्या चाप्रायेण। मर्षनिधाने राज्ञोऽलिप्रायमाहा। एष किं प्रत्याह त सर्वे द्वियः।
 सन्मीलिते कृणाः छितः यद्वा कृत्रवंधु निरागते वा किं उ स्यादित्य वक्ष्यामि। एषा समाधिः सन्निति जिज्ञास

॥ प्रविर्कीर्णजटाश्च नरो रवेणा जितेन वा। विषुष्यन्नाश्रयदकं तथा पूतमया चतः। अलब्रह्मण
 म्यादिरसंप्रामार्घ्यपुत्रतः॥ अवज्ञातमिवात्मानं मत्प्रमातश्च कोपहः॥ अपूरतपूर्वः सह सा कुत्र
 म्यामर्दितात्मनः॥ ब्राह्मणं प्रत्यर्द्धस्य मम अरो मम सुरेव च। स उ ब्रह्मर्षे रंसेता सुपुरां रुपा।
 विनिर्गन्धश्चः। कोद्या निधाय पुनरागमत्। एष किं निवृत्ता शेष करणो मीलिते कृणाः॥ एषा समा
 धिरा हो द्वि किं उ स्यात् कृत्रवंधुतिः। तस्य पुत्रोऽतिते जघ्नी विहरत्वा लकोऽर्त्तकैः॥ राज्ञाऽघं
 प्रापितं तातं सुत्वा तत्रेदमब्रवीत्। अहो अधर्मः पालानां पीत्रां वलिभुजा मिव। म्यामित्यऽघं यद्वा
 सानां द्वारपातां शुना मिव। ब्राह्मणैः कृत्रवंधुर्हि द्वारपालो निरूपितः॥ सकथं तद्दृष्ट्वा सः सत्तां
 - डं लो कुमर्हति। कृष्णे गते स गवति शस्रर्धुत्यथ गामिनां। तद्भिन्नमेतद् न द्याऽहं शास्त्रिपश्यतमेव लं॥

देवार्थः॥ तस्य पुत्रः। शृंगी नाम। अघंडः। खंतत्र अर्त्तक मध्ये पालानां राज्ञां पीत्रां पुष्टातं अधर्ममेव निर्दिशति।
 म्यामिति दासानां यदघं पापाचरणं वलिभुजा काकाता मिव शुना मिव वेति दासत्वं दर्शयति। ब्राह्मणैरिति स
 तां डं लोऽएव छितं तत्तद नंतरं महं शास्त्रिदंडयामि॥

(जो न न स्य पात्रे ही तापलायत इत्यर्थः ४)

बहुवचनम् २

२ आ

३

= श्रीलगावतव्याख्यानेलच्चप्रसंगमहतामादरपात्रमात्मानंभाषतेह्यास्यां। अहोइत्याश्रयोहइतिहर्षेव
यमितिश्राघायां। प्रतिलोमजाअपिअघजन्मलुतः। सफलजन्मातः। स्मजाताः॥ वृद्धानामउवृत्त्याआदर
णज्ञानवृद्धः। उक्तः। तस्यसेवयेतिवा। यतोऽः। कुलत्वंतन्निमित्तंआर्षिचमनः। पीडांमहन्नमानांअतिश
नयोगः। लौकिकोऽपिसंतापणालक्षणाः। संबंधः। विधुनोतिअपतयति। कुतः। पुनः। किंपुनर्वक्तव्यंतस्य
अनंतस्यनामगणतः। उंसोमहन्नमानामतिधानयोगोदौकुल्यंविधुनोतीति। यद्वानामगणतः। पुनः। दौः

कुन दोःकुल्यमेवग
इति

= श्रीसूतउवाच॥ अहोत्रयंजन्मलुतोऽघहाः। स्मवृद्धानुवृत्त्याऽपिविलोमजाताः॥ दौकु
ल्यमाधिंविधुनोतिशीघ्रंमहन्नमानामति धानयोगः। कुतः। पुनर्गणतोनामतस्यमह
न्नमैकांतपरायणस्यायोऽनंतशक्तिर्नगवाननंतोमहद्वृत्त्यायमनंतमाङ्गः। एतावताऽ
नंतउच्चचितेतनयुगैरसाम्याततिशयनस्याहित्वेतराउपार्थयतोविधुतिर्यस्याऽधिरेणं

जायतेऽनलीशोः॥

कुल्यमिति। यद्वागणतः। उंसस्यतामदौकुल्यंविधुनोतीति। किंवक्तव्यमितिकैमुत्पमेवाह। अनंताः। श
क्तयोयस्यस्यतोऽप्यनंतः। किंचामहत्पुण्यस्यसमहद्वृत्त्यास्यतावस्यस्मात्तायंगुणतोऽप्यनंतमाङ्गः। ए
वत्यपंचयतिविति॥ एतावतेति। तस्यपदसाम्यंअनतिशयनंचयुगैरसाम्यातदाधिक्यंचान्यस्यताप्रीत्यस्या
र्थस्यज्ञानंएतावताउच्चचितेतनअलंपर्याप्तंकुं हिस्तरतोवकुंशक्रोति। तदेवाहाइतराउवृत्त्यादीउपार्थयमा
नाहिति। विधुतिः। श्रीअनलीशोरपियस्याधिरेणंसेवतइति॥

नाम -

मथेत्पुत्रो तरो यस्यापादतखादवष्टुष्टंतिः। सुतमपि विरंमो नो पृहृतं समर्पितं अर्हणं तः। अर्घोदकं ईशस
 हितजगत्पुताति विरंमो पृहृतं सेशगिति चतयोरुपासकत्वमुक्तं। तस्मात्पुत्रं दद्यात्तिरिक्तः। कीनाम
 सावत्यदस्यार्थः सर्वेश्वर इत्यर्थः। श्रीगः। संतः। मृदुष्टतां। अत्यं परमकाष्ठापन्नं तदाहायस्मिन्नहिमा उपश
 मं प्रधाता विकोदमः। एवं च सापमसितं द्यपारीक्षितोपाख्यातं वक्ष्यमाहा अहं हीति। अर्थमणः। हे सूर्यः।

॥ अथाऽपि यत्पादतखावष्टुष्टं जगद्विरंमो पृहृतार्हणं तः। सेशं पुतात्यः। न तमो पुत्रं दात्वा
 नामलोके सावत्यदार्थः। यथाऽऽरम्भाः। सहस्रैव धीरा व्यपोत्य देहादिषु संगमृढा। व्रजं तिय
 त्पारमहंस्यमयं यस्मिन्नहिमो प्रथमाः। अहं हिष्टोऽर्थमणो न वदिराचक्षुः। आत्माव
 गमोऽत्र यावाशं नतः। पतं त्याऽत्तरा मंपतत्रिणमथा समं विष्णुगतिं विपश्चितः। एकादश उरु
 द्यम्बविदरन्मयां वते। शुभाननुगतः। आंतः। ऊधितस्तृषितोत्तशं। जलाशयमवक्षाणः। प्रतिवे
 रातमाश्रमांददर्शं सुनिमासीनं शांतं मीलितलोचनं। पतिरुद्वेष्ट्रियप्राणमनो उद्विष्टपारतां स्वा
 नजयत्यरं प्रापं ब्रह्मभूतमविक्रियं।

अत्र प्राप्तात्मा वैगोममज्ञानं तावत्तथावक्ष्ये प्रवक्ष्यामि तया हि। पक्षिणे न स आत्मसमं च शक्नुयुः
 एतेन च तत्तिनं रुन्ते तथा विपश्चितोऽपि विमोर्गतिं लीलां समं च मत्युत्तरूपमेव वदंतीत्यर्थः। अत्र क्षाण
 पदं यत्तदसिद्धमाश्रमं तस्मिन्नुत्तिं शरीतं पतिरुद्वेष्ट्रियप्राणमनो उद्विष्टपारतां स्वा
 नजयत्यरं प्रापं ब्रह्मभूतमविक्रियं।

तत्र तेषु यागयोगतपोदानादिभिर्विदमानेषु सत्सु यद्वा यागाप्येष्टनृणां सप्तवस्तत्र अन्नवत् प्रातः। नलक्ष्य
माश्रमादिलिंगं यस्य अवधूतः अवज्ञायजने स्पर्कतोयः तस्मै वेवेष्टो यस्य ॥ २४ ॥ तमित्यादीनां प्रत्युत्थिता इति
तृतीयश्चोकेनान्वयः। द्विगुणान्तेषां वणिग्यस्य। मुकुमारौ पादौ कैरौ ऊरू वाहू च संसोकपौ ललाटा च चक्षुस्य
वारुणी आयते अक्षिणीयस्मिन्। उन्नतानासायस्मिन्। लंबदस्तादिवैष्णवं विना तु लोकोर्लोकायस्मिन्। शोभ

तत्रानवद्गवाच्यासपुत्रेयदृष्ट्यागामटमानोनपेक्षः। अलक्ष्मलिंगोनिजलान्तुष्टाष्टतश्चवा
 लैरवधूतवेषः॥२४॥ तं द्वाष्टवर्षिंसुकुमारपादकरोरुवाहंसकपोलगात्रं। वक्षि यतोऽज्ञानसत्तुल्य
 कणिसुद्धाननंकेवुमुजातकंठं॥ निगूढजत्रुंष्टुपुंगवक्षसमावर्तनानिंबलिवल्गुदरंच। दिगं व
 रंचकविकीर्णकेशंपलंववाहुंस्वमरोत्तमानं॥०॥ श्रीगोविंदायनमः॥०॥ छ॥ ॐ॥ श्री॥

नेत्रवोयस्मिन्। एवं नूतमाननयस्या। कंबुवदेखात्रयां कितमुष्टुजातः कंठोयस्या। कंठस्याधोभागयोः स्थि
तिरस्थिनीजत्रुणी। मांसेन निगृह्य जत्रुणीयस्या। पृथुविस्तीर्णं तुंगमुन्नतं वेक्ष्यस्या। आवर्तवन्नाभिर्य
स्या। वलिभित्तिर्यद्निम्नरेखा निर्वल्युरभ्यमुदरं यस्या। दिश एवावरयस्या। वक्राविकीर्णाश्चकेशाय
स्या। प्रतंबोवाहयस्या। स्वमेरुषु श्रेष्ठेषु देवेषु उत्तमा हरिस्तद्वत्तत्राजायस्या॥ ॥ ॐ श्री ॥ ॥ श्री ॥

सदा अपी च अतं तो तमं यद्वयो यो वनं ते नया अंगलस्मीर्देहकांतिः तयारुविरस्मितेन वा गूढवर्चसमपि।
प्रत्युत्थिताः तं दृष्ट्वा प्रत्युक्तं मं कृतं वं तद्रथः ॥ २५ ॥ शिरसेव सपर्या माजहार आत्मनिवेदनं कृतवान्। तेन
सहागतः स्त्र्यादयो निवृत्ताः। स उपविवेश ॥ २६ ॥ स नगवान्न व्रह्मर्षि संघादिभिः संवृतः स नृ अलं यशो च

श्यामं सदा पी च्यवयो गलक्ष्मा स्त्रीणां मनोऽं रुविरस्मितेन। प्रत्युत्थिता स्तेषु नयः स्वासनेभ्यस्त
त्वे क्षाण्णा अपि गूढवर्चसं ॥ २५ ॥ स विष्करो तो तिथय आगता यतस्ते सपर्या शिरसाजहार। ततो
निवृत्ताः सवुधाः स्त्रियो नैका महासने सोपविवेश पूजितः ॥ २६ ॥ स संवृतस्तत्र महान्महीयसां व्र
ह्मर्षिराजर्षिदेवर्षि संघैः। व्यरोचता लनगवान् यथेयं दुर्ग्रहक्षितारानि कैरेः परीतः ॥ २७ ॥ प्रशांतमासी
नमकुंठमेधसं मुनिं महानागवतो न्युपेत्य। प्रणम्य मूर्द्ध्ना वहितः कृतांजलिनेत्यागिरा स नृतयान् च
पृच्छत् ॥ २८ ॥ अहो अद्य वयं ब्रह्मरससेव्याः स नृवधवः। रूपयातिथिरूपेण न वद्वि स्तीर्थकाः कृताः
॥ २९ ॥ येषां संस्मरणात्पुंसां सद्यः शुद्धंति वै गृहाः। किंपुनर्दर्शनं स्पर्शपादशौचासनादिभिः ॥ ३० ॥ सा
निध्यान्ते महायोगि नृपातकानि महात्पि। सद्यो न शंपतिवै पुंसां विष्णोरिव सुरतराः ॥ ३१ ॥

ताग्रहाः शुक्रादयः। अक्षाण्यश्विन्यादीनि। अन्यास्ताराः ॥ २९ ॥ नकुंठा सर्वार्थेषु मेधाय स्या प्रश्नार्थपुनर्नत्वा।
॥ २८ ॥ स नृत्यो गिरमाहा अहो इति पंचनिः। सतां सेव्या जाताः। यतः अतिथिरूपेण हेतुना तीर्थका योग्याः कृताः
॥ २९ ॥ ३० विष्णोः सां निध्यादसुरागयादय इव ॥ ३१ ॥

अनुमोदनेनानुग्रहमालक्ष्य आद्यते अहो इति। उपाणां मध्ये महत्तमैरनुग्रहणीयं शीलं वृत्तं येषां प
तञ्जराजामति दुर्लभमित्याह। ब्राह्मणानां पादशौचात् पादक्षालनोदकाद्विराड्विष्टविष्णुत्रपादां
नां सिमसु मृजेदिति स्मृते। दूरे हितैः तद्विष्टज्यते दूरादेव विष्टुं क्षिप्तं तत्रापि स्त्रात्रमयोगमित्यर्थः॥
गार्ह्यकर्म यम्येत्यात्मानमुद्दिश्योक्तं। आस्तावदनुग्रहः। ब्रह्मशापोऽपि सगवत्समादादेव जात इत्या
हा तस्या गार्ह्यकर्मण एव अतः। अथ स्यात्पापात्मनः। गृहेष्वासकृच्चित्रस्य मेघप्राप्तये परावराणां मीश एव

॥ परीक्षिडुवाव॥ अहो वयं धन्यतमा उपाणां महत्तमा अनुग्रहणीयशीलाः॥ राज्ञां कुलं ब्राह्म
णपादशौचादाराद्विष्टुं वत गार्ह्यकर्म तस्यैव मेघस्य परावरेणो व्यासकृच्चित्रस्य गृहेषः।
ह्नां निर्वेदमूलो द्विजशापरूपी यत्र प्रसक्तो स यमाश्रये तं मोक्षयातं प्रतियंनुविद्यागां गावदेवी
वृत्तचित्रमीशो द्विजोपहृष्टः कुहकसकृको वा दशवः संभयत विष्णुगाथाः। उत श्रुत्याद्भगवत्
नंतैरतिः प्रसंगश्च तदाश्रयेण। महत्तुयां या उपयामिष्टुं मेघः। सुसर्वतमो द्विजेभ्यः॥

द्विजशापतयावपूवायत्रयस्मिन्नशापे मतिगृहेषु प्रसक्तो स यं वृत्ते निर्विर्त्तो स वतीत्येतो निर्वेदमूलः वैराग्यं
मूलं प्राप्ति कारणं यस्मिन्। अथ वैराग्यप्राप्य वा तस्य च स यमूलवा तदर्थं द्विजशापं कारितवानित्यर्थः। ताव
शर्थयते ह्यस्यां तं मामां उपयातं शरणमातं प्रतियंनुवा तं देवी देवतारूपा गां गाव प्रत्येडावा शष्टः प्रतिक्रि
तनादरो गाथाः कथाः। स आश्रयो येषां ते उपप्रसक्तं संभयत तस्यां तस्यां वृष्टौ तन्मनि॥

何人

अथोपविष्टे गंगायां गार्ज्जयोर्गजनाहते। सुकस्यागमततत्राक्रमकानां विशके॥१॥ सुकृतं तत्कर्म सुनिष्कृतं
 भूतिः केषां गार्ज्जयं चिंतयत् सुकृतं तत्कर्म सुनिष्कृतं॥ विंतामेवाह साक्षात्॥ अहो इति नीचपापं अमीत्यमिति
 तमेवार्थः॥ ब्रह्मणि ब्राह्मणे। गृहं यत्तं ज्ञेयं सत्तं यत्तं हेलतं ईश्वरवत्तापमित्यर्थः॥ तस्यास्य मेव
 तातुं सविष्मति। तत्तुनातिदीर्घात्कालात्। अतिरादेवाभुतवापि अहसात्तातन उत्रादिद्वारेणेति प्रार्थ
 नं कामं असंकोचतः॥ एवं प्रार्थनायाः प्रयोजनं अस्म्यनिःकृताय प्रायश्चित्ताय यथा उतरेवं तत्कृतमित्येव॥

२० **सूत उवाच॥** मही प्रतिस्त्वः शतकर्म गार्ह्यं विचिंतयन्नात्मकृतं सुकृतं॥ अहो मया नीचमना द्यु
 कृतं निरागमि ब्रह्मणि गृहं तेजसि॥ ध्रुवं ततो मे कृतदेव हेलना डुरत्ययं व्यसनाः तिदीर्घात्तात
 दधु काममयनिःकृताय मे यथा तत्कृतं उतरेव मद्वा॥ अद्यैव राज्ञं बलमुद्धकोशं प्रकोपितो ब्रह्म
 लातलो मोदहत्वा प्रदस्य पुनर्तमेऽध्यापी यसीधीर्द्विजदेव गोस्य॥ सविंतयन्निष्कृतं मयाऽशृणोद्यथ
 सुतेऽसुतोक्तीति र्जतिः सुकृताय॥ समाधुमेनेन चिरेण तत्कृतं न लं प्रसक्तस्य विरक्तिकाराणां॥

एवं साक्षात् स्वसौ वयसं संप्रार्थयतः॥ प्रागेव किंचित्प्रार्थयते। अद्यैव मे राज्ञादि दहता प्रकोपितं ब्रह्म कृत
 मवानलः पुनर्द्विजादीन् पीडयितुं अधर्मिणां पूतं तस्य वेदित्यर्थः॥ इत्थं चिंतयन् सराजा सुतेऽसुतेनोक्तः सक्तमे
 ह निनिर्जतिर्भुज्यथा सविष्मति। तथाऽशृणोत्त शमीकप्रेषितात्त शिष्यात्त श्रुत्वा तसः तत्कृतं सविष्मति
 ध्रुमेनोयतो विषये अथ मक्तस्य विरक्तिकाराणां॥

नदीनाथोयस्यलोकस्यतस्यवसोःवसुतोधनस्यविभुंपकादपहर्वश्चौरादेःहेतोर्यत्पापंलविष्णुतितलअ
 मनिमित्तत्वादस्यानुपेक्षति।अनत्रयंसंवंधशून्यमेव।तदेवपापंदर्शयति।परस्परमिति।यंपतिपरुपं
 वदंतिपश्चादीश्वंजतेअपहरंति।उरुदस्यवःचौरवज्जलाः।आर्यधर्मःसदाचारःशुनोकाः।मिवचा
 र्यकामयोरेवासिनिवेशितचित्राणां।एवंराजमात्रस्यशापातर्हत्वमुक्ताप्रभुतेविशेषमाहाधर्मपालइतिमा
 र्जनाहयमेधयाइअश्रमेधयाजी।अस्यमहापापस्यान्यत्पायश्चित्रमदृष्ट्यापापमावेदयइतगावंतंश्राथ

तदद्यतःपापमुपेत्यऽनत्रयंयन्नष्टनाथस्यवसोविभुंपकात्।परस्परंघंतिशपंतिवृंजतेपशु
 उष्ट्रियोऽर्थोत्तुरुदस्यवोजनाः।तदाऽर्थधर्मश्चविलीयते।एणांवर्णाश्रमाचारश्चतश्चयीमयः॥त
 तोऽर्थकामासिनिवेशितात्मतांशुनांकपीनामिववर्णासंकरः।धर्मपालोत्तरपतिः॥सउसग्राहृद
 छवाः॥साक्षात्माहातागवतोराजर्षिर्हयमेधयाइ।कुत्रुभमशुतोदीनोनेवाऽस्मद्धापमर्हति।अ
 पापेषुष्वस्त्येषुवालोनाःपक्वउद्धिना।पापंकृतंतज्जगवाइमर्वात्माकृतमर्हति।तिरस्कृताविप्रल
 द्वाःशप्ताःक्षिप्ताहताअपि।नास्यतत्पतिकुर्वंति।तज्जकाः।प्रलवोप्रपिहि।इतिउत्रकृताघेनसोऽनुतमोम
 हासुनिः॥स्रयंविप्रकृतोराज्ञानैवाऽद्यंतदचितयत्।प्रायशःसाधवोलोकेपरेर्हंहेषुयोजिताः॥नम्यथंति
 नहृष्यतियतआत्माऽगुणाश्रयः॥इतिश्रीलागवतेप्रथमस्कंधेअष्टादशोऽध्यायः॥

अतोअपापेष्विति।राजावेत्यतिशापंदद्यात्तर्हिनिःकृतिर्लवेदपितुनसंसवति।तस्यलागवतत्वादित्याहातिरस्कृ
 ताःनिंदिताः॥विप्रलब्धावचिताःक्षिप्ताअवज्ञाताःहताडिताः।अस्यतिरस्कारादिकर्तुःनतत्पतीकारंकुर्वंति।तज्जकाः।वि
 प्रलब्धाः।प्रलवः।समर्थाअपि।विप्रकृतः।अपकृतः॥अद्यंतपराधं।शुक्लंवेतदित्याहाप्रायशइति।हंहेषुशुखडः।खादिषु
 अगुणाश्रयः।उल्लङ्घः।खाद्याश्रयोत्सवति॥प्रथमोऽष्टादशः॥

॥ कणादयः कांडवित्त्वविशेषेण दृश्यं द्विर्दिष्टा ॥ नानाग्रान्धार्येणाणि अर्धोणांगोत्राणि तेषु प्रवरात्रश्रेष्ठाश्चिरस्य
 वंस्पृष्टाववंदे विज्ञापनार्थं पुनः कृतप्रणामः ॥ विविक्तं मुद्वचेतोयस्य अक्षिगहीतो संयोजितो पाणीयेन सः ॥
 चिकीर्षितं प्रायोपवेशनादियुक्तममुक्तं वेति विज्ञापयामासः ॥ १ ॥ नोदनेन मुग्रहमात्रं द्युत्थायतोऽयं
 रोदति ॥ २ ॥ पाणां मध्ये महत्तरैर्मैरुग्रहणीयं श्रीलंबुहं येषां एतच्च राज्ञामतिदुर्लभमित्याह ब्राह्मणानां प्रायः
 ॥ ३ ॥ तपादकालनोदकात्तद्ग्राहं छिष्टविभूत्रपदासांसि स मुग्धजेदिति स्मृतं ॥ दूरेहितैः ॥ हि दृश्यते ॥

॥ अत्रिर्वसिष्ठश्च वतः शरद्वा नरिष्टने मिर्लं गुरंगिराश्चापरागो माघिष्ठतोऽथ राम उतथ्य इंद्रप्रम
 देभ्यवाहौ ॥ मेधातिथिर्देवल आर्षिषेणोत्तारद्वाजो गोतमः पिप्पला ॥ ४ ॥ ॥ मैत्रेय और्वः कवपः कुं
 नयो निर्वैपायनोत्तगावा न्नारदश्च अन्ये च देवर्षिर्ब्रह्मर्षिवर्या राजर्षिवर्या अरुणादयश्चानाना ॥ ५ ॥
 र्षेयप्रवराश्च मेतातस्य त्वराजा शिरसाववं दे ॥ सुखोपविष्टेषु ॥ यतेषु पूर्यः कृतप्रणामः ॥ च वि
 कीर्षितं यहा विज्ञापयामास विविक्तचेता उपस्थितोऽग्रेऽक्षिगहीतपाणिः ॥

देवविष्टं हि प्रतत्रा निष्ठात्रमयोग्यमित्यर्थः ॥ गार्ह्यं कर्म यस्येत्यात्मानमुद्दिश्योक्तं ॥ आस्तावद
 उग्रहः ब्रह्मशापोऽपि न गवत्यसादा देवजात इत्याह ॥ तस्य गार्ह्यं कर्मण एव अतः ॥ अन्यं यस्य प्रा
 कृतं ॥ गृहेष्वा मक्तवित्तस्य मेघप्राप्तये परावराणां मीशा एव द्विजशापतयावपूर्वा यत्र यस्मिन् शापे स
 त्गृहेषु प्रसक्तो न यंश्चेति विषोक्तवति ॥ यतो निर्वेदमूलवैराग्यं मूलं प्राप्ति कारणं यस्मिन् शिष्यस्य वैरा
 ग्यप्राप्यवाचनयमनयात्र तथै द्विजशापकारितव्यमित्यर्थः ॥

॥ अथो अन्तरं उतौ लोको पुरस्तात् राक्षसमध्य एव हेयतया विचारितौ तो विहाय श्री कृष्णांघ्रि सेवामेव अर्चि
मन्यमानः सर्वे पुरुषार्था धिकां जानता प्रायमन शनंतस्मिन्नित्यर्थः ॥ तस्य कल्पेनोपाविशदितियावत्ताय
द्वाप्रायं प्रकृष्टमयनं शरणं यथाभवति तथा ॥ अमर्त्यनद्यामिति विशेषणस्य फलमाहायागं गालसंती श्री
यस्याः उलस्याः तथा विमिश्राः ये कृष्णांघ्रिरेणवः तैरस्य धिकं सर्वे कृष्टं यदं दुतस्य नेत्री तद्वाहिनी उतस्य
मनसो २

॥ अथो विहाये मम सुंचल लोकं विमर्शितौ हेयतया पुरस्तात् कृष्णांघ्रि सेवामधि मन्यमान उपावि
शत्याय मम ह्येतद्यां यावैलसं खी उलसी विमिश्र कृष्णांघ्रिरेणवस्य धिकां बुनेत्री ॥ पुनातिलोका
उतयत्र सेना कृष्णां न सेवेत मरिष्यमाणः ॥ इति व्यवह्विद्य संपादवेयः प्रायोपवेशं प्रतिविशु
पद्यां ॥ दध्यौ मुकुंदांघ्रि मनन्यतावो मुनिव्रतो मुक्त समस्त संगः ॥ तत्रोपजसु उव नं पुता नामहा
उतावा उनयः सशिष्याः ॥ प्रायेण तीर्थासिगमापदेशैः स्वयं हि तीर्थानि उतंति संतः ॥

अंतर्वहिश्च शेषा इलोकपालैः सहिता उलोका उ पुनाति मरिष्यमाण आसन्नमरणः मरणस्यानियतका
लत्वात् सर्वोऽपि तथा अतस्मां को न सेवेत ॥ इति एवं विमुपद्यां गंगायां प्रायोपवेशं प्रतिव्यवह्विद्य निश्चित्य पा
दवेय इति तज्जुलोचित्यं दर्शयति ॥ नास्म्यस्मि उतावा यस्य सः ॥ कृतः ॥ मुनिव्रतः उपशांतः ॥ तज्जुतः ॥ मुक्तः स
मस्तु संगो येन सः ॥ तत्र तदा तद्दर्शनार्थं पुनर्य उपापता ॥ ननु तीर्थज्ञानार्थं कृतार्थत्वात् ननु तादृशानामपि
तीर्थयात्रादृश्यते तत्राह ॥ प्रायेणोति तीर्थयात्रायामै ॥ ॥

= धर्ममित्यादयो वचसः बहुधाः पूर्वश्लोकवद्वेदव्याख्याः। तत्र धर्मधर्मादनपेतं मुच्यतां मुच्यतामिति न्या
 यो न्यायादनपेतं सरहस्य इत्यादि सकलानां तस्यात्मनो द्वैमित्तिनिर्वलीकं तद्वर्धमानेति। समं मा रोदीदिति डा।
 त्वनाम्योक्तेः। महत्तयैः कोपितमिति निष्ठुरोक्त्या हितोपदेशात्। एवं धूतं रा ह्यः वचः हे द्विजाः प्रत्यनंद
 तत्र मुमोदितवाशन कुलादयश्च प्रत्यनंदश्च। मुमुक्षानः सात्यकिः। तस्य तथा विधस्य दौलोर्वध एव श्रेष्ठः।

= श्रीपुत उवाच॥ धर्मो न्यायं सकलानां निर्वलीकं समं महत्। राजा धर्ममुतो राक्षसाः प्रत्यनंद द्व
 जो द्विजाः। त कुलः सह देवश्च मुमुक्षानो धनं जयः। सा वा उदेव की प्रजो ये चाऽन्ये याश्च मुमोदितः।
 तत्राऽहं प्रवर्तितो सीमं सस्य श्रेया वधः स्मृतः। न तर्जुनात्मत आऽर्थे योऽहं सुमात्रं शिष्टं वृथा नि
 शम्य सीमा दितं द्रौपद्याश्च वत्तुर्जः। आलोक्य वदंतं सखुरिदमाह हसन्निवा॥॥
 अन्यथाऽस्य तरकपातप्रसंगात्। तदाह। न तर्जुरिति। अहं वृजयानां वत्तुर्जोक्तेर्यं लावः। सीमे एतद्वत्
 प्रवृत्ते द्रौपद्यां च महसा तन्निवारणप्रवृत्त्या सुसयोः सर्वे रणाया विष्कृतवत्तुर्ज इति। संदिहान्तस्य स
 खुरजो न स्याः।

CC-0 Punjab University Chandigarh. An eGangotri-Vaidika Bharara Initiative

सुतकिमेतह इत्येव कथयसितनामपुरमिति। ब्रह्मसंमिति सर्वदेवबुल्यं उत्तमं श्रीकृष्णचरि
तं यद्विरतत्वं कथयिष्यामि तत्र प्रवक्ष्यामि तद्विरतत्वं कथयिष्यामि तत्र प्रवक्ष्यामि तद्विरतत्वं कथयिष्यामि
कतोपनिषद्विरतत्वं कथयिष्यामि तत्र प्रवक्ष्यामि तद्विरतत्वं कथयिष्यामि तत्र प्रवक्ष्यामि तद्विरतत्वं कथयिष्यामि

इदं नागवतं नमः पुराणं ब्रह्मसंमिति उत्तमं श्रीकृष्णचरितं चकार नगवान्मुनिः ॥ ४० ॥ नि
श्रेयसापलोकस्य वत्सं ब्रह्मयतं महत्तद्विरतं प्राह्यामामसुतमात्मवत्तं वरं ॥ ४१ ॥ सर्वदे
वदेतिहासनां सारं सारं सुदृढं सत्संश्रयामाममहाराजं परीक्षितं ॥ ४२ ॥ प्राप्नोयति
ष्टमांशं परीतं परमविरतिः ॥ कृष्णधामोपगते धर्मज्ञानादिभिः सह ॥ ४३ ॥ कलौ तेषु
हृष्टा मेव उराणां कोऽनुतोदितः ॥ तत्र कीर्तयतो विप्राविप्रर्षेर्हरिते जनाः ॥ ४४ ॥ अहं वा वि
प्रमंतं त्रिविष्टसु दनुगहात् ॥ सोऽहं वः श्रावयिष्यामि यथाधीतयथामति ॥ ४५ ॥ ॥ इति
श्रीनागवते महापुराणे प्रथमस्कंदे तृतीयोऽध्यायः ॥ ॥

कर्तव्यतः ॥ अत्र वक्ष्यामि तद्विरतत्वं कथयिष्यामि तत्र प्रवक्ष्यामि तद्विरतत्वं कथयिष्यामि तत्र प्रवक्ष्यामि तद्विरतत्वं कथयिष्यामि
तु यथा कथयिष्यामि तत्र प्रवक्ष्यामि तद्विरतत्वं कथयिष्यामि तत्र प्रवक्ष्यामि तद्विरतत्वं कथयिष्यामि तत्र प्रवक्ष्यामि तद्विरतत्वं कथयिष्यामि

प्रार्थनात्मने १६

पस्तपादजिह्वेतंचरणपठहस्तुदं धना किंभीयशत्रुत्वमनिआगहेष्टतुद्याततमएवैषतदेष्ट
प्रभुलोकाणोः सहविरक्तस्य किधनादिमिरितिचेतितवालाताम्यशिवायसुखायमयसुमेसयेस
मैमुसतयेपेष्टार्णयप्रतेजीवंतिनवात्मार्षोप्यसतिचमोराजातिविद्यदिरज्यापिपरेपामाश्रयकेलेवरं
रक्तोहेतोसुमोचानहिपरोपजीवनंस्वयंत्यहसुचितमित्यर्थोयत्किंचनधृष्टोसितस्त्वमस्माक

संति यत्प्रादनि केतमात्मनः शिवायदानीयधनानिशत्रवः कथंसवीरः शिष्यमंग दुस्तजा यस्मा
उवेषतोसुहृमहोमहाऽसुनिः॥१॥ शिवायलोकस्यमवायपुतयेयनेमहो कयसंपुता त्र
जनाजीवंतिनात्मार्षमसोपराश्रयंसुमोचनिर्विद्यकृतः कलेतरांतमर्वनः समाचक्ष
एकेयदिह किंचनामन्येवांविषयेवाचां प्रातमन्यत्रहोदसात्॥॥ सुतजवाच॥॥ आपरेसममुप्राप्ते
येत्तरीयेडुगपर्ययेजातः पराश्रयोगीतासव्यांकलयाहरे॥१५॥

ना
जिसंगोचरेऽर्थे प्रातंपारंगतं चोमन्योनादसादन्यत्र वैदिकव्यतिरेकेण अत्रैतर्णिकवात्वाकस्मिन्मुने
इत्यादिप्रश्नानां व्यासजन्मकथनसर्वकालात्तरमाह आपरेसममुप्राप्तो कदेत्यपेक्षायां तावत्तु
नैस्यप्रत्ययेपरिवर्तनं वा मया उपरिचक्ष्यं सोवीर्यं ज्ञातायं सत्यवत्यांतो गीशानीया सो जातः ॥१६॥
हेतुपेक्षयावतीयेपक्षे

कथमल्लितः यैः नृपः कुतुजांगला उन्मत्तः कत उवाच वरुण गज सा ह्ये ७

निर्विकल्पकत्वं प्रपद्यति दृष्टेति अत्राजं अक प्रद्वजंत मउपांत मउगावंतं वा विद्यां स मवि
दृष्टास लेकी उवाच देवा अथ रसा किमल जया व सुपरिधातं कृतवत्या अनग्रं मपीत्य न नाथा हात्
तो न ग रय क न म म्पु र तो ग ह ता सु त म्प उ क्रिया न परि द भः स वि अं वी त्या र य धी भू य ७ मा
न त सि दा से दं ह वा सि वि वि का ह ता दृष्टि र्य स्या ए वं भू तो मो क थ मा ल क्षितः जा ता उ क्तो नो ग ला से त
दे वा वि रा षा सा व प्रा षा प्र थ मं त तो ग ज सा ह्ये वि च र आ जे न म दि त आ क्यो ता म य स्या ते स्मि ७ स्मि ७
७ अ उ यां त भू वि मा त ज म प्य त प्र दे यो क्रिया परि द भ र्त्त सु त म्प चि त्रं त द्वा द्वा द्वा द्वा ति भू ज नौ
न ड सु वा शि घ्री उ नि दा त व सु त म्प वि वि क्त दृष्टे क्रि यं वा पां ड वे य म्प ग ज र्वे सु नि ता स ह ॥ ता सं ७
दः स म्पू त्र न व य त्रे प्रा सा त्व ती कृ ति ॥ म गो दो ह न मा व दि र हे भू ग ह मे धि ना अ वे त ने म हा ना ग
नो यी कु र्वे त्त इ म्प म श अ सि म भु भु तं भू त आ क्त र्ग व तो न मां त म्प ज न्म म हा भू यै क र्मा ति
च ण ए ति ना स स प्रा द्वा क म्प वा हे तो पां ड नां मा त व र्द्ध ना प्रा यो प्र वि षो गं ग या म ता द त्या धि रा द श्रि यं
पुरे ह स्ती ना म ग जा ते न निर् मि त त्वा त्वा ए वं भू ते न भु नि ता स ह्ये त्र सं वा दे ण सा त्व ती सा ग द नो भू त रं हि ती
ए त द्वा म्प त व द्वा का ला व स्था ना वे द्वा त म्प त्वे क वा व स्था नं दु र्लभ मि त्या हा स इ ति गो दो ह न म्प वि त प्र ती
ते त द्वा वि न दि हा थै किं भू ते षा मा अ मं र हं ती र्थै क र्वे त्त इ म्प वि त्रि क र्वे त्त त म्प दे वं भू तो भू त म्प वि त्रि
भू ते भू त म्प म ती वा अ थै यै तः क र्प ये त्वा हा व र्म म्प भू त वि त्रि पं च ति ग र्णी दि क थ यै त आ द्वा क र्वे त्त इ म्प वि त्रि
वि त र्वे क म्प वा हे तो क र्म म्प र्णा त्वा भू त म्प वि त्रि ग र्णी दि क थ यै त आ द्वा क र्वे त्त इ म्प वि त्रि

जमपस्य जलेमानादिकं कृत्वेत्यर्थः आसीनो वपुःवेति शेषः। विविक्ते देश इत्यादि विविक्ता ग्राथा यत्तु कर्मने
 नैव वदरिका प्रमत्तानं धृतिं तत्र च मम विद्युगधर्मव्यतिकरादिकं वीक्ष्य सर्ववर्णा प्रमाणा यद्विमतं दृष्ट्वा
 निति तृतीये तादृशः। परावरजः अतीता नागत विराज्य कुरुं हो वे गोयस्य तेन कालेन युगाधर्माणां कति

= सकृद्विस्मरन्त्या उपस्य जलं शुचिं विविक्ता कथासीत उदिते रविमंडले परावरजः प्रस
 विः कालेनाद्य कुरुं हसा। युगाधर्मव्यतिकरं प्राप्तं विद्युगोयुगोत्तिका नां नमो वानां शक्तिज्ञां
 च तद्वतां सुप्रदधानात्रिः सत्वा उडु मेधा नृसिता सुषा। उरुतां अजना वीक्ष्य सुनिर्दिष्टेन च क
 था सर्ववर्णा प्रमाणा यद्विमतं दृष्ट्वा हितममो यद्वक्ता चा उहो वं कर्म सुद्वं प्रजानां वीक्ष्य वैदिकी अद्विष्टा य
 ज्ञसंतैवेदमेकं च उर्विद्यां कथ्यतां। सामर्थ्यवर्णा वेदाश्च चार उद्धृताः। इति ह स पुराणं च यं
 चमोर्वेद उच्यते तत्र स ये दधरः पैलः सामगो जेमितिः कविः। वेशं पायन पवै को ति ह्यतो य ज्ञ
 उता अथर्वाणिरसामासीत् सुमंडुर्दामणो मुनिः। इति ह स पुराणं नां पिता मेरो महर्षिणाः।

कुरुं संकरं प्राप्तं वीक्ष्य तथा विद्युगोयुगोत्तिका नां शरीरादीनां तद्वतं काल कृतं। निःसत्वा उडु मेधायु
 उडु मेधा त्वमंदमतीत। ततश्च होत्रोपलक्षिताश्च चार अलिजश्च उहोतारः तैरुपेयं कर्मा सुद्वं इति
 करीयं जसंतै य ज्ञानां मविच्छेदाय चावविष्टः। मेधा हा कगिति उद्धृताः। इत्युक्तं तादाशना अथर्वा
 नृसिता गति प्रवृत्तेः २२

अंतरावतेपादापदा मुनिनागरताख्या नद्या

समाहतरतउतिक्क. १
विचकवतः २ विधविभाग

मसत्रविभगापयोउतमाहातएवेतायेवमतिमेयाविसिवायतितपावाकिंचाअिइतिविजबंधुः
वैवर्ति केद्यधमाः तेषां कर्मरूपेयेयसिधेयः साधनोएवंनवेतअनेतैवप्रकारेणनवल्वितिभूतानां
२५

रः ३

तथतेअप्रयोवेदंघंघं यस्या ननेकया। शिष्यैः प्रशिष्येषु चिथैर्वेदापेक्षाणिनोः सवन्
तएववेदाउनेधेर्धायते पुमपैर्यथा। एवंचकारनगावाश्यासः कृपणवसला। श्रीशुद्धिज
व नानदीनफतिगोचरा। कर्मयेयसिमुदनांयेयएवंनवेदिहाइतिलारतमा। ननकयया
निकुं। एवंप्रवृत्तयसदाप्रतानांयेयसिदिजा। सर्वात्मकेनापियदना। उष्यत्तहदयंतः नापि
प्रसहदयः। सरघव्याप्तेशुचौ। वितर्क्यद्विविक्तयइदंचोवाच धर्मकिंअतवतेनहि
मयोहंदासिपुरवोमयः। मातेतानिर्पलीकेतगदीतंचा। उशासनांसारतवापदेशेनह्या म्
यथैअदर्शिताइत्यतेयत्र धर्मादिषु मूडादिसिरुता।
सीदतः ३

प्रेयसिहितोसर्वात्मकेनापिकर्मणातानिप्रसीदतहदयंयस्यमा। चित्ताप्रसवौदेतंवितर्कयन्नि ५
मुन्येविगातांमानिता। अजिता। (हनुमान नमः)
२८ २९ रासतमा ता २९

५- अथ मे सर्वधर्मस्यो हरिकीर्तनं शरीरवात्सल्यसचित्रं असौदायनारदेनोपदिश्यते ॥ उपसमीपे आ-
 सानं विप्रर्षिः ॥ बृहद्ब्रवाः महायशः स्मयवर्द्धप्रहसन्निदेत्यनेन सुखप्रसन्निर्घोष्यते ॥ यद्वा इति
 तन्निष्काः ॥ अहो महानपि सुत्यतीति स्मयमानः ॥ शरीरः शरीरसिमा नी आ आ आत्मना तेन
 शरीरेण कञ्चिक्किपरिबुध्यति ॥ मानस आत्मा मनोसिमा नी तेन मनसा परिबुध्यति कञ्चिद्वरुते वाति
 दुःखसितवदृष्टवाः ॥

११- अथ ब्रवा ॥ अथ तं सुखमासीन उपसीतं बृहद्ब्रवाः ॥ देवर्षिः प्राह विप्रर्षि वीणापाणिः
 स्मयन्निवा ॥ आत्मारदववा ॥ पाराशर्यमहासागरवतः कञ्चिदात्मना परिबुध्यति श-
 रीर आत्मा मानसा एव वा ॥ जिज्ञासितं सुसंपन्नमपि ते महदुक्तं कृतवाचसारतयस्य सर्व-
 यपरिवृद्धितं जिज्ञासितमधीतं च ब्रह्मयज्ञसनातनं तथा ॥ पिशोचस्याः आत्मनः कृतार्थ-
 वप्रसो ॥ अथाब्रवा ॥ ॥ अह्येव मे सर्वमिदं त्वयोक्तं तथा ॥ पिनात्मा परिबुध्यते सोतस्य
 मय क्लमगावबोधं पृच्छामहे वा ॥ आत्मन वात्मधूतं ॥

जिज्ञासितं ज्ञातमिष्टं धर्मादियत्तत्सर्वं सुसंपन्नं सम्यक्ज्ञातं अपिशब्दादुच्यते चेत्तर्थाः ॥ अथीति या-
 ठे संवोधनं सुसंपन्नत्वे उ ॥ महदुक्तमित्यादि ॥ सर्वैरर्थैर्धर्मादिति ॥ परिवृद्धितं परिपूर्णं ॥ किञ्चायमना-
 तनं नित्यं परब्रह्म तच्च त्रया जिज्ञासितं विचारितं अधीतं अविगतं प्राप्तं चेत्तर्थाः ॥ अथापिशोचस्यितकिं ग-
 र्थमिति शेषः ॥ आत्मा शरीरं मानस आत्मनः ॥ आत्मा परितो न सम्यक्कारणं ॥ अयं क्लमः अस्फुटं हेतुना दत्वा त्वो-
 र्मास आत्मनो ब्रह्म तन्मातनो देहो ॥ अतएव अगाधोऽतितनो रोगो नो दोषस्य ततो-
 रुप्राप्तात् काले लो ॥

देहादेहेतवः आत्मा जीवे बभूवो विभुः परिपूर्णव आत्मना चेत रूपेण असंपन्नः तादात्म्यमजा
श्वासातिब्रह्मवर्चसं प्रवणाध्यापनो कर्षजंतेजः तत्र साधवो ब्रह्मवर्चस्याः तेषु सन्नमः अतिशेषो
विद्यमानकेवलमसंपन्नश्वासातिप्रसृतब्रह्मवर्चसी ब्रह्मवर्चमवानपि असन्नमश्वासाति।

(ब्रह्मवर्चसि वैदिकायते) स्पष्ट

अथाऽपि वतमेदेह्यो त्यात्मा चैवाऽत्मना विभुः असंपन्नश्वासातिब्रह्मवर्चसु शब्दा किं वा
समावता धर्मान प्रायेण निरूपिताः प्रियाः परमहंसातां त एव ह्यः अतः प्रियाः तस्यैवं सि
त्तमात्मानं मत्मानस्य विद्यतः कृष्णश्च नारदोऽस्यागादा अमंप्रागुदाहृतं तमसि जाय म
हमाप्रत्युत्थाया गतं बुनिः पूजयामास विधिवत् नारदं सुरपूजितं ॥ इति श्रीनारायणतन
दा उरणो नारदया समंगमो नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥

सरस्वती तीरस्थ
वा २

प्रथमे

प्रायांतरे कमनीयतमोऽपीति उशन्नमः असंपन्नो हेतुं च यमेवाशंकते किं वै तौ प्रायेण ह्यसं
नहियस्मात्त एव धर्माः अच्युतस्य प्रियाः खिलं नृतं विद्यतः खेदं प्राप्नुवतः कृष्णस्यो प्रागुदाहृतं
सरस्वती तीरस्थं नारदमागतमसि जाय महमाप्रत्युत्थाय विधिवत् पूजयामासेति ॥ इति प्रथमस
तर्था ॥

व्याने २

का. नि. नी. २

२

वासुदेव व्यतिरिक्तान्यविषयज्ञानवदेवांत्यविषयं वा कृत्वा उर्यंच विलमेवेत्याहवेनीचित्रपद
 मपि ७ दूचोहरेयशो न प्रगणीत तद्वायसंतीर्थं का कृत्वा नांतिस्त्रानंशंतिमयतो जतः। मान
 माः सत्त्वप्रधाने मनसि वत्तमानाहंसायतयः यत्र नतिरमंतिकहिचिदपि नितरां नरमंतो उशिजाप
 यः उशिक कमनीयं ब्रह्म कृयो निवासो ये धांतो यथा प्रसिद्धाहंसा मानस सरमिचरं ता कमनीयप

उशि क्षया कमनीय नि वा सि

नयद्वचश्चिप्रपदहरेय शोजगत्प्रवित्रं प्रगणीत कहिचित्रा तद्वायसंतीर्थं उशंतिमा
 नमानयत्रहंसातिरमं उशिक कृयाः तद्वा प्रिमर्गो जनताय विमवो यस्मिद्वप्रतिश्लोकमव
 द्भवत्यतिनामान्यः नंतश्चयशो कितानि शु एवं तिगायंति गणंति साधवां॥

युक्तं विवेचनं नयस्य

यत्

प्रति

अ १

पाषाणं तिकासाः त्यक्तविचित्राद्वादि युक्तेः प्रसर्गः सचासौ वादिसर्गः वाचं प्रयोगां जना तां समुहो ज
 नाः तन्मा अघं विलावयति नाशयतीति तथा यिस्मिद्ववा प्रिमर्गे अवद्भवत्यपि अणशद्वादि युक्तेः प्रि
 ति श्लोक अतस्तस्य यशसां कितानि नामानि सवन्ति। तत्र हे उः। यस्या निनामानि साधवो महां ता वकरिह
 ति शु एवं ति श्रोतरि सति गणंति अन्तरा उच्चयमेव गायंति कीर्तयंतीति।

बैष्टगर्वे का कर्मा जस्या ते नरमंति इति अना विनाः पि उ पदचा उर्यं सगवद्यशः प्रधानं वचः पति च मित्या

अगाधबोधतांप्रपञ्चयन्नाहामवाइतिज्ञात्वा॥ सर्वगुह्यज्ञानेहेउ॥ यद्यस्मात्पुत्राणां उपासितस्तथा॥
 कथंभूतःपरावरेणकार्यकारणनियंतामनसैवसंकल्पमात्रेणगुणैःकृत्वाविश्वंमृजतीत्यादिकं॥
 त्वंउल्लोकीपर्यटन्नर्कइवसर्वदर्शी॥ योगवलेनैवात्रैवावायुरिवसर्वप्राणिनामंतश्रुःसः॥
 आत्मसाक्षीबुद्धिवृत्तिज्ञः॥ अतःपरेब्रह्मणिधर्मतःयोगेननिष्ठातस्यातडुक्तंया शिवल्लेनाइत्याच्चा
 रदमाहिंसादानस्वाध्यायकर्मणां॥ अयंउपरमोधर्मोयद्योगेनात्मदर्शनमिति॥ अवरेचब्रह्मणिवेदा
 ३. न भ्या पादि वर्जनेः ॥ १० ॥ त्यादि लोका ३ यदस्य ३
 सवैभवाइवेदममस्रगुह्यमुपासितोयमुत्तमःपुत्राणां॥ परावरेणोमनसैवविश्वं
 जत्यवत्यतिगौरसंगः॥ त्वंपर्यटन्नर्कइवउल्लोकीमंतश्रुवायुरिवात्मसाक्षी॥ परावरे
 ब्रह्मणिधर्मतोव्रतैःस्नातस्यमेनूतमलंविचक्षा॥ श्रीनारदउवाच॥ नवताःउदितत्रायं
 शोभगवतोऽमलायेनैवासौतनुष्येतमन्येतद्दर्शनंखिलांयथाधर्मादयश्चार्थाःपुनियर्थाःउकी
 र्जिताः॥ नतथावायुदेवस्यमहिमात्यःउवर्णितः॥
 एवैवतैःस्वाध्यायनियमैर्निष्ठातस्यमेअलंअत्यर्थं यत्तन्मूनंतद्विचक्षावितर्कं याअउदितत्रायं
 अउक्तप्रायसात्तावद्यशोविमलंवितायेनैवधर्मादिज्ञानेनासौसगवाननुष्येतदेवदर्शनंज्ञानंखि
 लेनैवत्येनानुलगवद्यशएवतत्रतत्राउवर्णितंतत्राहायथेतिचशब्दाद्धर्मा हिंसाविनाशिनो
 व्याधर्मादिवत्याधान्येनवायुदेवस्यमहिमानौक्तइत्यर्थः॥

व त क ना नि र सा पु ने ना मा नि र सा ह त र ए ना मा नि तै मा ना मा रू पा ह व वृ द्वि र्प स्या त व स प य क र व त स ॥ १० ॥

वि ५ के दो षां तर मा हा त त उ रु क्र म वि चि त्ता त र थ क्र द शः अ त ए वा न्य थ ष का रां त रे ण य चि चि त् र्य ॥
तर वि व क्त तः त या वि व क्त या क्त तैः स्फुरि तै रू पे र्ना म लि अ व क्त यं तो प क्षि तैः डः शि ता न व क्षि ता स त म तिः
क दा प्र त क्ता पि वि प्र ये आ स्य दं क्षा तं न ल ने ता वा ते न ह ता आ धृ णि ता नो रि वा त ड क्क री ता सा वि य स य म ति
का उ द्वि रे को ह क्क रु ने द ना व ड्क शा ख्य तं ता श्र बु ह्योऽव्य व सा यि ना मि त्या दि त दे वं ह रि य शे वि ता मा र
ता दि उ क्त तं ध र्मा दि व र्ण त म किं चि क्क र मि यु क्तां प्र तु त वि रु द्ध मे व ज्ञा त मि त्या हा ड गु ष्मि तं नि द्ये स म क
त त तोऽथ या किं च न य द्वि व क्त तः पृ थ ण श स्रै क्क त रू प ना म लि न क र्हि चि क्का पि च डः शि ता म ति र्
त त वा ता ह त नो रि वाऽस्य दं ड गु ष्मि तं ध र्म क्क तेऽनु शा स तः अ ला व रे क्त स्य म हा र थ त्रि व म य
वा क्य तो ध र्म इ ती त र स्थि तो न म न्य ते त स्य नि वा रा णं ज न ॥ ॥

मो दि ष्म सा व त ए व र क्त स्य त त रा जि णाः उ रु ष स्य ध र्म क्क ते ध र्मार्थं अ नु शा स त स्र व म हा न य व ति क्त म
अ न्या यः क्त इ त्य त आ हा य स्य वा क्य तोऽय मे व स्र व्थो ध र्म इ ति क्षि तः इ त र प्रा क्त तो ज न त स्य का स्य क
मो टो अ न्ये त त त्व ज्ञे न क्रि य मा णं नि वा रा णं अ य मे व वा स्र व क्रि य मा णं य द्वा न क्त म
ण भ प्र ज या नै ध ने त त्या गे नै के अ भु त त्व मा न श्रु ति या दि अ त्या क्रि य मा णं नि वा रा णं य थार्थ मे व दि ति न म
य तो किं उ प्र वृ त्ति मा र्गा त धि क्त त वि प्र यं त दि ति क ल्प यं तां त ड क्क म तां त रो प न्या जे त हे त त्रै वं श क्य ते य ड
योऽने पं थ्या द यो न राः ग ह स्र त्वं न श क्यं किं ड ते षा म यं वि धिः तै षि क व्र ह्म च र्यं वा प रि आ ज क ता वि वा
तै र व स्य गृ ही त स्यो ना दा चे त दु स्य त र त्मा थ ॥ ५ ॥

ननु ब्रह्ममात्रादपि कर्मणा पितृलोको यदि प्रैति पितृलोक जातु फलमस्ति यत्तत्रा होतस्येव हेतोः त
 दर्थं यत्नं कुर्यात्। उपरि ब्रह्मपर्यंतं यथाऽष्टावरपर्यंतं यथा मज्जि जीवेन लभ्यते। षष्ठी उपर्यवत् ननु हि
 वयसुखं अन्यतएव प्राचीन कर्मणा सर्वत्र नरकादावपि लभ्यते इति। खल्वन्यथा इति। खल्वन्यथा इति।
 पितृलोकं तद्वत्तदुक्तां अप्रार्थितानि इति। खानियथैवायांति देहिनां। सुखान्यपि तथामन्ये देयमस्ति।

= तस्येव हेतोः प्रयतेत को विदो न लभ्यते यद्भ्रमता सुपर्यधः। तल्लभ्यते इति। खल्वन्यथा इति। सुखं
 कालेन सर्वत्रातीरं हमा। न वै जनो जातु कथंचना व्रजेत सुकुंदसेवा। च वदो संशयो। २०
 स्मरन् सुकुंदं प्रपूहन्तं पुन विहातुमिच्छेन्नरस्य हो जनः॥
 यतः १

तिष्ठिचतः। यडकं यत्र कवाः। स द्रमपृदिति तडपपादयति। तवा इति। सुकुंदसेवी जनो जातु
 कदाचिरकथंचन कुपोतिगतोऽपि मंष्टिना व्रजेत नाविशेत्। अंगं अहो न्ये अवलकेवल कर्मानि
 च वदिति वैधर्म्यदृष्टांता। कुत इत्याह। सुकुंदं द्यौः। उपगृहन्तं आलिगन्तं पुनः स्मरन् विहातुं नैवेत्ता।
 यतोऽयं जनो रसग्रहः। रसेन रसनीयेन गृह्यते वशीक्रियते। यद्वा रसनीयेन ग्रहणं होयस्य तडकं सत
 वता यतते चततोऽर्थः। संसिधौ कुरुनंदनाष्ट्यां न्यासेन तेनैव क्रियते स वशोऽपि स इति।

ननु यद्येवं प्रवृत्तिमार्गो निर्दिष्टः तर्हि तद्विनिर्दिष्टमार्गो सर्वक्रियायागे नैव परमेश्वरस्य स्वरूपानुभूतेः किं तद्य
 शः कथं तेनापि तत्राह विचक्षणोऽतिनिष्ठः कश्चिदेव निवृत्तिं सर्वक्रियानिवृत्त्या अस्य वित्तोऽप्य
 निर्विकल्पकसुखात्मकं स्वरूपं वेदिभुञ्जामहं तत्तु न रविचक्षणः प्रवृत्तिस्तु तावद्विभुत्वे हेतुः न
 अंतःकालतः पारं च देशतो यस्य तस्य वित्तोऽपि तत्तत्कारणतः हेतुः अनात्मनो देहाद्यतिमा नि
 नैव त एव श्रौतः सत्त्वादिभिः प्रवर्तमानस्य दर्शय सवानिति त्वमित्यर्थः पादांतरे हेतुवन्नितिसंबोधनं
 एवं तावत्कामधर्मादेरनर्थहेतुत्वात् विहाय हरेर्लीलेव वर्तनीयेत्युक्तं इदानीं नित्यनैमित्तिकक
 विचक्षणोऽप्यहंति वेदिभुञ्जामहं तत्तत्पारस्य निवृत्तितः सुखां प्रवर्तमानस्य श्रौतनात्मनः
 तो नवान् दर्शय चेष्टितं वित्तोऽप्यत्काष्ठधर्मचरणं बुद्धं हरेर्लज्जपक्षोऽथपि तेन तोयद्वियवक
 वाऽनदमधूदमुष्पकिं को वाऽर्थः आप्तोऽनजतां धर्मतः॥

मतिष्ठामप्यनादृत्य केवलं हरिस्तस्मिन्निरेवोपदेष्टुं शक्येनाह त्वत्केति ननु धर्मव्याप्तौ न लज्जानति
 परिपाकेन यद्विदुस्तथो स वेत्ततदा तत्का विचिंतयति पुनरप्येव प्रिये ततो प्रपश्येत्तदा धर्मतः
 गतिमिदोऽनर्थः स्यादित्याशंक्याह ततो लज्जानात् कथंचिदप्रपश्येत्प्रिये तवायदितदाऽपि तस्मिन्निरेव
 कर्मानधिकारान्नानर्थशंका अंगीकृत्याप्याह वाशब्दः कदाचो यत्र कदाची च यो नावपि अमुष्पतस्मिन्निरेव
 कस्य अमदमधूदमुष्पकिं नादृष्टेवैत्यर्थः तस्मिन्निरेव तदा सजावाहिते तावदित्याह अतज्जिह्वुकेवलं धर्मतः को वाऽ
 र्थः आप्तः अतज्जतामिति वृत्तीनुसंधानमात्रविवक्षया पतेत् ३

इत्येवमगच्छीतां प्रधातयेतां उवाच ये अक्रांत उको नगवाशकाश्च तस्य लीला इत्यपेक्षायामा ॥ १३३ ॥
 ते स्यात्तावन्निवसन् अस्मादितरः इत्यगत्पंचो न पृथक् कश्चिदश्वरमुपपंचात् पृथगित्यर्थः । तत्र हेतुः यतो
 मगत्तः हेतोर्जागतः सित्यादयो न वंति । अनेनैव लीला अपि दर्शिता ॥ यद्वा इदं विश्वं समवायमि ॥ १३४ ॥
 वसन्ती वोऽपि नगवाशचेतनाचेतनप्रपंचस्य द्व्यतिरेकेण तासिमा एवैकसत्त्वमित्यर्थः ॥ हि सा न
 सत्त्वोत्पत्तिदं ब्रह्मेत्यादिप्रमाणं सूचितां तद्विषयमेव सवाचेदप्रादेशमात्रमेकदेशमात्रं आचार्यमानुष
 इदं हि विश्वं नगवानिवेतरो यतो जगम्या न निरोधसंनवा ॥ तद्विषयं वेदप्रवांस्यथापि तै प्रादेशमा
 त्रं न वतः प्रदर्शितां त्वमात्मनाऽत्मानमवैह्यऽमोघदृक् परश्रुतः परमात्मनः कलां अजं प्रजातं
 जगतः शिवाय प्रजानमहात्मा वा अदयोऽधिगण्यतां इदं हि जं सप्रपमः श्रुतस्य वाचिष्ठस्य स्तुति
 च उद्दिश्योऽविश्रुतोऽर्थः कविनिर्निरूपितो य उन्नमश्लोकगुणानुवर्णनं ॥ १४-२२ ॥
 स जेवेदेत्यादिश्रुत्यर्थसंपादनाय प्रदर्शितां न च तवाचार्यपेक्षा इत्यगवतारवादित्याह । मिति २-हे
 श्रमोघदृक्त्वं आत्मना ध्ययं आत्मानमजमेव संजातं जगतः शिवाय प्रजातमवैहि । कृतः ॥ परस्मैपूतः
 कलां अगच्छतां तत्र स्मात्माहात्मा वस्य हरेरुदयः पराक्रमो अवि अधिकंगण्यतां निरूप्यतां मनेन
 वत्तयादिसर्वतवसफलं स्यादित्याह इदं हीति । कृतादयो तावेति शास्त्रमेव दितुं पः अवर्णनं ॥ १४-२३ ॥
 अस्मिन्नित्योऽर्थः फलां किंतु उन्नमश्लोकगुणानुवर्णनमिति यत् ॥ २१ ॥

सत्संगतो हरिकथाप्रदणार्दिफलं सुवृत्तं तेन प्राप्तं यति। अहं उराः पूर्वकल्ये अतीतसवे पूर्वजना
 निषेदवादिनां दास्याः सकाशादसवं जातोऽस्मि। निरूपितः तिष्ठकः क्रययोगिनां शुश्रूषणो प्रावृषिव
 र्जपसकिते चात्र मां स्पे निर्विविक्तां निर्वेशं एकत्र वा शंकुं मिच्छतां। अपेता न्यखिला निचापला
 नियमावस्मिन्नित्येतं द्विये। अधतकीडनकेत्यक्तकीडा साधनो। अत्र वदति अत्र कले उद्विष्ट
 अहं उराः अतीतसवेऽसवं मुने दास्याः शुक्रम्याश्च न वेदवादिनां। निरूपितो बालक एव योगिनां
 शुश्रूषणो प्रावृषिनिर्विविक्तां। ते मयः पेताखिलचापलेऽर्ककेदां तैः धृतकीडनकेऽत्र वदति
 यकीः कृतां गद्यपितुल्यदर्शिताः शुश्रूषमाणे मुनयोऽल्पसाविणि। उद्विष्टलेपा ननु मोदितो द्विजैः
 सकलं उज्जोतदप्राप्तकिलिषः॥ एवं प्रवृत्तम्यविशुद्धचेतसः सुहर्मणवाः स्मरुचिः प्रजायते। त
 चः हं क्लमकथा प्रगायताम उग्रहेणाऽष्टावन्मतोहराः॥ ताः अद्वयामोऽनुपदविश्रवतः प्रिय
 अवस्यः गममाऽसवेमैतिः। तस्मिंश्च दालवृक्षरुचेर्महासुते प्रिय अवस्यः स्वलितामतिर्ममायया
 सैतमदसस्वमायया पश्येमसि बल्लणिकल्पितं परे॥
 तेषां उपात्रलगावते द्विजैरनुज्ञातः सव उं जे मते ततो जनेनापात्र किलिषो जातोऽस्मि ते प्रां धर्म प २ सं २
 मते न एव आत्मनो मनसो रुचिः प्रजायते स्मेत्युपगं॥ अष्टावन्मृतवानस्मि मे अद्वयाममेव व्रतः सिद्धयान्न
 योमवलाजितितया अतोममेत्यस्यापोतसक्त्या प्रिये अवोत्स्यतस्मिन्नावतिलवृक्षरुचेर्मम असवलिता अप्रतिहं तो
 मतिः असवदित्युपगं प्रयासत्या परेऽपंचाती ते बल्लरूपे मयि सदमतस्य संपुष्पं च एतदशरीरं ममाय
 स्वविषयाक स्तितं तत्र वदुतोऽस्मीति क्लममेव पश्यामि ॥

एवं बुद्धत्वं पदार्थज्ञाते देहादिकृतविद्वेष्टेन निवृत्तिविकाटकात् किं जातेत्याह
 मिति। हरेर्यशः॥ अत्र सर्वविकालो तस्येति बुद्धत्वं पदार्थस्य दृढतन्मिमतो मे प्रथितस्य विनीतस्य
 ममिति साधनधृतधर्मतत्त्वज्ञानं गुह्यं त आद्यं विविक्तात्मज्ञानं गुह्यतरं तथापि श्रुतज्ञानं गुह्यतमं सगवतो
 दितं सागवतशास्त्रं अत्र बोधवत् उच्यते इति वदन्तः॥ तदेव ज्ञानं पूर्वोक्तत्वं पदार्थज्ञानात् विवेकेन दर्शयन्ति येन ते
 ति अविदं ज्ञातवान् हा त आधनधर्मरहस्यं च सूचितमित्याह। एतदिति ता प्रत्ययस्याध्यात्मिकादेशिकेति

५० शरत्प्रावृषिकाट्टहरेर्विशृणुतो मेऽत्र सर्वयशोऽमलां संकीर्त्यमानं मुनिर्निर्मलात्मनि
 • किः प्रवृत्ताः स्मरजस्रमोपहा। तस्यैवं मेऽचरन्तस्य प्रथितस्य हतेन सः॥ अद्वैतान्तर्यामिणोऽन्त
 • स्याः उचरन्तवा ज्ञानं गुह्यतमं यत्र आकाङ्क्षागवतो दितं। अत्र बोधनामिष्टं तः कृपया दीनवत्
 • ला॥ येनैवाऽहं सागवतो वा सुदेवश्च वेधसः॥ माया उसावमविदं येन गच्छन्ति तत्पदा एतत्सं सूचितं
 • ब्रह्म उता प्रत्यक्षि किं सितां यदी श्रुतं सागवतिकर्म ब्रह्मणि सावितं॥ आमयो येन श्रुतानो जायते
 तस्यैव बुधता देवस्यामयं दृष्टं न उनातिचि किं सितां॥

चित्तं सेषजं निवर्तकं सत्त्वशोधकमिति यावत् किं तत्सागवतिना वितं समर्पितं यत्कर्म तत्सागवतं कथं प्र
 तं सागवति। ईश्वरे सर्वनियन्तरि एव प्रवृत्तिरिति अप्रच्यत इति रूपेण ननु संसारहेतोः कर्मणः कथं ता
 त्रयनिवर्तकत्वं सामग्रीने देन घटत इति सदृष्टं तमाह द्वाभ्यां। य आमयो रोगः येन घृतादिना जायते
 तदेव केवलमा मयकारणं भूतं इत्येतमा मयं न उनातिन निवर्तयतीत्यर्थः॥ किं उचि किं सितां इत्यान्त
 र्ना वितं सत्त्वनात्यवयथा

एतच्चतुष्टयमपि हरिः स्वमदृशज्ञानादिकंदत्तवान्त्वाहंमंभुनिगमंभोपदेशमयाचुषितं अवे
 शावालायंप्रीतिंदायतस्त्वमप्येवंकृविद्याहात्रमितिअदधंअनलंभुतयस्यहेअदप्रभुतविशोर्वि
 तंयशःप्रख्यादिकथययायेनविक्रतेनभुधेतविदांविडपांभुभुसितंवीधुमिह्यासमाप्यतोयतःडाःखेगा
 ितातांलेशशांतिंप्रकारांतरेणानमन्त्यते॥ इतिप्रथमपंचमः॥॥आसम्यप्रत्ययार्थचषधेप्राज्ञमसं
 भंभुनिगमंभुभुअवेत्यमदभुषितंअदात्मेज्ञानमैश्वर्यंभुस्मिन्नावंचकेशवः॥त्वमर्थः॥दप्र
 क्रतविक्रतंविशोः॥समाप्यतेयेनविदांभुभुसितं॥प्रख्यादिडःखेभुङ्करहितात्मतांमंलेशतिवी
 उशंतिताःत्यथा॥इतिश्रीलागवतेप्रथमस्कपंचमोऽध्यायः॥॥॥सूत॥॥एवंनिशम्यलगवाइदे
 र्जंत्सकर्मचाष्टयः॥प्रप्रभुतंभुभुश्यामःमत्यवतीसुतः॥॥श्रीवेदद्यासउवाचा॥॥सिङ्गनिर्विप्रम
 सिनेविज्ञानादेहसिध्वावर्त्तमानोवयस्याद्येततःकिमकरोद्भवाराध्यायंभुवकयाष्टन्यावर्त्तितेप
 वयः॥कथंयेदमुदग्राहीकालेप्राप्तेकलेवरं॥प्राक्कल्पविषयामेतांस्मृतिंतेपुरातनमानस्येषक
 उवाकालएषतर्वन्निराकृतिः॥॥श्रीनार॥॥सिङ्गनिर्विप्रवसितेविज्ञानादेहसिर्ममावर्त्तमानोवय
 स्माद्येततएतदकारिषः॥॥
 वेधलाप्यनारदाप्राहकृलमंकथनोद्भवः॥॥अथमपितयाचिकीर्षुर्भुरूपदेशानंतरत्नावितञ्जरितंएहति
 रिरिताविप्रवसितेहरदेशगमनेकृतेमतिविज्ञानस्यादेहसिःपरंवयउत्तरमायुःतेत्वयावर्त्तितंतीतांइदमितिद
 सोऽनरुतंकलेवरंउदग्राहीउरुष्टवानसि॥एषकल्याणलक्षणःकालःतेस्मृतिंकथंनयवधारनखंडितवानप्र
 रीभावमार्घः॥यतःएषतर्वन्निराकृतिरपनायोयस्योसिःअकारिषंकृतवानहारेफषकारयोर्विज्ञेयः॥
 ५३

इत्यतः कर्त्तव्यं कालतत्रवमात्रसहस्रं त्रितयवसमित्याहविति॥ एकएवाहमात्मजायस्याः सा
 नितमूढेति च मेहात्रुबंधहेतुः किंकरीत्यम्यायं प्रपद्यति॥ अष्टतंवासा अतो न कल्याणसमया
 सीत्तादासमयी योषेत्यतिपारवशे दृष्टांतः॥ तदेवं सा मेहं च को अहं च दिगादिष्टनमिज्ञः अहं च

एकात्मजा मेहनती योषिन्मूढा च किंकरी॥ मयात्मजेऽन्यगतौ च को मेहात्रुबंधनां॥ साऽष्टतंवा
 न कल्याणसीयोगक्षेमं मेहेतुती॥ ईशश्च हिवशेलोको योषादासमयी यथा अहं च तद्वत्सकुले
 • विवोऽदवे कृयादिदेशकालास्यत्पन्नो बालकः प्रचहायनः॥ एकदा निर्गतां गेहा दुहंती निशि
 • गां प्रथि॥ सप्तदशत्यदाः स्पृष्टः रूपणां कालचोदितः॥ तदा तदहमी शश्वत्तानां शमनी सतः अ
 उग्रहं मथमानः प्रातिष्ठं दिशुवरां॥ १॥

तन्यवसमित्याहा अहं च तस्मिन् ब्रह्मकुले तस्याः मातुः मेहात्रुबंधस्यावेक्या कदाचिरमेदिति प्रतीक्षते
 न्यर्थः कृषि वात्रवासं कृतवाशो प्रचहायनः प्रचवर्षा गेहा निर्गतां दुहंती हेतौ शतप्रत्ययः दोगुणं निर्गता
 मित्यर्थः॥ पदापादेन आश्लेषः ईषदाक्रांतः अदश त्वअवा दत्ता तत्मात्रमरणं कल्याणमसी सत ईश
 स्या उग्रहं मथमानः प्रातिष्ठं प्रसिद्धोऽस्मि॥

स्पृष्ट

मां २

च ९

स्फीता रजतपदां न तियाताः सत्रमहद्विपिनमद्राकमातव उयना वयः॥ जतपदादिभुनानाग्रणीयुको
 उममदृष्टिः सत्रगतोः हसिति तात्यर्यार्थः॥ स्फीता रजसपुद्गा रजतपदा उदेशा रतत्र तस्यां दिशि उग्रामवज
 करावा तत्र उग्रणि राजधान्यः ग्रामाः स्तुष्टु प्रोक्ताः॥ विप्रश्च विप्रहत्याश्च यत्र चैव वसंतितो स उग्राम रति
 प्रोक्तः पुद्गाणां वा स एव चेति। वजा गो कुलानि। आकराः रत्नाष्टय विस्माना निता र। खेटाः कर्षकपाशा
 यवतगिरितटग्रामाः॥ स्तुष्टु कावा एक तोयत्र उग्रामो नगरं चैकतः। स्त्रितां मिश्रं उग्रवर्तनमनदी गिरिस
 स्फीता रजतपदां सत्र उग्रामवजा करा र। खेटवर्तवादीश्च वनां सुपवना निच। विप्रधातु
 विवित्रादीनि सत्रप्रभुज डमा र। जलाशया र शिवजला उ नलिनीः। सुरमेविताः॥ विप्रधने पत्रर
 ये विप्रम डमर श्रियाः॥ नलवेणुशरसं व कुशकीचकगद्गरं एक एवाः तियातोः दमद्राक्ष विपि
 नमहत् ॥ ॥

का १

कुर्जम

माश्रयमिति। वाघः। दृगुष्णवार्तिष्ठाः वनानि स्रुतः सिद्धदृक्षाणां समूहाः॥ उपवनानि रोपितदृक्षाणां
 तानि च। वित्रे र्वात्रलिः। धर्ण र। जताघैः। विवित्रा न डी श्र। इत्यै र्ममाश्रुजाः शाखायेषां ते डमायेषु ता र। श
 वानि सदाणि जलानि येषां ता र। नलिनीः सरसीः॥ वित्राः श्रुतायेषां तैः पत्ररथैः पक्षिभिः तत्रादप्रभु द्वै
 त्यर्थः॥ विप्रमद्रिः प्रमरैः श्रीः शोलायामां तानलिनीः अ तियातः अतिक्रम्य गतः सत्रमहद्विपिनं वनमद्राक्ष
 कीदृशां नलवेणुशराणां संवैः कुशैः कीचकैश्च गद्गरं डुर्गमां तत्र वेणुजातय एव विप्रलां तरालगर्जाः कीचकाः

होरडः सहो प्रतिसयाकारं नयं कररूपं आलादीनामजिरं क्रीडास्वातं परिश्रान्तानीं द्विं नि आत्मा देहस्य
 स्य तत्प्रापरीतो व्यासः उपस्थष्टः आचांतः पिप्पलोपस्थे अश्वत्थमूले आश्रितः उपविष्टः आत्मना त्रया आ
 त्महं हृदिष्ठं आत्मानं परमात्मानं सावेन सक्त्या निर्जितं वशीकृतं यच्चेतः तेन ओं कं येन अश्रकलायु
 के अक्षिणीयस्य प्रेमोऽतिरेण निर्विघ्न उलका न्यागानियस्य आनंदानां संभवे महाष्टरे परमातं देव
 २५ यो रं प्रतिसयाकारं व्यालोष्ट कशिकाजिरं परिश्रान्तं द्विआत्मा हं हृदि परीतो बुभुक्षितः आत्मा यो
 त्वा हृदेन व्या उपस्थष्टो गत अमः तस्मिन्निर्म भुजराणे पिप्पलोपस्थ आश्रितः आत्मना त्रया तमा
 २५ तस्य यथाश्रुतमचिंतयं व्यापतश्चरणं लो जं लाव निर्जितचेतसा ओं कं व्या अश्रक लाकस्य हृद्या
 श्रीमेश तेर्हीराः प्रेमातिशय निर्विघ्न उलकां गोऽतिनिर्वृतः आनंद संभवे लीनो नाऽपश्चात्तयं स
 ने रूपं तं गवतो यत्र तमनः कांतं अचापहो अपश्य स हं सो तस्यै वैक्त्या हर्मना इवादिदृष्टुं स द
 हं हृद्यः प्रणिधाय मनो हृदि वीक्षमाणोऽपि नाऽपश्य मवित्तम इवाऽ उराः एवं यतंतं विजनेमा मा
 हाऽगोचरो गिरां गंतीर अक्षया वाचा उचः प्रशमयन्निवाहं ताऽस्मिन्नात्मनि सवारतमां इदुमिहा
 हंति अविपक कषायाणां उदर्शोऽहं कयो गितां
 सयं आत्मानं परं चामन सः कांतं अलीष्टं अचाशो कातामपहंतीति तथा तत्र उवस्ये बुद्धितोऽस्मि हृदि मनाऽ
 निधाय शिरी कृत्या अविष्टमोऽहमात्र इव असवमिति शेषः गिरामगोचरः सर्वदेन स्यादिषय दृष्ट इत्यरोह
 तो नमात्रु कं पसं बोधने मा इति मां इष्टं तां हंति यतो न विपक्वा दधां कषायाः मलाः कामादयो येषां ते पां कयो गि
 तां अनिष्टजयो गतां
 मा इति १

ऊतश्चर्हिदृष्टासीत्तत्राहासकृतदशितमयेति यत्त एतत्कामायमप्यनुगायाश्चक्रामेन किमित्यत आदिमं
 कामः प्रमात्रहृद्यारकामाश्च अदीर्घयाऽपि सतांसेवया अवयं निधं लोकं देवां मज्जनतां मत्पार्थदतां गता
 म्प्रापतां चर्हि मेरो निरोधे संहारेऽपि प्रजासर्गस्य निरोध इति वा तत्प्रसिद्धं महद्भूतं अस्म महतो प्रतप्त
 त्रिदशितमेतद्यद्येद इत्यादि श्रुतेः। कीदृशांश्च श्वरं सर्वनियंतां नलसिलिंगं मूर्त्तिर्यस्य तत्तत्तल्लिंगां मंति
 त्रिदशितमेतद्यद्येद इत्यादि श्रुतेः। तस्मै अदृष्टाय। अवनामं प्रणामं विदधे कृतवानहं तेनानुकंपितः सकृदतत्र
 सकृद्यदशितं रूपमेतत्कामायते नयामकामः शनकैः साधुः सर्वत्र सुंचतिहृद्यारकामसेवया
 दीर्घया तेजातामपि दृढामतिः। हित्वा वयमिमं लोकं गतामज्जनतामसिमतिर्मयि निवडेय तवि
 पद्येत कर्हि चिरप्रजासर्गनिरोधेऽपि स्मृतिश्च महद्भूतहाता एतावदुक्कोपरगम तत्तद्भूतं
 नोलिंगमलिंगमीश्वरं अर्हच तस्मै महतां महीयसे शीर्षाऽवनामं विदधेऽनुकंपितः तामाय
 नंतश्चरुतत्र प्रपवद्भुत्याणिलद्राणि कृतानि च स्मरशां पर्यटं शुष्टमनागतस्य हः कालं प्रती
 कुरु विमलो विमस्मरः। एवं कृत्स्नमतेर्वस्य अस्मत्कस्याऽमलात्मनः। कालः प्रादुरभू काले तडिओ
 दामिनीयथा॥
 सर्वेषः प्रपन्नस्य
 मः त्यक्तलज्जा विमस्मरो जातोऽस्मीति शेषः। काले घ्रावमरे कालः शुचुः प्रादुरभू आविर्ब्रूवा अत्यस्त
 इति वेदं दृष्टांतः विष्णुदेवता सौदामिनीति विशेषां स्फुटव्यप्रदर्शनार्थं। शुद्धाममाला तत्रैव वा यौदामिनीना
 लाकारेत्यर्थः। यद्वा शुद्धामापर्वतः तेनैकदिगिति सुत्रेणास्फुटिका हि मयपर्वतपुंति सदा हितिकद
 नस्तुतामवतिरुदित्यर्थः। यद्वा तडिदिति अंतिक इत्यर्थः। तडिदित्यंतिकवर्षयो रिति तेन कृत्स्नस्मरणत्वात्

मत्पार्थ
 कर्त्तुं
 मने

प्रउपमाने मयितामिति। अयमर्थः॥ हिंसाऽवयमिति लोकं तान् जनान् नतामसीति यासागवती लग
 दत्तापदरूपाऽहं सच मयीतु। प्रतिश्रुतातां प्रतिगावतामयि प्रयुज्यामाने तीयमाने आरब्धं कर्म
 तन्निर्वाणं समाप्तं यस्या आरब्धकर्मणो निर्वाणमेव निर्वाणं यस्येति सः पंचभूतात्मको देहो न्यपततः।
 अनेन पार्श्वदत्तवृत्तामकर्मरिब्रह्मं शुद्धत्वं नित्यवमित्यादि सूचितं सवति। इदं त्रैलोक्यं आदाय उग्रसे

वृत्ता

तो

३० प्रयुज्यामाने मयि शुद्धां सागवतीं तनुं। आरब्धकर्मनिर्वाणो न्यपतत्यांच सौतिकः॥ कल्यांत इदं
 मादाय शयानेऽस्युदव्रतः॥ शिशुपिषोरनुप्राणं विविशेऽतरहं विसोः॥ सहप्रयुगापर्यंत उत्था
 नेदं सिद्धकृतः॥ मरीचिमिश्राकषयः प्राणो न्योहं च जज्ञिरे॥

सत्यलोकात्

इत्युदव्रतः॥ एकार्णवस्यां न शिशयाने श्रीनारायणे शिशुपिषोः शयनं कर्तुं मिहोर्विलोर्जसाणां च नः
 मध्यं अत्र प्राणं निश्वासेन सह विविशे प्रविष्टोऽहं ततोऽवतीर्य विआत्मा देहमाविश्य चक्रिणः॥ अत्राप
 वेधनं निद्रामेकीध्र्याय विष्णुनेति कर्मैके॥ स्वायने सतीति पाठे स्वायतेष्वप्यत्र यनेऽसि शिशयि
 षोर्जसाणा इति श्रीनारायणे नाले ददिवदयोक्तृतिः॥ न त्वं प्राणोऽसि इदं योऽसि अहं मरीचिमिश्रा
 तन्मुखा अपयश्च जज्ञिरे॥

मासये

यं कामं एव हि न यांति तप आदि निर्वहिलोकां ताः अंतर्नयांति अहं तु महाविष्णोरनुग्रहात् अत्र तत्र
सत्रयं ब्रतः सत्रं तर्हि अपर्ये मिपर्ययामि क्व विदपि अविद्याता अप्रतिहता गतिर्यस्य सः किमिति पर्ये
इति श्रुत्वा लोकां मंगलार्थं मित्याह च उति देवेने श्वरेण दत्ताः श्वराः मिषादपेन गांधारषट्मभ्यम देवते
पंचमाश्रितमत्र तप एव ब्रह्म ब्रह्मा सिद्धं जकच्चात् तेन विप्रुषितां चतः सिद्धमत्र श्वरामित्यर्थः पूर्वप्रिये
हं नालापदंती कृत्वा स्वयं योजनमाहा प्रगायत इति परप्रयोजनमाहा एतद्गीतिमात्रा विषया प्रोक्तं स्यात्
अंतर्नयांति श्वरलोकां श्रीरुपर्ये मयः स्कंदित ब्रतः अनुग्रहात् महाविष्णोरविद्यातगतिः कश्चिद्देवदत्तामि
मां वीणां श्वरब्रह्म विप्रुषितां पूर्वप्रिये वा हरिकथां गायमान श्वराम्यहं प्रगायतं श्वरीर्याणि तीर्थयावः
प्रियश्रवाः आहूत इव मेशी घृंदं दर्शनं याति चेतसि एतद्वाऽनु रचिन्नांतां मात्रस्य शिष्या मुकुः लवसि
धुमवो दृष्टो हरिचर्यां उवर्णनां यमादिसिरीगपथैः कामलो स हतो मुकुः मुकुंदसेवया यद्वत्तया
माऽहानशाम्यति सर्वं तदिदमाख्या तं यत्पृष्टोऽहं त्वया तद्य जन्म कर्म रहस्यं मे स वतश्चाऽत्मतोषणं
॥ सुत उवाच ॥ एवं संलाध्य न गवां नारदो वासवी सुतः आसं अवीणां रणयत्रययो या दृष्टिको मुनि
अहो देव अविर्धन्यो यकीर्तिं शार्ङ्गध्वजः गायत्मा द्युत्रिदं तं आरमयत्याऽनु रंजगत् ॥ इति प्रथ
मोऽङ्कः तेषां मिष्या आत्राणि विज्ञानियेषां तेषां हरिचर्यां उवर्णनं यत् एतदेव स वसिष्ठोऽब्रवः पोतः
कृतिप्रामाण्येन किंच न्ययति रेकास्यां दृष्ट एवेत्यर्थः एतदेवे उक्तं स वधारणमनु सवेन इदं यति यमा
नशाम्यति यद्वत्तु मुकुंदसेवया अहं साक्षात् आत्मा मतः शाम्यति कथं चिन्मुकुंदसेवमात्रेण शाम्यति किं पुनः
हुणवर्णनेनेति सावः स वतो मनः परितो ददं वा म्यातो असं अत्र उवाच या दृष्टिकः स्वयं योजनं स
या गायकनामं आधत्ते अहो इति माधु हृदयं शतं आवीणया ॥ प्रथमं पठः ॥

रयः

रजसा माध्याने न्यायेन धनुः

मृपयत्तवत आउजत्ववकुं परोक्ता ॥ उतवालव्यात दौणदंडः सप्रभुचते तस्य भारदंडः ॥ न प्रा
 वृत्तवाचसत्रावसुतधावसुतदेवत्यायां ब्राह्मणोरहितायां वा ॥ सत्रं कर्मवद्वती तितयावद्वती ॥
 नमः पूहेनमंडितो मनः प्रणिदधौ छिरीचकारा समाविताः ॥ उस्मरेति नारदो पदिष्टं ध्यानं कृतवानि स धिः

शौनका उवाच ॥ ॥ निर्गते नारदेष्ट तत्तगावाच्चादरायण ॥ श्रुतवांसुतदनिप्रेतंततः ॥ किमकरोहि ॥
 सुत उवाच ॥ ॥ ब्रह्मनद्यां सरस्वत्या माश्रमः पश्चिमे तटो शम्पाश्रम इति प्रोक्तः ॥ कर्षीणां सत्रवर्द्धनः ॥
 तस्मिन् रक्ष आश्रमे व्यासो वदरी खंडमंडितो आसीतोऽपद्रुपस्पृश पणिदधौ मनः प्रया ॥ ॥ जति यो
 नेन मनसि सम्यक् प्रणिहितेऽमले अपश्यत् पुरुषं पूर्णमायां च तदपाश्रयां ॥ ॥ यथा यमो हितो जी
 व आत्मानं विप्रणात्मकां परोऽपि मनुतेऽनर्थं तत्कृतं चोऽलिपद्यते ॥ ॥ ॥

६१

३ प्रणिहिते निश्चले अत्र हेतुः तत्क्रियोगेनामले ॥ पूर्वत्र यमं पुरुषमीश्वरमपश्यत् ॥ पूर्णमिति वा प्राव ॥ त ५ पा
 न्यां ईश्वराश्रयां तदधीनामायां चापश्यत् ॥ ईशमाया कृतां च जीवानां संसृतिमपश्यत् ॥ दिव्या हायया संमोहितः
 वरुणाद्यगो न विस्मिताः परोऽपि प्रणात्रया ह्यतिरिक्तोऽपि तत्कृतं विप्रणात्वा निमानकृतमनर्थं च कृतं तादिकं प्रा

प्राप्त

२ संहिताया अनर्थोपशमकं पश्यता यस्या मयमाणा गीतव कं उनः श्रुताया

सर्वः
गुरु
क्रम्य
रोध
विरा

प्रत्ययमुपशमयति योऽधोऽक्षे साक्षात्क्रियोगांश्चापश्यत् एत सर्वं ध्ययं दृष्ट्वा एवमज्ञानतो लो कस्यार्थे सा
त्यतसंहितां श्रीसागवताख्यांचको तदनेन श्लोकत्रयेण सागवतार्थः संक्षेपतो दर्शितः एतड् कं न वतानि
याशक्त्यामायानियंतानित्या विधूतपरमानंदस्वरूपः सर्वज्ञः सर्वशक्तिरीश्वरः तन्माययामं मोहितश्चिरो
तस्वरूपसद्विपरीतधर्मा जीवः तस्य चेश्वरस्य लक्ष्या लब्धवानेन मोक्ष इति तड् कं घामिनां क्ता दिव्या संति
दाऽश्विष्टः सच्चिदानंद ईश्वरः ॥ आ विद्याममृतो जीवः संक्षेपानि करकरः ॥ तथा स ईशो यद्वशे माया मजीतो
= अतर्थोपशमं साक्षात्क्रियोगमधोऽक्षे लो कस्यऽज्ञानतो विद्वांश्च के सात्त्वतसंहितां ध्या स्यावे
• श्रूयमाणायां क्लृप्ते परमस्वरूपे न किमत्ययते पुंसां शोकमोहनया प्रहाशा संहितां सागवतीं कृत्वा
उक्रम्य चऽत्मजं शुक्रमध्यापयामास निवृत्तिनिरतं मुनिः ॥ पाशौ न कनवाच ॥ स वै निवृत्तिनिरतः सर्व
त्रोपेक्षको मुनिः ॥ कस्य वामहती मेतामात्मारामः समस्य सदा ॥ सुत उवाच ॥ आत्मारामश्च सुत यो न
येया अशुभकमो कर्तव्य है उ को न किं इत्यं भूतगुणो हरिः ॥
• ह यद्विदितः ॥ आ विधूतपरानंदः ॥ आ विधूतमुडु विधूतः ॥ धृष्टु विपर्यास न वसेद जनी शुचं यन्माययानु
जना जेत पिमं दृढरिं उम इत्यादि संहिताया अनर्थोपशमकं चंदर्शयति तस्यां श्रूयमाणा यमेव किं उतः
तायामित्यर्थः ॥ अचक्रमशोधयिवा कस्य वा हेतोर्महती विततां ॥ निर्यथाऽयं येस्यो निर्गताः ॥ तड् कं गीताया
एते मोदकलिलं बुद्धिर्यति त रिष्यति तदा गता मिनिर्वेदं श्रोतव्यं अतस्य चेति यद्वायं थिरे वयं थः निवृत्त
ययं थ य इत्यर्थः ॥ ननु मुक्तानां किं न कोत्यादि सर्कः कौपरिहारार्थमाहा इहं भूतगुण इति

नयं म ५
व

ता ५

पाठः अशिशरी पाः ६

किं बुर्वेवतामपतस्त्रायासेभुक्कर्मकिंकाणामित्यतश्चाहरेरिति अध्यागत अधीतवाशविद्युज
प्रिययस्येति व्याख्यातादिप्रसंगेन तसंगतिकाम इति भावः एतेन तस्य भुवो महायोमीत्यादिना भुक्कर्म

हरेर्युगादिप्रसंगेन गवाश्वादरायणिः॥ अध्यागन्महदाख्यानं नित्यं विद्युज न प्रियः॥ परीक्षि
ताः यराजर्षेर्जयि कर्मविलापनं। संस्थां वपां डुप्राणां वक्ष्ये क्लृप्त कथोदयं।

व्याख्यानेषु वृत्तिः कथमिति यत्पृष्ठं तस्योत्तरं भुक्तां यदन्यत्पृष्ठं परीक्षितः प्रायोपवेशेन अवलोकयमिति
तस्या जन्ममहाभयमित्यादिना तस्योत्तरं वक्तुमाहा परीक्षित इति विलापनं भुक्तिं पृथुं वा। संस्थां महाप्रज्ञा
या श्री क्लृप्त कथातमुदयो यथा सवतितथा।

इत्युक्तं लक्ष्मणस्य शस्त्रपाणि त्वेषु कामरुहे चैव एतच्च ये स्वपमेव प्रभवन्तु ॥
इति धर्मप्रसंगः ॥

शुभं कौमारीप्रसूजामिपरिमार्जयामि धृत्य त्वं ब्रह्मवंधोर्जासिणाधमस्या आततायिनशना अमिदो गारु
ध्वं त्वं प्रपाणिर्धनापहः ॥ कौत्रदारहरश्चैव प्रदेते आततायिन इति स्मरणात् अत्राततायीशमृपाणि तेष्वपु
त्रहर्त्तृत्वं लक्ष्यते ॥ गांड़ीवातश्च उषोऽसु कौर्विशिखैर्वाणो मपाहरेत्त्वत्समीपमात्रया मियत्वा शिर आक्रम्य
न विवायददधुत्रा मती ॥ वल्गावोरम्या विचित्रा जल्यः ॥ सा प्रणानि ते ॥ स अर्जनः ॥ अच्युत एव मित्रं हृत्य यत्
दक्षितः बद्धकवचाः ॥ उग्रं धनुः ॥ चापं यस्याः कपिहं हमारुध्वजेयस्य माः गुरोः ॥ पुत्रं रथेन अत्राद्वलत्र अत्राव
तदा उच्यते मृजामि तद्देयद्रह्यवंधोः शिर आततायिनः ॥ गांड़ीवसु कौर्विशिखैर्वाणो मपाहरेत्त्वत्समीपमात्रया मियत्वा शिर
मृगस्त्राद्यमिदमपुत्रा ॥ इति प्रियां वल्यु विचित्रजल्यैः समां वयिवाः अच्युत मित्र हृतः ॥ अत्राद्व
दक्षित उग्रधवा कपिध्वजो गुरुपुत्रं रथेन ॥ तमापतंतं स विलक्ष्य हरा उकुमार हो द्विममनारथेन
पराद्वत्याण परीशुरुर्ध्याया वरुर्ममद्रुतया दिवाः ॥

॥ आपतंतं आधावंतां स दौलिः ॥ कुमारहावालघाती उद्विममनाः कं पितहृदयः प्राणपरीशुः प्राणवल
कुमिबुः न उकीर्तिया वज्रमं यावज्जं उं शक्यं तावत्तु र्मो पराद्वरपलायलोकः ॥ ब्रह्माष्टमो भूवा उताय
सुमुद्यतः स वरुद्रस्य सया घथा पलायते ॥ म्या अर्क इति पादं वामनपराण कथाष्टविता तथा हि ॥ विद्वत्पा
ली कश्चिद्राक्षसो माहे श्वरः तस्मै रुड्रेण सौवाणं विमानं दत्तं ॥ ततोऽसावर्कस्य पृष्ठतोऽग्राम्य विमानं दीप्यार
विदिलो पितवाचा ततोर्केण निजने जो निर्वायिवा तद्विमानं प्राति तंतं कृत्वा ऊपितेरुड्रे सयादकः ॥ यथा
ब्रह्मा ततो रुद्रस्य क्रूरदद्यात् दह्यमानो पतन्वा रागास्यो पतितो लोकां कृत्वा प्रातिख्यातो जातः ॥

५ शिरोतो जन्म निरुपयिष्यन्नादौ तावज्जलस्रवाश्च ताम्रो ब्रह्मास्त्रकृमेन रक्षित इति वक्ष्ये कथां प्रसूतिम्
 देव्यादिना यदा दौलिरश्च तामा कृष्णसुतानां दौपदी पुत्राणां शिरां सुपाहरत्तदा तन्माता असद्वत्तना
 चलां त्वयश्च किरीटमाली अर्जुन आहेति तृतीयेनात्रयः किमिति। बालानां शिरां स्पर्शेन वा इत्यपेक्षया
 माहाष्ट्रं युद्धे यद्यपि पांडवा अपि कौरवा एव तथापि पुंजय वंशजो धृष्टकर्मः पांडवानां सेनापतिरि
 यदा युद्धे कौरव पुंजयानां वीरैश्च यो वीरगतिंगतेषु अटकोदरा विद्वग्दात्रिमर्शसमो न दंडेभूत
 राष्ट्रपुत्रे नर्तुः प्रियं दौलिरिति स्मपश्च कृष्णसुतानां सुपतां शिरां सि उपाहरत् प्रियमेव त
 म्पतत्तज्जगृक्षितं कर्म विगर्हयंति माता शिश्नानां निधनं सुतानां निशम्य घोरं परितप्यमाना त
 दाः न दंष्ट्राया कलाकुलाक्षीतां मां त्वयश्च प्राह किरीटमाली

निपुंजयानां मितुकां वीरगतिं घर्गा अथो अतन्तरं टकोदरेण विद्धायाः क्षिप्राया गदायाश्च तिमर्शेन
 चातेन स मातु न दंडौ यस्य तथाष्ट्रे धृतराष्ट्रपुत्रे डयो धने सति सड्डुर्धयो धनस्य स्मेति वितर्को इति ए
 व स्मादि तिष्ठश्च तस्य तद्विप्रियमेवेति वाक्यांतरं विप्रियत्वे हेतुः जगृक्षितमिति घोरं डं सहं यथा
 नरेदिवा प्रस्य कलाति विंडति राकुले अक्षणीयस्याः सा किरीटस्यै कत्वे पितदग्राणां वड्डत्वा
 दकिरीटमाली युक्ता

ननु देवकी पुत्रमां कथमेवं शोषितवाहामनो वां कालेन तव देवकी पुत्रमां तव हेतवः ॥ इति शान्तियन्तारमां
मां दिति धनं आयतं श्रुत्वा विभुं प्रभुमां समं यथा तथा सर्वं चरन्तं ननु पार्थमारये कथं मम मामां यद्य
तस्य नो निमित्तं प्रतात प्रताना मेवमिथः कलहो नवति ननु प्रतस्य विवैषम्यां ननु नित्यहाउयहरूपमै विप्र
विप्र अत आहो न वेदेति ॥ १० ॥ विडं वनमनु करणमीहमानस्य कुर्वतः यस्मिंश्च यिविषमामतिरनु यदति
यदहं रूपानवति अजस्य जन्म अकुरुः कर्मतिर्यकुवराहादिरूपेण प्रभुगमादिरूपेण ॥ अविप्रवामना
मनो वां कालमीशानमनादि निधनं विप्रो समं चरन्तं सर्वं प्रतानां यमिथः कलिः ॥ ११ ॥ न वेद कलि
द्रुगवंश्चिकीर्षितं तवेहमानस्य ॥ १२ ॥ विडं वनं नित्यस्य कश्चिद्विप्रोऽपि कहिंचित् तदेव यममिदि
प्रमामतिर्दृष्टां ॥ १३ ॥ जन्म कर्म च विद्यात्मनः ॥ जस्याः कुरुतात्मनः ॥ तिर्यङ्मुखा विप्रयादस्य तदस्य
तविडं वनं ॥ १४ ॥ गोप्याः ददेत्वयि ह्येतां गमिदामतां वेद्यां ते दृशां ॥ शुक्लिलां जनसंप्रमादां यजंति
नीयस्य नावतयाश्चितस्य सामां विमो हयति नीरपि प्रहिनोति ॥ १५ ॥

बैग. ५२५

अतर्जना नो हर्तुं वा दुर्ज्ञेयत्वात् न वज्रज्जादिवहुं वा चार्थंतीत्याहा केचिदिदं उच्यते। उच्यते। उच्यते। उच्यते।
 मधि। धिरस्य कीर्तयो यदीरे वकीर्तये इति। मलयस्य मीर्तये वरे। तार्चं दत्तं तत्तावत्तु देवस्य देवक्यां तायां
 प्रजावत्त्वमस्य गाह उच्यते। निति शेषः। प्रथम उच्यते। अतएव निति पाठः। सुगमः। तस्यामेव निति उच्यते।
 रश्मिरुणा न्यायचितः। सत्रा अस्य जगताः कैमाया आत्मधुवेति जलप्रार्थनस्य साधनप्रविवक्षया। सतातरापर
 मात्रे दध्मरुपाज्ञानमविद्याततो देहाद्यनिमाना लकायाः ततः कर्माणि तैः। क्रियमाना नाना तन्निवृत्तये अवकाश
 इति। कर्माणि कारिष्यन्। अस्य पञ्चमसिद्धांतस्य मसि प्रेत्य अवकाशदिफलमाह। इत्युच्यते। तिति नंदति प्रत्येः का

केचिदाह रजं जातं प्रणम्य लोकस्य कीर्तयो। यदीः प्रियस्याः च वाये मलयस्ये वचं दत्ताः। मलयस्ये वचं दत्ताः।
 देवस्य देवक्यां याचितः। मलयस्ये वचं दत्ताः। मलयस्ये वचं दत्ताः। मलयस्ये वचं दत्ताः। मलयस्ये वचं दत्ताः।
 तौतावद्वोदधौ। मीर्तया प्रनितारेण जातो ह्याः त्वत्तु वाऽर्थितः। मीर्तया प्रनितारेण जातो ह्याः त्वत्तु वाऽर्थितः।
 कामकर्मणि। अवकाशस्मरणार्हाणि कश्चिन्नितिके चना। पश्चादतिगायंति मयं त्यः। सी चोः। मयं रति
 नंदति तदेहितं जनाः। तपवपश्यंत्यः। चिरेण तावकं सव प्रवाहोपरमंपदां बुजं। मयं रतिगायंति मयं त्यः।
 हितः। मयं रतिगायंति मयं त्यः। मयं रतिगायंति मयं त्यः। मयं रतिगायंति मयं त्यः। मयं रतिगायंति मयं त्यः।

समातमसि नंदति प्रेजनाः। ईहितं चरितं। तावकं त्वदीयं पदां बुजं। तपवपश्यंत्यो वच्यते। चिरेण तावकं सव प्रवाहोपरमंपदां बुजं।
 रीकी ह्याः। सव प्रवाहस्य जन्मपरंपराया उपरमोयस्मिन्नतत्ता इत्यानी तवा स्मत्य रित्या गोऽनुजित इत्याशयेनाह
 अपीति च उच्यते। देवस्यो ह्यदीः। उच्यते। निति शेषः। मयं रतिगायंति मयं त्यः। मयं रतिगायंति मयं त्यः। मयं रतिगायंति मयं त्यः।
 मयं रतिगायंति मयं त्यः। मयं रतिगायंति मयं त्यः। मयं रतिगायंति मयं त्यः। मयं रतिगायंति मयं त्यः। मयं रतिगायंति मयं त्यः।

नचतववध बोयादवाः पुत्राश्च पांडवाः शूराः समथाश्च तत्र कायपरापमे अत आहा केवयमिति यद्वि
वतोऽदर्शनं यदा त्वमस्मान्प्रशंसितवानां प्राविश्यात्पारुषेण समुद्धाचय डभिः सहिनाः पांडवानां मत्त
मंतकेऽपि अतिवृत्ता इत्यर्थः। हृषीकाणामिषि उनीवस्यादर्शनं यथा न किंचिन्नामचरुपंचतद्वत् किंचां यथे
यानीमियमस्म त्वात्पाहमिः श्वैरमाधारणैर्वज्रां कशादिसिर्लक्षणेर्विलक्षितैश्चिह्नैर्लवत्यदैरंकिताः। तीलाति

केवयं नामरूपाभ्यां यडभिः सह पांडवाः। नचतोऽदर्शनं यद्विहृषीकाणामिवेशि उः। ११। नैयं शोभिष्य
तेतत्रयथेदानीं गदाधरा। त्वत्यदैरंकितालातिघ्नलक्षणा विलक्षितैः। १२। इमे जनपदाः। मृद्धाः। उपकौघ
धिवीरुधाः। वनादिनक्षद्वं तोह्येधंते तव वीक्षितैः। १३। अथ विश्वेश विश्वात्मवदिव्य मूर्तेष्वकेषु
मे। म्रेहपाशमिमं ह्विं विद्वं पांडु उडृषि उ। १४। त्वयि मेऽतन्यविषयामतिर्मधुपते सकलारति सुहृता
वक्ष्यामि गोवो घघुद्वति। १५।

तत्र तदा त्वयि निर्गते सति न शोभिष्यते। अपि च। इमे जनपदादेशाः। मृद्धाः। उपकौघः। रीतः। नामने पांडवानां म
एतं अगमने च पादवानामित्कसयतो व्याकुलचित्ता मती तेषु म्रेहनिवृत्तिं प्रार्थयते। अथेति। विश्वेशेत्यादिमा
वाधनानि म्रेहहेदे सामर्थ्यात्प्रापनाया हृदं मंतं ततः। किमत आह। त्वयि ति। अनन्यविषयामती मे मति। रति
हृदता त्वअनवच्छिन्नां प्रीतिं करोत्वित्यर्थः। ओघं मृगं यथा गंगा प्रतिबंधं न गता यति। एवं मतिरपि दिश्या नु। एत
लितावः।

अशरणं रक्तकरहितां न च पलायनमेव रक्तकरं न च तस्मात्पि कुंतितं वा हि व्याह। आंतावा विनोयस्यते।
 लशिरोऽं वृत्तां द्विजात्मज इत्यदीर्घदशितामाहात इत्याश्रममाहितः। कृतध्यातः। उपसंहारमज्ञानतः
 ५। मिमंथाते हेतुः प्राणरुद्ध इति ततः अत्रातु सर्वदिशं प्राडा। कृतं प्रकटीभूतं तेजः। अतिप्रेक्ष्यतः प्राणाप-
 दं चानिप्रेक्ष्य प्रभुतं विज्ञापयिष्यं प्रथमं मोति। श्रीकृष्णेति च उच्यते। संसृते हेतोर्दृष्ट्यमानां तस्या अपव-
 यत्। शरणमात्मानमैकत आंतावाहतां अश्रं शिरोमेन आत्मत्राणां द्विजात्मजः। अथोपसृष्टः
 मलिलं मंदधेतुसमाहितः। अज्ञानं निमं हारं प्राणरुद्ध उपस्थितो ततः प्राडुरूपं तेजः प्रचंडं
 सर्वतो दिशं प्राणापदमनिप्रेक्ष्य विष्णुं जिह्नुमवाच ह॥१॥ अर्जुन उवाच॥ कृष्ण कृष्ण महाबा-
 हो मत्तानामसयं करं च मे को दृष्ट्यमाना नामपवर्गः। मिमंसृते। वमाद्यः पुरुषः साक्षादीश्वरः प्रक-
 तेः परः। मायां युदध्य विष्वक्त्वा कैवल्ये स्थित आत्मनि स एव जीवलोकस्य मायामोहितचेतसः। वि-
 धस्ते चेतवीर्येण श्रेयोधर्मादिलक्षणां॥१४॥
 नोऽपवर्जयिता ता शक इत्यर्थः। यतश्च मीश्वरः साक्षात् कृतः। यतः प्रकृतेः परः पुरुषः। तत्कृतः यतः आ-
 धाः सुखाः। कारणत्वेऽप्यविकारितामाहा मायां युदस्य अतिष्ट्य कैवल्यरूपे आत्मनो वस्थित इति वि-
 धर्मादाताऽपित्वमेवेत्याह म इति। यस्त्वेमायां अतिष्ट्य स्थितः स एव मायातिष्ठतस्य जनस्य धर्मादिफलसमा-
 हिता मश्विधसो वीर्येण प्रसावेन।
 कान्तर् ३

तथा वा तेनावतारेण तव साधुपक्षपातो लक्ष्य इत्याहातयेति किं पुनरहरणं मदिहामात्रेण न सवति
आह्वानां लोकां अत्रुधानां यथा तथा अनन्यतावानां एकांतसकानां च। एवं पुत्रा प्रभुतं विज्ञापयति कि
मात्मकमिदं कुतो वा आयातीति चित्तवितर्कोऽदं द्रोण उत्र स्प्राह्म मभ्रं तेन च प्राणावाये प्राप्ते प्रदर्शित
केवलं न त्वं तं यो गे कुशल इत्यर्थः। यतोऽसाधुपसं हारं तवेदपतस्त्वं वेच्च जानासि प्रत्यवकर्शनेन
रात्र करं निवर्तकमित्यर्थः। अत एव दभ्रतेज उत्र दं उक्रं ब्रह्माभ्रतेज सैव जहिघातया त्वत्प्रभु कंचा उ

तथाऽपंचाऽवतारस्ते पुनो नारजि हीर्षया। घ्नानां चऽनन्यतावानां अत्रुधानां यथाऽसकृत्। किमिदं
चि कुतो वेति देवदेवनवेभ्यऽहं सर्वतो मुखमाया तितेजः परमदासुणां। १६॥ श्रीनारायण उवाच॥
वेत्येदं द्रोण उत्र स्प्राह्म मभ्रं प्रदर्शितं तैवाऽसौ वेदसं हारं प्राणावाय उपस्थितो न ह्यऽस्योऽन्यत
मं किंचिदभ्रं प्रत्यवकर्शनेन जत्यऽभ्रतेज उत्र दममभ्रलोहऽभ्रतेजसा॥ श्रीपुत्र उवाच॥॥ पुत्रा लन
वता प्रोक्तं फाल्गुनः परवीरहाऽसृष्टाऽपृष्टं परिक्रम्य ब्राह्मं ब्राह्मयसं दधे। संहत्याऽन्योन्यमुल
योस्ते जमी शरमं वृते आवृत्त्य रोदसी खंच वदधातेऽर्कवक्त्रिवत्। दृष्ट्वाऽभ्रतेज सुतयो श्रीरलोकाश्च
दहन्महत्वा दह्यमानाः प्रजाः सर्वाः सां वर्तकममंसता।

तडपसंहत्यभ्रयसुपशाम्ये शयतश्च मभ्रलोऽपि प्रवेश उवक्ष्य ववीराश्चा उहंतीति तथा। फाल्गुनोऽर्जुनः। अत्र
मृष्टा आचम्ये तं श्रीकृष्णं परिक्रम्य प्रदक्षिणीकृत्य ब्राह्मं यवत्साभ्रं निवर्तयिष्यां तत अउत्तययोर्ब्रह्माभ्रयोस्ते ज
सं शरैः संहृते संवेष्टिते परस्परं मिलित्वा वदधाते अवर्धेतां। किं कृत्वा। रोदसी धावाष्टयि मी खमं तरि कं औहत्य
आपलये संकर्षण सुवाप्रिः उपरि स्थितोऽर्कश्च संहृत्य वधेते तदहता तयोर्जौ लिफं लुनयोः। तेन दह्यमानाः सां वर्तकं
प्रलयमिभ्रमंसतजेजिरो न

प्राप्तपारमवत आहतमाना ताकमणा ज्ञाया अतनवाहणा वायुखा अपकारिणी कृपया निरीक्षा वामः शो
 नः वृतावोपस्थाः सातनामैव चवेति चकाराया संप्रसादुचिता वंशनेनानयनं मे सहमाना सरहस्य
 पापमंत्रसहितः विसर्गोऽसंप्रयोगः उपसंप्रमउपसं हारतास्य सहितोऽसुप्तमूहश्च किंचित् स्याद्वोण
 सत्मादेहसम्यग्द्वेषी आसौ अर्द्धत्वे हेतुः पत्नी अर्धोवा एष पत्नीति श्रुतेः जायापती अग्निमादधीया

म २

तस्याऽहंतं पञ्चवत्या शवहमवाङ्मुखं कर्म जगु श्रितेना निरीक्ष्य कृष्णाः प्रकृतं पुरोः सुतं वामसुखा
 वा कृपया नतं च उवाच चः स हंत्यः स्या वंधवानयनं सती मुच्यतां मुच्यता मेघवाह्यणी जितरागुसा
 सरहस्यो वदुर्वेदः स विसर्गोपसंयमः अत्र ग्रामश्च नवता शिक्षितो यदनुग्रहात्वा एष स गवा रद्वो
 णः प्रजारूपेण वर्धते तस्याऽत्मनोऽर्द्धपत्न्याऽसुनाऽवगाही रसुः कृपी तद्धर्मज्ञमहाभाग स नद्रिणी
 रवं कुला वृजिनं ताऽर्हति प्राचुं प्रज्यं वंध्यमसी द्वाशाः सारो दीदस्य जननी गोतमी प्रतिदेवता यथाऽह
 मभव आर्जो दिम्यः सुमुखी मुङ्गः येः कोपितं ब्रह्म कुलं राजन्ये रजितात्मनिः तं कुलं प्रदहताऽहं
 उयं वंधुचाऽर्पिता

मिति श्रुतेः उतयोरेकं कारकं चावगासात्रा ननु नर्त्तरि मृते कथं सा जीवति तत्राह नात्र गार्हस्त्यार्थं यतो वीर्य
 सवती तत्र स्मात्तौ रवं गौः कुलं सवद्भिः कर्तुं ति वृजिनं दुःखं प्राचुं ताऽर्हति किं उग्रज्यं वंधं वा मृतवत्सा मृत
 मविपक्षे दोषमाहायेरिति तेषां गतन्यानां कुलं कर्म कथं भूतां सा उवंधं य एविवारं सुवाशो केता र्पितं कर्म तं
 त्वं कर्म कर्म प्रदहति

लोकाणां व्यतिकरं व्यत्ययं ताशमित्यर्थः॥ वासुदेवस्य मतं चालक्ष्य ब्रह्मा ब्रह्मपुत्रसंस्तुतवाचो तमवश
 जालौ तमीक्ष्य पीतस्यः सुतां अमर्षेण कोपेन तां प्रे अक्षिणीयस्य सः॥ निष्कपवेदृष्टांतः॥ पशुं यथेति तस्य वं धन
 धर्म इत्यवदंष्ट्रांतः॥ यथायाज्ञिकः पशुमिति रशतयारज्याः शो करोषादिपुत्रस्य धर्मनिष्ठायापताय
 न स वाकरंतदादृष्टिः॥ शिविराय राजनिवेशाय नेत्रमिच्छंतो प्रकुपित इवेति अनागसो निरपराधाचारिणो रपि धर्म
 प्रज्ञोपसवमालक्ष्य लोकव्यतिकरं च तां मतं च वासुदेवस्य संजहाराऽर्जुनो द्वयांतत आसाद्य तरसा हारुणं
 गौतमी सुतां ववंधाः मर्षता प्राक्ः प्रभुरशतया यथा शिविराय निती प्रंतरं ज्वावद्धारि पुंवलात्वा प्राहाऽर्जु
 नं प्रकुपितो लगवानं बुजे कृणुः मेतं पार्थाऽहं मित्रा उंबल वंधुमिमं जहियोऽसा वनागमः सुमानव श्री
 त्रिशुवालकाशमत्तं प्रमत्तं सुमत्तं सुमंवालां प्रियं जडां प्रपन्नं विरथं तीर्तं न रिपुं हंति धर्मविज्ञं प्रप्राणा
 परजालोऽपुत्रस्यऽष्टाणः खलः॥ तद्वधस्य हि श्रेयो यद्दोषाघातः॥ धुमां प्रतिश्रुतं च तव तापां चाले
 शृण्वतो मम॥ आहरिष्ये शिरस्य पद्मे माति निपुत्रहा॥ तदसौ वध तां पाप आततायाः त्ववधुहा महे
 अविप्रियं वीरकृतवाचकुलपांसनः॥ एवं परीक्षता धर्मं पार्थः कृष्णेन चोदितः॥ तैबुद्धं उग्रमुग्रतं यथाः
 प्याः त्वहं नमहात्रा अथोपेत्य च शिविरं गोविंद प्रियसारथिः॥ न्यवेदय तं प्रियायै शोचं त्य आत्मजा उदता
 लालस्य उदधो न धर्म इत्यन्यार्थे दर्शयति मत्तं मया दिना॥ प्रमत्तं अतव हितां उन्मत्तं ग्रह वा ता दिना॥ अइं अउध
 मं प्रपन्नं शरणागतं॥ विरथं न मरथां तद्वधो दंडरूपस्यैव मेयः॥ उरुपार्थः॥ यद्यतो दंडप्रायश्चित्तरहिता दोषा रस
 उमा तवोयातीति॥ तथा च स्मरंति राजनिर्धुतं दंडां कृत्वा प्रापातिमानवाः॥ विधूतकल्मषायांति धर्मं सुकृतिनो यथा
 पुं विजोदितः तथापि हउं तैबुद्धं अतव हितां उन्मत्तं ग्रह वा ता दिना॥ अइं अउध
 मं प्रपन्नं शरणागतं॥ विरथं न मरथां तद्वधो दंडरूपस्यैव मेयः॥ उरुपार्थः॥ यद्यतो दंडप्रायश्चित्तरहिता दोषा रस
 उमा तवोयातीति॥ तथा च स्मरंति राजनिर्धुतं दंडां कृत्वा प्रापातिमानवाः॥ विधूतकल्मषायांति धर्मं सुकृतिनो यथा

॥ श्रीरुद्रवियोगएवात्रहेतुर्नान्यद्व्याहृतमिति यतः यत्प्रोक्तं इति न रिक्तं श्रुत्यं असकार्यं किमसंभवं वि
धानैरपि सम्मतिं कुतमिवातिप्रतीतादपि कुहकात्मायाविनः सकाशात् राद्वेलब्धेयथा। सम्प्रकृतं कर्ष
णदिनाः पिमपरधूमोऽसंवीजमिव। सुहृत्सुरेत्त्वयाष्टशतांताः सुहृदांमध्ये च वारः पंचवाः वशेषिताः
तत्र हेतुः। विप्रशापेत्यादि। वारुणी अन्नमयी अज्ञानतामिवाभ्युत्पमेरकासुष्टिसिर्निघतां अवशेषि

कुहकादुक्ताः तत्र लक्ष्यं यथा नाशपिषसनेदिना

॥ तद्धेतुः प्रवृत्तः सरथोदयासुमोऽहं रथी उपतयो यत आनमंति। सर्वे कृणोत तदद्भुतमदीश
रिक्तं तस्मिन् कुहकराद्वमिवोपपृष्ठां राजस्त्वयाः उपश्रुतां सुहृदांताः सुहृत्सुरा वि
प्रशापविमूढांतां निघतां सुष्टिसिर्मिथः। वारुणी मदितां पीवामदौ न्मथितचेतसां अज्ञान
तामिवाभ्युत्पन्व च वः पंचावशेषिताः प्रायेणोतद्गवतर्द्धश्चरस्य विचेष्टितामियो निघंति धृता ६६
निभावयंति च यन्मिथः। जलौकसां जले यद्गन्तव्यं तां दंत्यः। पीयसाः। डूर्वलात्र वलिनो राजस्
महांतोऽवलिनो मिथः। एवं वलिष्वेयं डूर्निर्महद्भिरितरा विभुः। यद्वत्पुडु निरन्यो न्यं धृतारां
जहार ह। देशकालार्थं युक्तानि हत्वा प्रोपशमानि च। हरन्निस्मरतश्चित्रं गोविदा सिहितानि मे।

ता इत्यनेनोक्तं हेतुं कर्तारमाह। विसिः प्रायेणोति। तावयंति पालयंति। जलौकसां मय्यानां मध्ये महांताः
म्यूलाः अणीयसाः सुहृत्सुरयथा न कथंति। सुवोत्तारधृताः संहृतवाः। अतः परं वक्तुं न शक्नोमीति सूचय
नाह। देशकालोचितार्थं युक्तानि मनः प्रोपशमनकराणि च गोविंदस्य वचनानि स्मरतो मम चित्तं हरंति अ
कर्षंति।

॥ हे नरदेव उदारं गंती रं सति रं यत् (सं) तं ते न शो सितानि तर्माणि परिहासवाक्यानि तथा कार्य प्रसादेषु हे पा
 र्थव्यादीनि मधुराक्षराणि संजलितानि च हृदि स्पृशानि मनो हानि माधवस्य यान्येतानि इदानीं
 स्पर्शं मम हृदयं तु वंति क्षोभयंति निजभाव आर्षः विकचनं घृणा स्था घर्त शिथ्यादिषु ऐक्यात् अथ नि
 रेकाद्वेतोः कदा विध्य निचारं दृष्ट्वा हे वयस्य सतवा उभय युक्तं इति वक्तो क्त्वा विप्रलब्धः तिरस्कृतोऽपि।

लोउपनीवक्रय २

॥ नर्माण्यद्वारं सचिरस्मितशो सनानि हे पार्थ हेऽर्जन सखे कुरु नंदनेति। संजलितानि नरदेव हृदि
 स्पृशानि स्मर्त्तुं तु वंति हृदयं मम माधवस्य शय्या सताटन विकचन लो जनादिष्वेक्याद्वयस्य सतवा
 निति विप्रलब्धः। सख्यः सखेव पितृवत्तनयस्य सर्वं मे हे मे दात्र महितया कुमते रघं मे। सोऽहं तु पे
 दगहितः। उरु प्रोत्तमेन मत्स्या प्रियेण हृदया हृदये न शून्यः। अध नुरुक्रम परिग्रहं मंगरक्ष शो
 वेरमद्भिरवले ववितिर्जितोऽस्मि॥

महा महितया २

सुधमा उ इति पाठे सतवो देवाः मेव काः संतियस्य असौ महान पि वयस्य इति मत्वा विप्रलब्धः ति
 कृत इत्यर्थः। मे अद्य अपराधं असहता महितया महत्वेनापेकपदे अति महत्वेनेत्यर्थः। सख्युरघं सखे
 दातनयस्याघं पितेव। त्वया शं किं ते पराजयं च प्राप्नोऽहमित्याहातेन सख्यारहितः अतो हृदये न शून्यः
 अंग हे राज उरुक्रमस्य परिग्रहं षोडशमहप्रचीलक्षणं असद्भिनीचैः अवलायोषेव॥

अद्वयान्तल्याघेराजन्मवर्षाः। तेषां रथमंडलैर्मंडितासुती आदीनां च मृगस्यारथिरूपेण ममाये चरः स उदे
 विसोतेषां रथमृथपानां आपुरादीनि मोदशा दृष्ट्यैव आर्च्यत्तु तवा उमनामी सुआहादिशक्तिमहो वलो
 अजः शआदिकौशलं यस्मदीः शुभ्रजे शुभामां प्रणिहितं ह्वापितं ते नैवगुर्वीदिसिर्निरूपितानि प्रयत्ना
 नि अत्राणि न स्पृशंति स्मागुरुर्दोषाः॥ विगर्तः विगर्तदेशाधिपतिः शुशर्मा शलः शल्यः सौधवः सिधुदे

= योती प्रकाशगुरुशल्यावमृषः दधराजन्मवर्षरथमंडलमंडितासु। अग्रे च रोममवितोरथमृथ
 पातामागुर्मतां सिचदृशा सह उज आर्च्यत्तु यदो शुभाप्रणिहितं गुरुती प्रकाशं द्यौः प्रिगर्तश
 लसौधववाहिकाद्यैः॥ अत्राण्यः मोघमहिमानि निरूपितानि नोपस्पृष्टं हरिदासमिवाः शुशर्मा ६५
 सौत्येवतः कुमतिनाः त्वदश्चरो मेयत्यादप अमलवायनजंति सत्याः॥ संश्रान्तवाहमरयोरशिनो
 उविष्टं तत्राहरयदउताव निरसचित्राः॥

शशिपतिर्जयदृशः॥ वाह्लीकः शंततोर्भ्राता। असोघोमहिमायेषां तथाप्युताम्यपि पावंतरेः प्रिगर्तार्थः प्रतीकः
 गकरतोऽप्यस्य र्शेदृष्टांतः॥ दृहरिदासं प्रह्लादमिवेति। घापराधमउस्मर उमंतप्यमान आदा। सौत्येसारथ्ये कुमति
 नामे मया सवृताः कुमतित्वमेवाह। आत्मदृष्ट्यादिना अत्रयापमोकायाः सत्याः श्रेष्ठाः आतावाहा अत्रायस्य तमांजय
 इयवधेहिजलपानं विना अत्राः श्रान्ताः ततो रथात् वतीर्य वापौः प्रसिवा जलं संपादितं मया। तदाप्युतावेन नि
 रसचित्रा अरयोमां न प्रहृतवतः स सौत्येवत इति कुमतित्वं

तं डर्विज्ञेयां। वक्ष्यति हि। सो दामिन्या यथा। काशेयां त्या हि वा। अमंडलां गतिर्न लक्ष्यते म। त्र्ये प्रथा कल
 सदेव ते रिति। संसृते स परा मजा वत्सु काव ध्रुव देहं जहा विति वा। तदेव मुक्तमपि याद वेत्सो स गावतो वै
 लक्ष्णमवुद्धा त सामं वदतो मंदमती त्रपति वै लक्ष्णं स्पष्टय ति द्वात्सां। यया याद व रूपया त वा उवो
 नारं कंटकेन कंटकमिवा हरश याद वत उ। धृतारत उ श्येति ह्यमपि ईश्वरस्य संहार्यत्वेन सममेव।
 श्री कृष्ण धृतेर्विशेषमाह। यथेति। तान्मपि यथा धत्ते जहाति चा त दाहा यथा त दो निजरूपेण क्षितौ यथा ॥ २५ ॥

॥ २६ ॥ यथाऽप्युत्पद्यतं जपोदितं नाशं यदृतां स गाव न्न ति च तां। एकां तत्त क्त्वा स गाव त्पथो कृजे
 निवेशिता त्मो परा म संसृते। ययाऽहर ड्वो सारं तां त उ विजहा वजः। कंटकं कंटकेन व ह्य
 वाऽपी शि च। समं। यथा मस्या विरूपाणि धत्ते जहा यथा नटः। धृतारः कृपितो येन जहौ तत्र क
 लेवरं। यदा मुकुंदो न गवा नि मां मही जहौ च तच्चाश्रवणीय सकथः। तदाऽहरे वाऽप्रति उ हचेत
 सामन इ हे वः कलिर च। वत्तत। युधिष्ठिर सत्य रि स र्पणां बुधः। उ रे च रा इ च र हे त दा त्म नि विषा
 यलो सा च त जिह्वा हिं स ना घ धर्म च क्रं ग म ना य पर्यधात् ॥

रूपांतराणि धत्ते अंतर्वत्ते चा तया त दपि कलेवरं जहौ अंतर धादित्यर्थः। युधिष्ठिरस्य घर्गा रोह प्रससाय
 कलिप्रवेशमाह। अतश्चाजहौ च तनो रेव वै कुंठारोहात्। अश्वत्थार्हा सती कथायस्या त दा य द ह स सि ने व
 अहरिति मुस सममं तं पदं अ प्रति बुद्ध चे त मा मि ति वि वे कि नां उ न प्र पु रि यु क्तां अत्र वर्तते ति पूर्वमेवांशे
 त प्र विष्ट स्य से त रु पे णा उ वृ त्ति रु क्ता बु धा यु धि ष्ठि र स म्य क लेः परि स र्प णां प्र स र णां वि लो क्य क थं धृ तौ लो सा घ
 धर्म च क्रं य स्मि त्र जि ह्वां कौ टि ल्यां पर्यधात् त उ चि तं परि धा त म क रौ त ॥

= एवमिति चोक्तिः॥ अतिदृढेन स्रेहेन चितयतो मे मतिः शांता विशोका विमला विरक्ता चासीत्॥ मतिर्वैमल्य-
 फलमाहा वासुदेवांश्च अध्यानेन परिहृंहितं रंहो वेगो यस्य॥ तथानिर्मथिता उन्मुलिता अशेषाः कषायाः का-
 मादयो यस्य॥ साधिषणा बुद्धिर्यस्य स॥ ज्ञानं पुनरध्यागमदियुत्रेणात्रयः॥ कालेन कर्मनिःतमसा लो-
 मा निनिवेशेन च रुद्धं आहतं मत्तं॥ ज्ञानफलमाहा विशोक इति॥ एतदेव शोकदेवसावेनोपपादयति॥
 शोकस्य हि हेतुर्द्वैतप्रमातस्य देहः तस्य लिंगं तस्य गुणाः तेषामविधातत्र ब्रह्म संपत्त्या ब्रह्माहमिति ज्ञा-

= श्रीसूत उवाच॥ एवं चितयतो जितोः क्लृप्तपादसरोरुहो मोहाद्वैताऽतिगाढेन शांताऽसीद्विमलाम-
 तिः॥ वासुदेवांश्च अध्यानेन परिहृंहितं रंहसा॥ तस्यानिर्मथिता शेषकषायधिषणोऽर्जुनः॥ मीत-
 तगवता ज्ञानं यत्तस्य मूर्धनि॥ कालकर्म तमो रुद्धं पुनरध्यागमद्विभुः॥ विशोको ब्रह्म संपत्त्या
 संविन्नद्वैतसंशयः॥ लीनप्रकृतिर्नैर्गुणादलिंगाद्वा दसंलवः॥ निशम्य स गवता मार्गं संख्यं यडुक्कल-
 म्यवाच॥ पथाय मतिचक्रे नित्यतात्मा शुधिशिरः॥

नेतलीता प्रकृतिरविद्याय स्मिन्नत नैर्गुणं संलवति तच्च सुमिप्रलययोरिवाविद्या शेषं तस्मान्नैर्गुणादु-
 णकार्यलिंगानां॥ अलिंगाच्च असंलवः स मय्योगाय नवतिष्ठतः पुनरिति संलवः स्थूलशरीरं तद्विहितः त-
 तश्च तत्परिहृदात्ता वा उ संविन्नो द्वैतलक्षणाः संशयो प्रमोयस्य स॥ विशोको जात इति॥ तगवतो मार्गं आल-
 यडुक्कलस्य संख्यानं शंभुवाता रदोक्तं चाडुम्यधुः पथाय धर्ममार्गाय नित्यतात्मानि श्रुत्वा चित्तः॥

ज्ञानाधिगमनेनैव ब्रह्म संपत्त्या लीनप्रकृतिर्नैर्गुणादलिंगाद्वा दसंलवः॥ मुक्तो जीव नैव ब्रह्म भूयत्यर्थः अतएव विशोकः विशोक इति हेतुः॥
 निजिने अलिंगात्वादेव संलवः सविद्यते स भवो यस्य सः संलवः॥ मुक्तो जीव नैव ब्रह्म भूयत्यर्थः अतएव विशोकः विशोक इति हेतुः॥
 स कुरुते तस्य इति॥

॥ आत्मनः षष्ठ्यगुणैः सुसमं अतिमदृशशतोयं सर्वतः स्थितं ममुद्रोदकमेव नीवीपरिधानविशेषोयस्याः त
स्याः प्रमेः पतित्वेनातिप्रिक्रवाश्च वज्रं अनिरुद्धं प्रवृत्तिरुपपन्नवेत्यर्थः ॥ अपि वर आत्मन्यारोपयामास
ईश्वरः समर्थः ॥ संहिन्नान्यशेषाणिवंधनानि नृपाधयो येन तदेव दर्शयति ह्यास्यां वाचमित्युपलक्षणं सर्व
द्विधाणि मनसि प्रविलापितवानित्यर्थः ॥ तच्च मनः प्राणप्राणाधीनवृत्तित्रातृतं प्राणं इतरे अपाने तेनाकर्षे

॥ घरादपोऽं विनिर्दिष्टमात्मनः सुसमं गुणैः तोयनी व्यापतिं प्रमेरस्य चिंचद्गजाक्षये मधुरायां तथा
वज्रं श्रमेन पतितं तः ॥ प्राजापेत्या निरूप्येष्टिमग्नीनपिवदीश्वरः ॥ विष्टुज्जतत्र तसर्वे डकलयादि व
कां निर्ममोतिरहंकारः संहिन्नाशेषवंधनः ॥ वाचं जहाव मनसितत्याण इतरे च तं मृत्वा वपानं सोम
र्गतं पंचत्वेष्यजोद्वीतः ॥ त्रित्वे जत्वा च पंचत्वं तच्चैकत्वे जहोत्सुनिः ॥ सर्वमात्मन्यजोहवी ह्रस्व
ण्याः आत्ममयये ॥ तद

णात्वा अपानव्यापारमर्गः तस्मिन् पानं मृत्प्यो तदधिष्ठातृदेवतायां अनेनैव वागादिष्वपि तत्कर्ममा
दित्यंशो यो तं मृत्प्यं पंचत्वे पंचभूतानामेक्ये देहो देहस्यैव मृत्प्यर्नात्मन इति तावितवानित्यर्थः ॥ अजोह
वीदितियक्षु गंतात्सुडिरूपं त्रित्वे गुणत्रये तच्च त्रित्वं एकत्वे अविद्यायां सर्वसर्वारोपहेतुमविद्यां अ
त्मनि जीवे अजोहवीदिति वक्तव्ये अजोहवीदित्यर्था एव शेषितमात्मानं वक्ष्यति अयमेकदृष्टेन तस्या
न्यत्रलय इत्यर्थः ॥

॥ तदेवमात्मप्रतिपत्तिमुक्त्वा वाच्यं हि तिमाहाचीरवासा इति द्वाभ्यां वद्ववाक्रमोनी अनवेक्षमाणः अत्र ना
 दिप्रतीक्षा मकुर्वन् आशां दिशां गतपूर्वोऽर्ध्वं प्रविश्यतः यां दिशं अधमो नित्रयं स्यते न सा ध्रुवता सर्वे
 र्माधर्मादयो यैः अतएव वैकुण्ठस्य चरणं बुजमेव आत्यंतिकं शरणं हावा कथं भूते पदे विधृतकल्मषाणां
 स्थाणं निवासं स्नानं यत्नमस्मिन्नविरजेनात्मनेव प्रापुः न उषोऽशकलेन लिंगेनागतेर्वा विशेषणं विरजेना

॥ चीरवासानि राहुरो वद्ववाक्रममुक्त्वा मुहूर्जः दर्शयन्नात्मनोरूपं जडोन्मत्तपिणचवत् अतपेक्ष
 माणे निरगादष्टावत्रवधिरोयथा उदीचीं प्रविवेशां गतपूर्वो महात्मनि हृदि ब्रह्मपरं ध्याय
 नाऽवर्त्तयतो गतः सर्वे तमनुनिर्जमुध्रीतरः कृतनिश्चयाः कलिताः धर्ममित्रेण दृष्टाः सृष्टाः
 जायन्ति ते सा ध्रुवतसर्वार्थाज्ञावाऽत्यंतिकमात्मनः मनसा धारयामासुर्वैकुण्ठचरणं बुजं तत् ६८
 ध्यातो द्विकया सक्त्या विभुद्विषणाः परोऽस्मिन् नारायणपदे एकांतमतयोगतिः अवापुर्दुर्वापांते
 असद्विर्विषयात्मनि विधृतकल्मषा स्थाने विरजेनात्मने वहि विडुरोऽपि परित्यज्य प्रतापे देहमा
 ६९ त्मवाशंकुस्मादेशेन तच्चित्रः पितृनिःसृक्तयं ययो द्योपदी चतुर्धा ज्ञायपतीनामतपेक्षतां वा सुदेवे
 न गवति ह्येकांतमतिरापतमया अद्वये तद्गवत्प्रियाणां पांडोः सुतानां नितिसंप्रयाणं शुणोत्सल
 ष्वस्य यत्नं पवित्रं लब्ध्वा हरोत्तमिमुपैति सिद्धिं इति श्रीलागवते महाभारते प्रथमस्कंधे पंचदशोऽध्यायः ॥
 यत्ने वा वक्ष्यामि रूपं गतिं ते विधृतकल्मषाः प्राप्नुवति तीर्थान्तरप्रतापे श्रीकृष्णादेशेन कृष्णचित्तमावेश्य देहं परित्य
 ज्य तच्चित्रं एवमश्नतदानीं तेऽनुमागतेः पितृनिःसृक्तयं यथाधिकारस्थानं यथा आत्मानं प्रति अनपेक्षतां त
 दाज्ञावातं आप इति एवं यत्नं प्रयाणं ननु नृनिशमेतस्य सायने मंगलास्पदं अलं पवित्रं च प्रथमेऽध्यायः ॥

= कामावस्तीदृशो महामायावीडारकायमित्याह। सोऽयमिति अस्यां सो असावायनाशयातर्हि श्रीकृष्णोऽत्रा-
 श्रीत्यत्रेवास्माकृत्याह। तच्च देवानां कार्ये ते न निष्पादितं केवलमेव शेषं प्रतीकते। यड्कलकृत्यमिति ह-
 दिष्टं ततो निजं वामयास्यतिततो ह्ययमपि गच्छतेत्यर्थः॥ तच्च धृतमपि विडुरवदेवतावर्णयत्वा तदेवं शोकमासा-
 च निवार्य जिज्ञासवेतस्मै यथाष्टत्वं कथयति। धृतराष्ट्र इति षड्भिः॥ हिमवतो दक्षिणालागो यावै प्रसिद्धा धुनी

अथ

पर

= सोऽयमयमहाराज न गवा उधृततावतः॥ कालरूपोऽवतीर्णोऽस्य मसावायसुरद्विषां निष्पादितं
 ५९ देवकृत्यमवशेषं प्रतीकते। तावद्ययमवेकध्वंसवेद्यावदि हे श्वरः॥ धृतराष्ट्रः सह प्रात्राणां धार्याच ५९
 नार्यया। दक्षिणे न हिमवतः अषीणा मा अमंगतः। ओतोतिः सप्तसिर्षा वै धधुनी सप्तधाव्यधात्वा मसा-
 ५ नां प्रीतयेनासासप्तश्रोतं प्रचकते। सात्राऽनुसवनंतस्मि उड्कत्वाचा प्रीत्यया विधिं प्रकृत्य पशं-
 तात्मा मसास्त्रे विगतैषणाः॥ जितासनो जितश्यामः प्रत्याहृतप्रडिंदियः॥ हरितावनयाध्वश्वरजः सत्यतमो मलय

सा आत्मानं यत्र सप्तधाव्यधात्वा। किमर्थं नाना पृथक् सप्तसिः ओतोतिः प्रवाहैः सप्तानां धुनीणां प्रीतये। अतए-
 वतस्त्रीर्थं सप्तश्रोतो वदंति। अष्टांगयोगमाह। आत्वेति च धुर्तिः॥ तत्र स्रानं होमोऽब्रह्माणं च नियमा उक्ताः॥ स कश्चा-
 ने अष्टांगीकारो दत्तः॥ उपशान्त आत्मा यस्या विगताः पुत्रा घेषणा यस्यादितियमा उक्ताः॥ जितासन इत्यादिना-
 कामने प्राणाया मप्रत्याहार उक्ताः॥ चरितासन ये निधारणोक्ताः॥ धृष्टाः रजः सत्यतमो रूपमलायस्येति फलतोऽपि
 नमुक्ताः

इति श्रुत्वा तत्र शोकः कार्य इत्युक्तं। लोकतत्त्वे च विचार्यमाणे निर्विषयोऽयं शोक इत्याह। यद्यदिलोकं
न भवतीति वरूपेण अथुवंदे हरूपेण तवेति तथुवंताप्यथुवंमुद्वस्तरूपेण अनिर्वचनीयत्वेन वा उक्तं
कश्चिज्ज्ञांशतः सर्वथा च उर्ध्वपि पक्षे भूते पित्रादयो न शोच्याः। स्रेहादन्त्रम्रेह एव केवलं शोकहेतुः सवाज्ञा
नमुद इत्यर्थः। तस्मात्त्वमांविना कथं ते वर्तन्ति मत्तमो वैलक्षण्यं च व्याकुलतां त्यजात तत्त्वद्वेहत स्रेषां वृत्तिरि
त्येतन्नावनास्तीत्याह। कालोऽप्यणको सकः। कर्मजन्मनिमित्तं गुणा उपादानं तदधीनः। पांचसौतिकः। जडः। तदि

एतत्त्वमेधुवंलोकमधुवंवान्वोनयं। सर्वथा हिन शोच्या स्रेहादन्त्रम्रेहजाता तस्माज्ज्ञांशः। गते
= कल्पमज्ञानकृतमात्मनः। कथं त्वः। नाथाः रूपणावर्तेरश्वनमाश्रिताः। कालकर्मगुणाधीनो देहोः।
पांचसौतिकः। कथमस्यां भुगोपाये सप्यस्योपथापरां अहसानि महसानामपदानि च उपादां। फल
नितत्रमहतां जीवो जीवस्य जीवनां तदिदं सावाज्ञा जत्र एक आत्माः त्मनां घटका अंतरोऽनंतरोऽनाति
एतं माययोक्तव्यं।

तामेनाशवांश्च। सप्यस्यः अजगरगिलितः यथा अन्यंतरकृतितद्वत्। इत्यरेण विहिता वृत्तिश्च सर्वतः। घुलने वे
हा अहसानि पञ्चादीनि। अपदानि तृणादीनि तत्र ते अहसादिष्वपि फल्युति अल्यानि। एवं जीवः सर्वोपि सर्व
स्य जीवनं जीविका। एते नैव सर्वतोऽप्युपासत्वं चोक्तं। मोहनिवृत्त्यर्थं द्वेतस्याव सुत्वमाह। तदिदं अहससहसा
दिरूपं जगत्स्रष्टृसावातेवनततः। एतत्कस्यैक एव नवनाता। ननु सजातीयविजातीयतेदप्रत्यक्षे कृत एतन्न
सावात्मा मांसोऽरूपा आत्मा घरूपं अतो न सजातीयतेदः। अंतरोऽनंतरश्च अंतर्वहिः। तौ गिरूप असाति अतो न विजा
तीयते दोऽपि। एकः कथं तथा प्रतीयते अत आह। मायया बद्धा तं पश्येति।

कविप्रवेशमालक्यधुरंत्यस्यपरीक्षितिआरुरोहचमःधर्मोतिपंचदशःब्रवीता॥ कक्षोशआ
 विंलितइतिहेदःनानाशंकास्यदंरूपमालक्यविकल्पितइत्यर्थ॥ प्रतिनाचिउंताशकोदिआव
 यःतत्रहेतवः॥ कक्षविशेषेणकक्षितःकक्षःकृतः॥ शोकेनहेतुतावदंतंचहृदतेएवमरोजेअपुन
 नहसरोजेयस्याहताप्रसातेजोयस्याअचाशोकाश्रुणियात्फज्जंतितातिनेत्रयोरेवसंसंतागति

इतउवाच॥

एवंकक्षमखःकक्षोप्राचाराहाःविकल्पित॥ नानाशंकास्यदंरूपं कक्षविशेषकक्षितः॥ र
 केतअपुनददनहसरोजेहतप्रनः॥ विउंतमेवाउध्यायत्राशकोत्यतिनाचिउंताहृदएसं
 म्यअचःपाणिनामुज्यतेत्रयो॥ परोक्षेणसमुन्नदप्रणयोअंथकातरा॥ सखंमैत्रीमौहदंजसा
 रथादिअसंसारइहमग्रजमित्याहवांममज्जदयागिरा॥ अर्जुनउवाचा॥ वंचितोऽहमहा
 राजहरिणाबंधुरूपिणा॥ येनमेऽपहंतंतेजोदेवविस्मापनंप्रहतायस्यक्षणवियोगेनलोको
 त्यःप्रियदर्शन॥ उभयेनरहितोह्येषमृतकः॥ प्रोच्यतेयथा॥

अधिकं

वपाणिनाआमुज्यपरोक्षेणदर्शनामोचरेणश्रीकृष्णेनहेतुतासमुन्नदयत्यमौकंअंतेनकानुराग्याउ
 हृदमित्याहेत्यत्रेणात्रयः॥ सखंहितैवितांमैत्रीउपकारितीअहत्वंसंवंधितांचवाप्येणकंवंवंधीता
 दयायेदमांचयतादेवाउविस्मापयतियत्रायस्यक्षणवियोगेनेत्यादियच्चद्वानांतेनाहमस्यअपितइति
 मममोकसेनहृदनेनसंवंधः॥ प्रियस्यपुप्रियत्वेदृष्टंता॥ उक्तेनआणेतवप्रपिनादि॥

नो ३

= असावेरिति ह्येदः प्रेमशून्यैरमंगलैः परमैः शब्दादिभिः नास्ति हतः न ताडितो सिक्कि। यद्वा अर्थिन्य। किं
 पिदास्यामीति नोक्तं किं। यद्वा आशयासदयथा आशातवतितथा दास्यामीति प्रतिश्रुतं सत्तद्वत् किं अ
 न्यद्वा शरणगतं सत्त्वं प्राप्तिमात्रं न कृतवानसि किं। यतश्च पूर्वशरणप्रदः अगम्यामिति ह्येदः। तर्हि। दिवसि
 यं अगमः किं न गतवानसि। असकृतां मलिनवद्वा दिनां गमः। किं नोत्तमैः अत्र तमैः समैरित्यर्थः। असमैरा

= कश्चिन्नासि हतोऽसावैः शब्दादिसिरमंगलैः। न दत्तं प्रक्रमयित्वा आशयाय त्वत्तिश्रुतं कश्चित्त्वं
 ब्राह्मणं बालं गृहं रोगिणं श्रियां शरणोपसृतं सत्त्वं नात्याह्वीः शरणप्रदः। कश्चित्त्वं नागमोऽग
 म्यागम्यां वाऽसकृतां श्रियां पराजितो वाऽयसवाचनोत्तमैर्नासमैः पथि अपि धित्यर्थं भुंक्तां स्वं
 जु ४ संनोऽप्यारुह्य बालकां श्रुतिं कर्म किंचिद्वृत्तवान्न यदहमो कश्चित्त्वेष्टतमेनाऽयहृदये
 त्ववंधुना। शून्योऽस्मि रहितो नित्यं मन्यसे तेऽन्यथा न रुक्मः॥ इति श्रीलागवते महाप्रणो प्र
 मच्छं वेद्युधिष्ठिरदर्शनं नाम चतुर्दशोऽध्यायः॥ ॥ वा॥ ॥

मेवा किं न पराजितोऽसीत्यर्थः। संनो जनाहो रूढद्वारवालकां अकिंचित् प्रयं भुंक्ताः त्वत्का उक्तं न सि
 अहमं कर्तुमयोग्यं सत्तत्तन्न कृतवानसि किं नित्यं सदा प्रेष्टतमेन हृदये न त्तरं गेण प्रवंधुना श्रीकृष्णरहि
 तशून्योऽस्मीति मन्यस इत्यर्थः। अन्यथा ते रुक्मनः पीडातघटते॥ प्रथमे चतुर्दशः॥ ॥

१ आत्मानं न मन्यसे। यदा हृदये न रूपास्मीति।

अस २